ஸ்ரீ:

ரஹஸ்ய விவேகம்

அழகிய மணவாள நாயனர் அருளியது

கணனி மூலம் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாற்றியவர்

கோயில் ஸ்ரீ.உ.வே.ஆத்தான் விஜயராகவாசாரியர்

வெளியீடு:-

ஸ்ரீ.உ.வே.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வ்யய ஆடி(4-8-2006) விலை: ரூ.30/

ஸ்ரீ ரஸ்து

தெலுங்கு பதிப்பின் பூ$_4$மிகை

இந்த ரஹஸ்ய விவேகம் அருளிச்செய்தவர் - ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளின அஷ்டதி$_3$க்$_3$க$_3$ஜங்களி லொருவராய், ''தே$_3$வராஜகு$_3$ரு'' என்னும் திருநாமத்தையுடை யரான எறும்பி அப்பாவின் திருப்பேரனாகிற தே$_3$வராஜகு$_3$ரு வரருடைய திருக்குமார ராகிய வரவரகுருவரர். இவர்க்கு ''ஆசார்யரத்நம்'' என்னும் மற்றொரு திருநாமமுண்டென்று பூர்வர்கள் பணிக்கும்படி. இந்தத் திருநாமம் இவர்க்கு வழங்கிவருவதற்குக் காரணம் - இவர் ஆசார்யரத்நம் என்னுமொரு க்$_3$ரந்த$_2$ம் அருளிச்செய்தமையே. இவருடைய வம்ஶபரம்பரையினடைவு இருக்கும்படி என்னென்னில் - எறும்பி அப்பாவின் திருக்குமாரர் யஜ்ஞநாராயணகு$_3$ரு. அவர் தனியன்

தே$_3$வராஜார்யதநயம் த$_3$யாவாத்ஸல்யஸாக$_3$ரம்।
ப்ரஜ்ஞாநிதி$_4$ம் ப்ரபத்$_3$யேஹம் யஜ்ஞநாராயணம் கு$_3$ரும்॥

இவருடைய குமாரர் தேவராஜகுரு. அவர் தனியன்

தே$_3$வராஜகு$_3$ரோஃ பௌத்ரம் தி$_3$வ்யபோ$_3$த$_4$ம் த$_3$யாநிதி$_4$ம்।
வாத்ஸல்யவாரிதி$_4$ம் வாத்ஸ்யம் வந்தே$_3$ தே$_3$வேஶதே$_3$ஶிகம்॥

இவர் தாமும் ''ரஹஸ்யவிவரணம்'' முதலிய பல க்$_3$ரந்த$_2$ங்களிட் டருளினார். ''ஸ்ரீஶைலகுலதிலகவேங்கடநாத$_3$ஸூரி'' என்பவர் அருளிச்செய்த ஸம்ப்ரதா$_3$ய சந்த்$_3$ரிகையில் ''தே$_3$வராஜ தே$_3$ஶிகாஸ்து'' என்று பலவிடங்களிலும் உதா$_3$ஹரித்துப் போந்தது இவர் ஸ்ரீஸூக்திகளேயிறே. இந்த ரஹஸ்ய விவேகத்திலும் கைவல்ய மோக்ஷஸ்தா$_2$ந நிர்ணய ப்ரஸங்கத்திலே, ''நம்முடைய நயினார் நிர்ணயித்தருளினார்'' என்று அருளிச்செய்ததும் இவர்தம்மையிறே.

இவர் குமாரர் வரவரகுருவரர். அவர் தனியன்

வாத்ஸ்ய ஸ்ரீதே₃வராஜார்யதநயம் விநயோஜ்ஜ்வலம்
வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணாவாஸம் வந்தே₃ வரவரம் கு₃ரும்

இவர் அருளிச்செய்த க்₃ரந்த₂ங்கள் -அஷ்டஶ்லோகீ ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யா, பகவத்கீதாவ்யாக்யா, ரஹஸ்யவிவேகம் முதலியவை.

இந்த ரஹஸ்யவிவேகமென்னும் க்ரந்தத்துக்கு கிடைத்தது. அது அத்விதீயமாயிருந்தபடியால் வெகுஶ்ரமப்பட்டுப் பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம்,
கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.

ஷ க்ரந்தம் தெலுங்கு லிபியில் இருந்ததை கோயில் ஆத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, தமிழ் எழுத்துக்களில் கம்ப்யூடர் மூலம் டைப் செய்து இந்த க்ரந்தம் வெளிவருவதற்குக் காரணமானவராகிறுர். இந்தப் பதிப்பு ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்டின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.
ஸுதர்சனர்.

வ்யய ஆடி.
4-8-2006.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்ப்ரணதார்த்திஹரவரத₃பரப்₃ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்₃வரவரமுநயே நம:

அஷ்டாத₃ஶபே₄த₃விசாராபரநாமதே₄ய: ரஹஸ்யவிவேக:

உபோத்₃கா₄த:

ஜயதி ஸகலவித்₃யாரங்க₃பூ₄மிர்கு₃ருர்மே
  கு₃ணக₃ணமணிஸிந்து₄: வத்ஸலம்ஶாம்பு₃தீ₄ந்து₃:।
ஸுரபதிகு₃ருஸூநு: ஸ்ரீநிவாஸார்யபாத₃ –
  ப்ரவணவிமலசித்தோ ரம்யஜாமாத்ரு நாமா।।

தர்கேஷ்வேகே வித₃க்₃த₄ா: ப₂ணிபதிப₂ணிதௌ
  ப்ரௌட₄தா நாஸ்தி தேஷாம்,
ஶப்₃த₃ஜ்ஞாநம் ந தர்க்கே ந தது₃ப₄யவிதோ₃
  ப₄ாதி மீமாம்ஸிதார்த₄:।
மீமாம்ஸாபாரத்₃ருஶ்வா ஶட₂ரிபுவசஸாம்
  ஸ்யாத் ஸ்வரூபாநபி₄ஜ்ஞோ
யஸ்மிந்நாஸ்தே ஸமஸ்தம் ஸ தி₃ஶது குஶலம்
  ரம்யஜாமாத்ருஸூரி:।।

அமோக₄ாம் ஸம்ஶ்ரிதாஸ்ஸந்த: ஸாத்விகா மோக்ஷஸித்₃த₄யே।
உபாத₄வம் ஸௌம்யஜாமாத்ருதே₃ஶிகாஷ்டாக்ஷரீம் ஸக்ருத் ।।

ரஹஸ்யத்ரயவாக்யார்த்த₂மணீநாம் மலஶோத₄நம் ।
ப்ராசாமாசார்யவர்யாணும் க்ரியதே ஸூக்திக₃ங்க₃யா ।।

உபாய:ஸ்ரீ: விப₄வீ ஶரணவசஸ: ஸாத₄நமிதி
  ந கைவல்யம் முக்தி: புநரபி பரப்ராப்திகத₂நம் ।
தத₂ாண்ட₃ாந்தர்ப₄ாவப்ரமிதிவசநம் கேவலக₃தே:
  ப்ரபத்தேர்தௌ₃ர்ப₃ல்யம் த்விதி கதிசந த்₃ராக₃கத₂யந் ।।

ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய:
ஶக்திஹீநாதி4கார:
ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம்
கர்மயோகா3தி3காநாம் ।
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி விஸத்3ருஶாம்
ப்ராப்யமந்யேந சாந்யத்
த்யாக3ஸ்ஸித்3த4ாநுவாத3: ப்ரணவவிரஹதோ
ஒஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ஹி ॥

ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 நைவ ஶக்தி: ஸ்பு2டமபி
மஹதாம் நித்யமுக்தாதி3காநாம்
தோ3ஷாத்3ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யமபி து
பரது3:கோ2த்3த்4ருதீச்ச2ா த3யேதி ।

நோபாய: ஶ்ரீ: ந விப்4வீ ந ஶரணவசஸ:
ஸாத4நத்வே ப்ரமாணம்
கைவல்யம் முக்திரஸ்மாந்ந பரமபுருஷ-
ப்ராப்திரூர்த்4வம் ப்ரக்ருத்யா: ।
ப்ராப3ல்யம் ஹி ப்ரபத்தே: ப4ஜநவிதி4ரஸௌ
பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யமூலோ ,
ந்யாஸ: ஸர்வாதி4கார: ததி3தரஶரணாநி
அஸ்வதந்த்ராணி நைவ ॥

ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ந ப4வதி ஸத்3ருஶாம்
ப்ராப்யமந்யேந நாந்யத் ,
த்யாக3ஶ்சாங்க3ம் ப்ரபத்தே: ப்ரணவவிரஹதோ
ஒஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ந ।
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 சாஸ்தி ஶக்தி: ப்ரபு4நியமநதோ
நித்யமுக்தாதி3காநாம் ,

தே₃ாஷேஷ்விச்சைவ வாத்ஸல்யமபி ச பரது₃:க₂ா
ஸஹத்வம் த₃யா ஹி ॥

(1) அகாரத்திலே ஆர்த்த₂மான ஸ்ரீஸம்ப₃ந்த₄ம் "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ* இத்யாதி₃வசநாநுரோதே₄ந உபாயத்வேநைவ ஆகவேண்டுகையாலும், த்₃வயத்தில் ஸ்ரீமானுக்குச் சொல்லுகிற உபாயத்வம் விஶேஷணபூ₄தையான பிராட்டிக்கும் துல்யமாகையாலும், ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமே என்னில், *லக்ஷ்ம்யாஸஹ* இத்யாதி₃வசநத்தில் விஶேஷணத்வாப்ரத₂நாக்ஷகத்லவாசியான திருதீயையாலே க₄டகத்வேநைவ அந்வயமென்னுமிடம் ஸித்₃த₄மாகையாலும், வசநாந்தரத்திலும், *நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத்* என்று இங்கே ஶங்கிதமான உபாயத்வம் நிஷித்₃த₄மாகையாலும், த்₃வயத்தில் விஶேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் சொல்லில், நாரபத₃வாச்யங்களாய், கார்யோபயோகி₃களாய், ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கங்களான வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணங்களுக்கும் விஶேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் ப்ரஸங்கி₃க்கையாலே அது கூடாமையாலும், ஸ்ரீக்குப்புருஷகாரத்வமே அஸாத₄ாரணமென்றதாயிற்று.

(2) பத்நிக்கு பதிஸ்வருபாநுருப்யாவஶ்யம்ப₄ாவத்தாலும், *யதா₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு:* இத்யாதி₃வசநத்தாலும் ஸ்ரீக்கு விபு₄த்வம் கொள்ளவேணுமென்னில், ஶேஷத்வாத்₃யவஶ்யம்ப₄ாவத்தாலே விஶ்வபதித்வாதி₃கள் வாராதாப்போலே மகாரவாச்யையான இவளுக்கு விபு₄த்வம் வாராமையாலும், *யதா₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு:* இத்யாத்₃யுக்தஸர்வக₃தத்வம், *விஷ்ணோர்தே₃ஹாநுரூபாம்* இத்யாதி₃யாலே தே₃ஹப்ரயுக்தமாகச்சொல்லுகையாலும் விபு₄த்வம் கூடாது.

(3) நமஸ்ஸிலே ஸாத்₄யோபாயங்களான ப₄க்திப்ரபத்திகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான ப்ரஸத₃நோபாயத்வம் அநிஷித்₃த₄மென்னில், தத்₃விவரணமான சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்த₄த்தில்

ஸாத்4யங்களுமாய் விஸத்3ருஶங்களுமாய் அந்யங்களுமான ப4க்தி-ப்ரபத்யாதி3களுடைய பரித்யாகா3ங்க3மாக ஸித்3த4முமாய், அஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலும், இவற்றுக்கு ப்ரஸத3நோபாயத்வம் நமஸ்ஸிலே நிஷித்3த4ம்.

(4,5,6) ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷத்தில் முக்திபே4த3ம் கூடாமையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமன்று. ஆகையாலே, பரமபத3ப்ராப்தியும், பின்பு மகாரவாச்யனை பாக்ருதிவியுக்தாத்மாவினுடைய அநுப4வமான கைவல்யமும் அண்ட3த்துக்குள்ளேயென்னில், இவ்விடத்தில் ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷமாவது நித்யமான ஆத்மாநு-ப4வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான அசித்ப்ராப்திஹேதுபூ4தஸர்வகர்மங்-களினுடையவும் விநிர்மோக்ஷமே அவனுக்கு அபேக்ஷிதமாகை-யாலே கைவல்யம் மோக்ஷமாய் ஸ்வோத்3தே3ஶ்யப2லஸாத4நபூ4த-கர்மக்ஷயம் அவனுக்கு விவக்ஷிதமல்லாமையாலே அது நஶியாமையாலே மோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமாய்க்கூடுகையாலும், நித்யமாகையாலே புந:பரப்ராப்தி கூடாமையாலும் அவனுக்கு ஸ்வஸ்வ்யதிரிக்ததத்வப்ராப்த்யபா4வத்தாலே, "விரஜாபரமவ்யோம்நோ:" இத்யாத்3யுக்தஸ்தா2நமே ஸ்தா2நமாகவும் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மவாசியான மகாரத்திலே ஸித்3த4மாகையால் அவை மூன்றும் கூடாது.

(7,8,9) ப்ரபத்தி தௌ3ர்ப3ல்யமும், அதின் ஶக்திரஹிதாதி4-காரத்வமும், ப4க்திக்கு ஶக்தாதி4காரத்வமும், ஸர்வத4ர்மபரித்யாகா3ங்க3கதத்3விதா4நத்தாலே கூடாது.

(10,11,12)"ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதீ"த்யாதி3-த்ரயமும் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மென்னில், ஸாத்4யமுமாய் விஸத்3ருஶமுமாய், அந்யமுமான ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3பூர்வகமாக ஸித்3த4மாய், ஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னை உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலே கூடாது.

(1 3) த்யாஜ்யமாகில், ஸாத்4யோபாயவிதி4 வ்யர்த்த2மாகையாலே "த்யாக3: ஸித்3த4ாநுவாத3:" என்கையும் தத்3விதி4 அந்யார்த்த2மாகையாலே வ்யப்பாலே அபாஸ்தம்.

(1 4) ப்ரணவமந்தரா அஷ்டாக்ஷரத்வமும் "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" இத்யாதி3ஶ்ருதிஸித்3தை4யான அஷ்டாக்ஷரஸங்க்2யையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தாலே நிரஸ்தம்.

(1 5) "ஜக3த்3வ்யாபாரவர்ஜம்" என்கையாலும், ஸர்வஶரீரத்வம் கூடாமையாலும், முக்தருக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3யில் ஶக்தியில்லை என்றும், "ஜக3த்3வ்யாபாரவர்ஜம்" என்றது ஈஶ்வரநியோக3மில்லாதவர்களுக்கேயாகையாலே, அதுண்டானவர்களுக்கு ஸர்வஶரீரித்வமொழியவே ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் காண்கையாலும் ஸர்வவித4-கைங்கர்யவாசியான சதுர்த்தி2யாலே தள்ளுண்டது.

(1 6) "ப4க்தாநாமாக3ஸ்ஸ்வவிஜ்ஞாதா" என்கையாலே தோ3ஷாத3ர்ஶித்வமே வாத்ஸல்யம் என்னுமதுவும் ஸமந்வயாதி4-கரணத்தில், ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே "வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வபு3த்3தி4:" என்றும், ஸ்த3வாந்தரத்திலும் தோ3ஷபோ4க்3யத்வமேயாகச்சொல்லுகையாலும் தத்3வாசியான நாரஶப்3த3த்தாலே நிரஸ்தம்.

(1 7)"பரது3:கே2ாத்3த4ருதீச்ச2ா" "பரது3:க2நிராசிகீர்ஷா-த3யை" என்றதும், "த3யாநாம - ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷா பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுதா" என்று ச்ருதப்ரகாஶிகையிலே பரது3:க2ாஸஹத்வமாகச்சொன்ன த யையே நாரஶப்3த3வாச்யமாகையாலே அத்தாலே தள்ளுண்டது.

(1 8) கர்மயோக3ாதி3களுக்கு ப்ரத்யேகோபாயத்வமும்கூடப் பதினெட்டும் அடைவே விவரிக்கப்படுகிறது.

இத்யுபோத்3க4ாத:

பூர்வபக்ஷ:

உபாய:ஸ்ரீ:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்ரயோவிம்ஶாதி4காரத்திலே - "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶ: தே3வ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷக: ஸர்வஸித்3தா4ந்தே வேதா3ந்தேஷு ச கீ3யதே* என்கிறபடியே ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டு ஸர்வரக்ஷண-யஜ்ஞதீ3க்ஷிதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3த்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்ப3ந்த4த்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு தி3ங்மாத்ரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம். சிலர் த்3வயத்தில் பூர்வக2ண்ட3த்தில் ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் உபலக்ஷணபரமென்றும், உத்தரக2ண்ட3த்தில் ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் விஶேஷணபரமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் ஶப்3த3ம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு பா3த4கமன்றிக்கேயிருக்க, "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்* இத்யாதி3களில் ப்ரஸித்3த4மான கூடஸ்த2-ஸம்ப்ரதா3யவிருத்3த4மாகப்பண்ணுகிற இவ்விபா4க3ம் அநுபபந்நம். அநந்யோபாயத்வவிருத்3த4மான உபாயத்3வித்வ-ப்ரஸங்க3ம் இவ்விடத்தில் பா3த4கமானாலோவென்னில் அநந்யப்ரயோஜநத்வவிருத்3த4மான ப்ராப்யத்3வித்வ-ப்ரஸங்க3த்தாலே உத்தரக2ண்ட3த்திலும் விஶேஷணத்வம் தவிர ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷண-மானாலோவென்னில், கு3ணவிக்3ரஹவ்யாபாரவிஶேஷ-ணங்களும் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணமாக ப்ரஸங்-கி3க்கும். உபயுக்தங்களாகையாலே அவை விஶேஷணங்கள் என்னில், இதுவும் பூர்வோத்தர க2ண்ட3ங்களில் பத்நீ-ஸம்ப3ந்த4த்திலும் துல்யம். உபயோக3வி ஶேஷங்கள் தத்தத்3வஸ்துக்களுக்கு அநுரூபமானபடியிலே ப்ரமாண-ஸம்ப்ரதா3யங்களாலே கண்டுகொள்வது. வஸ்த்வநுரூப-மாயிறே விநியோக3மிருப்பது. உபாயோபேயபரமான வாக்யத்3வயத்திலும் ஶ்ருதமான இவ்விஶேஷணத்தினு-டைய உபயோக3ப்ரகாரத்தை *வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே* என்றும், *நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸேப்யோ மஹதோ ப4யாத்

என்றும், *அலமேஷா பரித்ராதும் ராக4வாத் ராக்ஷஸீக3ணம்* என்றும் ஸ்ரீ வால்மீகிப4க3வாந் ஶரணாக3திஸாரமான ஆதி3-காவ்யத்திலே நிப3ந்தி4த்தான். *ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்* என்று ஹிரண்யக3ர்ப்ப4காஶ்யபாதி3களும் சொன்னார்கள். *வாச: பரம் ப்ரார்த்த2யிதா ப்ரபத்3யேந்நியத: ஶ்ரியம்* என்று ஶௌநகப4க3வான் விதி4த்தான். *ஆத்ம வித்3யா ச தே3வி த்வம் விமுக்திப2லதா3யிநீ* என்று புலஸ்த்யவஸிஷ்ட2-வரப்ரஸாத3லப்3த4பரதே3வதாபாரமார்த்2யஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீபராஶரப்3ரஹ்மர்ஷி அருளிச்செய்தான். *விமுக்திப2லதா3யிநீ* என்கிறவிது ஆத்மவித்3யாவிஶேஷணமானாலும், தத்-ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே அது இவளுடைய விபூ4தி-யாயிற்று. ஶ்ரிய:பதிதானும், *யாமாலம்ப்3ய ஸுகே2நேமம் து3ஸ்தரம் த்ரிகு3ணோத3தி4ம்। நிஸ்தரந்த்யசிரேணைவ வ்யக்த-த்4யாநபராயணா:* என்று ஸ்ரீஸாத்வதத்திலே ஶ்ரிய:பதி-ரூபத்4யாநத்திலே அருளிச்செய்தான். தத்பரங்களான ஶாஸ்த்ரங்கள் நிற்க இம்மத்4யஶாஸ்த்ரங்கள் அதிப்ரப3லங்கள்.

<u>ஆளவந்தாரும்</u>, *ஜக3த்ஸமஸ்தம் யத3பாங்க3ஸம்ஶ்ரயம்* என்றும், *ஶ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த3லோசநமந:காந்தா-ப்ரஸாதா3த்3ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்4வஸு ந்ருணாம் ஸம்பா4வ்யதே கர்ஹிசித்* என்றும் அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரரும் - ஸ்ரீவைகுண்ட2க3த்3யத்திலே, *ஶேஷ-ஶேஷாஶநாதி3ஸர்வம் பரிஜநம் ப4க3வதஸ்தத்தத3வஸ்தோ2-சிதபரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா* என்று ப4க3வத்-கைங்கர்யரூபபரமபுருஷார்த்த2ம் இவன் நியோக3த்தின் படியே நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார்.)

<u>கூரத்தாழ்வானும்</u>,* ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்தி3ஶதாத3ஶேஷஜக3தாம் ஸர்க்கோ3பஸர்க்க3ஸ்தி2தீ: ஸ்வர்க்க3ம் து3ர்க்க3திமாப-வர்க்கி3கபத3ம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி:। யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம் ததி3ங்கி3தபராதீ4நோவித4த்தேऽகி2லம் க்ரீடே3யம் க2லு நாந்யதா2ஸ்ய ரஸதா3 ஸ்யாதை3கரஸ்யாத்தயா* என்று ஸங்க்3ரஹித்த அர்த்த2த்தை *தே3வி த்வந்மஹிமாவதி4ர்ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே* என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

ப4ட்டரும், "ஐஶ்வர்யமக்ஷரக3திம் பரமம் பத3ம் வா கஸ்மைசித3ஞ்ஜலிப4ரம் வஹதே விதீர்ய । அஸ்மை ந கிஞ்சிது3சிதம் க்ருதமித்யதா2ம்ப3 த்வம் லஜ்ஜஸே கத2ய கோயமுதா3ரபா4வ:" என்று ஶ்ருதியில் 'உதா3ரஶப்3த3த்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார் இத்யாதி3யாலும். 'இப்படி மத்4யஸ்த2த்3ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த்த2ங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியில், "த்3ருட4பூர்வஶ்ருதோ மூர்க்கோ2 த4ர்மாணாமவிஶாரத3:। வ்ருத்3தா4நப்ருச்ச2ந் ஸந்தே3ஹாந் அந்த4: ஶ்வப்4ரமிவர்ச்ச2தி ।। அந்யதா2 மந்த3பு3த்3தீ4நாம் ப்ரதிபா4தி து3ராத்மநாம் । குதர்க்க(வ்யாலத3ஷ்டாநாம்) ஜ்ஞாநது3ஷ்டாநாம் விப்4ராந்தேந்த்3ரியவா(ஜி)தி3நாம்" என்கிற த3ஶையாம். ஆகையால் ஸித்3தே4பாயஶப்3த3வாச்யவிமர்ஶத்தில் "நாநயோர்வித்3யதே பரம்" இத்யாதி3யாலும், ஸப்தவிம்ஶாதி4காரத்திலே, "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ... கீ3யதே" இத்யாதி3களிற்படியே ஸபத்நீகனாக ஸித்3த4னாயிருக்கையாலே இங்கே ப்ரமாணஸித்3தே4பயோக3விஶேஷமான பத்நீஸம்ப3ந்த4ம் ஆர்த்த2ம். இப்படி ஸந்நியோக3ஶிஷ்டந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச் சொன்னவிடமெங்கும் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம்' என்றும், அஷ்டாவிம்ஶாதி4காரத்திலே, 'நாராயணன் ஶரண்யனாம்போது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காக பூர்வக2ண்ட3த்தில் ஶ்ரீமச்ச2ப்3த3ம்' என்றும், 'சரணவிதி நிர்தே3ஶ: பத்நீவைஶிஷ்ட்யபா3த4க:। இதி மந்தை3ரிதம் ப்ரோக்தம் ஶ்ரீமச்ச2ப்3த3நிரோத4த:।। ஶப்3த3ஸ்வரஸத: ப்ராப்தம் வைஶிஷ்ட்யம் பரமம் ஶ்ருதம் । விஶேஷ்யசரணத்3வித்வம் ந ஹி பா3தி4துமர்ஹதி ।। சரணநிதி வக்தவ்யமிதி யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம் । க்3ரந்த2ஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத் பதிப்ராதா4ந்யதோऽந்வயாத் ।। ந ஸம்ராஜி ஸபத்நீகே ஸத்3விதீயோக்திஸாஹஸம் । ததா2த்ரேத்யபராம்ருஶ்ய த3ர்ஶிதம் கு3ருஸாஹஸம்' இத்யாதி3யாலும் இப்படியே *உபாய: ஶ்ரீ* । என்று ஸாதி4க்கப்பட்டது.

—இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த-
நோபாய: ஶ்ரீ:

ஶ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்திலே - 'புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது - பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாத4ாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை -"மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத4:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி3ஷ்டா பரமர்ஷிபி4:। மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா2 லக்ஷணம் ப4வேத்" என்றும், "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம்। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா4 ப்ராப்தியோகி3நீ। ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே" என்றும், "ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா: கேசித் பா4க்3யாதி4கா: புந:। மத்பதா3ம்போ4ருஹத்3வந்த்3வம் ப்ரபத்3ய ப்ரீதமாநஸா:। லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண க்ருதவந்தோ வராநந। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்। லப்3த்4வா க்ருதார்த்தா2: ப்ராப்ஸ்யந்தி மாமேவாऽநந்யமாநஸா:" என்றும் ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரத்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே' என்றும், "உபாயத்வமும், 'க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்' என்று ஸநாதநத4ர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்3த4மாய், ததீ3யருக்கும் தத3ாஸத்தியடியாக வருகிறதிறேயுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்த2த்தை வெளியிடுகைக்காகவாயிற்று இவரிப்படி அருளிச்செய்தது" என்றும், 'இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யஹாநி வாராதோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் உபாயமென்று தொடங்கி. அதாவது - ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க3ாஸஹமான ஸித்3தே4ாபாயம் ஶரணவரணஸ்வரூபஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும். ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தி பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில் புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற

உபயத்தையும் அபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டு-மென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வ-முண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநி வருவதென்று கருத்து" என்றும், ரஹஸ்யத்ரய-வ்யாக்யாநத்தில் அகாரார்த்தவிவரணத்தில், "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ... ...கீயதே" என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஶ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தசையில், இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியா-மற்செய்கைக்குறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்நிதி அவஶ்யாபேக்ஷித-மாகையாலே, ரக்ஷகனானவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்-திலே லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயமென்கை" என்றும், த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஶ்ரீமத்பதார்த்த-விவரணத்தில், "இப்போதிவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக" என்கையாலே உபாயவஸ்துவிஶேஷண-மாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்" என்றும், சரணவிதி பதார்த்தவிவரணத்தில், "த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர-நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிற-தென்கை" என்றும், "அவனுபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்த-ரங்களை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே புருஷகாரமாயிருக்கும்" என்றும் பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்தில் (த்வயப்ரகரணே மதுபூர்த்தவிசாரே) "ஶ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்று உபாயதயா வக்ஷ்ய-மாணனான நாராயணனுக்கு விஶேஷணமாக ஶ்ரீமத்தை-யைச் சொல்லாநின்றால், நாராயணஶப்தத்திற்சொல்லப்-புகுகிற குணவிஶேஷங்கள் விஶேஷணத்வேந உபாய-ஶரீரத்திலே அந்விதமாகிறவோபாதி இவளும் உபாயா-வயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவரும் சேர-விருந்து ப்ரஜாஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய் அதுக்குமேலே "வேரிமாறுதபூமேலிருப்பாள் வினை

தீர்க்குமே* என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதிநிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்தத்திலே நிஷ்டரான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய் ப்ரதேஶாந்தரங்களில், இவளை புருஷகாரமாக நினைத்துச்சொல்லுகிறார்களென்கிறவையும் உபாயபாவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்யமுமாய் அதுக்கு மேலே, *அரி:ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:* என்று மேலே அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற ப்ரபத்திதானே புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றாகையாலும், மாட்டாதாகில் இவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாற்றிச்சேரவிட உபாயபூதனானவிவன் ரக்ஷிக்கவமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் நிஷ்பலமாம்படியுமாயிருக்க இவளுக்கு உபாயஶரீரத்தில் அந்வயமில்லை. புருஷகாரபாவத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவாரார் என்னில் விஶேஷணத்வமுண்டேயாகிலும் விஶேஷணகதமான குணங்களோபாதி உபாயோபயோகித்வம் இவளுக்கு இல்லாமையாலும், ஸமாஶ்ரயணைகாந்தமான ஸௌஶீல்யாதிகுணோத்யவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை புருஷகாரபூதையான இவளாற்றினாலும் அவன் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்கிறபடியே உபாயப்ரார்த்தநாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், *வினை தீர்க்கும்* என்கிறவிடம் *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தித்தவர்பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆதராதிஶயப்ரகாஶகமாகையாலும் இவளுக்கு புருஷகாரபாவத்திலே நோக்காகக்கடவது.

இவளுக்கு உபாயபாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில் ஸாதநபூதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கு *பலமத:* *ஸப்ரீதோऽஸ்ம் பலாய* என்று ஆராதநப்ரீதனான ஈஶ்வரன் முகத்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான பலஸித்தி இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே பலப்ரதிபாதநஹேதுவான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளுக்கு உத்பாதிகையாதலாகவேண்டும். தான் பலப்ரஸாதிகையாகில் *ய:

ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்*, *பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை4வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா4விகீ ஜ்ஞாநப3லக்ரியா ச*, *தேஜோப3லைஶ்வர்யமஹாவபோ3த4ஸுவீர்யஶக்த்யாதி3கு3ணைகராஶி:* என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஈஶ்வரனுக்குச்சொல்லுகிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கு3ணவிஶேஷங்களின்றியிலேயொழியவேணும். உண்டாகிலிவனையொழியவே ஈஶ்வரன்றனே கார்யகரணக்ஷமனே. அக்குணங்களை உத்பாதி3க்கிறனாகில், குணங்களுக்கு ஸ்வாபா4விகத்வமின்றியிலேயொழியும். ஸௌஶீல்யாதி3களோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறனென்னில், ஜக3த்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதி3களிலே இடைவிடாமல் விநியோக3ம் கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுக்கு ஸௌஶீல்யாதி3திரோதா4யகமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோதா4நமில்லையே. உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதி3கள் நடவாதொழியவேணும். ஸர்வதா2 அந்விதையாகில் ஸ்வவிரோதி4நிவ்ருத்தியில், *தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்* என்று இருக்கக்கூடாதே. கு3ணவிஶேஷங்களே அமைகையன்றோ. *ஆஶம்ஸேயம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட2 க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:। அந்தராத்மா ச மே ஶுத்3த4: தஸ்மிம்ஶ்ச ப3ஹவோ கு3ணா:* என்று தன்பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன்பக்கல் கு3ணவிஶேஷங்களுமே ப2லஸித்3தி4க்குமபேக்ஷிதமாகத்தான் அறுதியிட்டு வைத்தது. நாம் உபாயமாக யாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம், அவ்வஸ்துவுக்கு இவன் ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே ப்ரணவத்தில் ப்ரத2மபத3த்திற்போலே *யத்3யபி ஸச்சித்த:*என்கிற கு3ணஸித்3தி4ந்யாயத்தாலே அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோவென்னில், ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவர்ஜநீயஸம்ப3ந்த4ம் உண்டேயாகிலும், உபாயத3ஶையைக் கொண்டு கொள்வதொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களோபாதியும் குமரிருந்து போமித்தனை. இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயொழிகைக்கு ஹேது - அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில கு3ணவிஶேஷங்கள் உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என் என்னில், இவை கார்யோபயோகி3யாகையாலும், கு3ணத்வேந அப்ருத2க்-

பு3த்3தி4ப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், கு3ணிகு3ணத்3வாரா கார்யம் செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையல்லாமையாலும் அவற்றுக்குத் தட்டில்லை.

"இவள் கார்யாநுபயுக்தையாகையாலும் த்3ரவ்யத்வேந ப்ருத2க்3பு3த்3தி4ப்ரவ்ருத்தியோக்3யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யத்துக்குக்கொத்தையாயறுகையாலும் உபாயபா4வத்தில் அந்வயமில்லை. ஆகையால் ஶேஷித்வத3ஶையிலும் ப்ராப்யத்வத3ஶையிலும் ஒரு மிது2நமே ஆகவேண்டினவோபாதி உபாயத3ஶையிலே ஸ்வேதரஸகலஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே இவளுக்கு உபாயபா4வத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகாரபா4வத்திலேயாகக்கடவது" என்றும், க3த்3யத்ரயவ்யாக்2யாநத்திலே "*ஸ்ரீவல்லப4* - இவ்வால்லப்4யம் புருஷகாரபா4வத்துக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உறுப்பாயிறேயிருப்பது" என்றும், "*ஸ்ரீமந்* இப்படியிருக்கிற உன்னையுங்கூட அசிர்த்து, புருஷகாரபூ4தையான பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷிக்கவேணும்" என்றும், "*ஸ்ரீமதே* என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4யான லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4மநுஸந்தே4யம். இத்தால் புருஷகாரபா4வம் சொல்லிற்று" என்றும், "*ஸ்ரீமந்*- பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே விஷயீகரிக்கும்படி அருகேயிருந்து சேர்ப்பாருமுண்டு" என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

சரமரஹஸ்யத்ரயத்திலே 'இப்பத3த்தில் த்3விவசநம் 'ஸத்3விதீயம் இவ்வுபாயம்' என்கிற ஸாஹஸவசநத்தைத்தள்ளுகிறது. அவனுமவளும்கூட உபாயமென்னில், சரணங்கள் இரண்டு என்னவொண்ணாது, நாமென்னவேணும். இவ்விருவரும் ஸம்ப்ரதா4நரென்னில், அவளும் தனியே உபாயமாய் அவனும் தனியே உபாயமாய், விஶிஷ்டம் உபாயமென்னும் வார்த்தையோடு விரோதி4க்குமாகையாலே, அவளுக்கு புருஷகாரபா4வமும் அவனுக்கு உபாயபா4வமும் வ்யவஸ்தி2தமாயேயிருக்கும்' என்று நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே 'இவளுடைய உபாயபா4வத்தை ஸகலப்ரமாணங்களும் சொல்லிற்றேயாகிலும்,

லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டம் உபாயமென்னுமளவில் விஶேஷ்யமான ஈஶ்வராம்ஶத்திலே ப்ராத4ாந்யமும், விஶேஷணமான இவள் பக்கலிலே அப்ராத4ாந்யமுமாகக்கடவது. அதாவது - புருஷோத்தமத்வத்தாலே வந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணிக்கொடுப்பான் ஈஶ்வரனேயாய், இதுகண்டு தானுகந்து அவனைப்பின் செல்லுகை - தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கை. ஆனபின்பு தனித்து இருவரும் உபாயமாகச் சொல்லுகிறவிடங்கள் - ப4க3வானுக்கு அபி4மதையாய் அநுரூபையாயிருக்கிற ப்ராத4ாந்யத்தாலே, இவள் சொல்லிற்றை அவன் செய்யு-மென்கிற நிஶ்சயநிப3ந்த4நமாகக் கடவது. ஆகையால் உபாயவிஶேஷணமான விக்3ரஹாதி3களில் ஶுப4ாஶ்ரய-த்வத்திலே விக்3ரஹத்துக்கு அந்வயமாகிருப்போலேயும், அக்கு3ணங்களில் வாத்ஸல்யாதி3களுக்கு ஆஶ்ரயணீய-த்வத்திலும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுக்கு கார்யகரத்வத்திலும் அந்வயமாகிருப்போலவும் கு3ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபே4த3முண்டாளுப்போலவும் லக்ஷ்மிக்கு புருஷகார-பா4வத்திலே அந்வயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்-செய்தார்.

தத்வபூ4ஷணத்திலே 'காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமுமாய் ஶரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாயபா4வத்தில் அந்வயமில்லை. இவளுக்கு உபாயபா4வமுண்டாக ப்ரமா-ணங்களுண்டே என்னில் - அது ஶரண்யனுடைய இச்ச2ா-நுவிதா4யித்வமாகக்கடவது' என்றும், 'மேலே ப்ரத2ம-பத3ாந்தமான த்3விவசநத்தாலே நிர்விக்3ரஹவாதி3களை நிரஸிக்கிறது, அநந்தரபத3த்தாலே உபாயத்3வித்வவாதி3-களை நிரஸிக்கிறது என்று நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை நிர்வஹிப்பர்' என்றும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - 'சரணௌ' என்று த்3விவசநப்ரயோக3ம் பண்ணுவானேன் என்னில்,
ஏகவசநப்ரயோக3ம்பண்ணினால் ஜாத்யேகவசநமாகக் கொண்டு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டோபாயத்தைக் காட்டுகையாலே

அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக த்₃விவசநப்ரயோக₃ம்' என்றும், 'லக்ஷ்மீகு₃ணவிக்₃ரஹங்கள் விஶேஷணமாய் அவன் விஶேஷ்யமாகையாலே விஶேஷ்யாம்ஶபூ₄தனான அவனுக்கே ப்ராதா₄ந்யேந கார்யகரத்வம், விஶேஷணாம்ஶமான இவற்றுக்கு தத₃நுவிதா₄யித்வமாத்ரமேயாயிருக்குமாகையால், விக்₃ரஹத்துக்கு ஶுபா₄ஶ்ரயத்வம், வாத்ஸல்யாதி₃களுக்கு ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களுக்கு ஆஶ்ரிதகார்யாபாத₃கத்வம், இந்த கு₃ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபே₄த₃மெப்படி - அப்படியே லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்வம் நியதமாகவேயிருக்கும்' என்றும், *ஶ்ரீமாலாதி₄பவம்ஶமௌக்திகமணி: கண்டீ₂ரவோ வாதி₃நாம் நாம்நா யாமுநதே₃ஶிக: கவிவர: பாதஞ்ஜலே பண்டி₃த:* என்று சொல்லப்பட்டவராய், அழகருக்கு புரோஹிதராய் வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் பாத₃த்திலவரான யாமுநாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இத்தால் ப்ரமாணஸித்₃த₄முமின்றியிலே ப₄க₃வத₃பி₄மதமுமின்றியிலே ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃த₄முமின்றியிலே ஆசார்யருசிபரித்யக்தமான இந்த உபாயத்வம் பரித்யாஜ்யம். ப்ரமாணஸித்₃த₄முமாய், ப₄க₃வத₃பி₄மதமுமாய், ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃த₄முமாய் ஆசார்யருசிபரிக்₃ருஹீதமுமாயிருக்கிற புருஷகாரத்வமே ப்ராமாணிகருக்கு பரிக்₃ராஹ்யமென்றதாயிற்று.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ப்ரத₂மவிவேக: ஸமாப்த:

அத₂ பூர்வபக்ஷ:
ஶ்ரீர்விபு₄வீ

சதுஶ்ஶ்லோகீயதி₄காரே - 'ஏவம் கில தே வத₃ந்தி - யதா₂, விபு₄ஸ்வபா₄வஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய அக₄டிதக₄டநாஸாமர்த்₂யாத் அணுத்வம், ததா₂ அணுஸ்வபா₄வாயா ஏவ தஸ்யா விபு₄த்வமிதி, தத்ர த்₃ருஷ்டாந்தஸ்தாவத₃யுக்த: உபாத்₄யவச்சே₂த₃மாத்ரேண ஹி அணுத்வம் ஈஶ்வரே அங்கீ₃க்ரியதே ந து ஸ்வரூபத:। யதி₃ சாக₄டிதக₄டநாஶக்த்யா அத்ர விருத்₃த₄த்₃வயஸம்ப₄வ: ததா₂ ஸர்வாத்₃வைதபே₄தா₃பே₄த₃பக்ஷாப்₄யாம்

கிமபராத்3த்4ம்" என்றும், "ந ச ஸர்வக3தாதி3ஶப்3தா3நாம் ஸார்வத்ரிகாவதாரஸர்வஶேஷித்வாதி3ப்ரதிபாத3கத்வம் கல்ப்யம், யதா2ஶ்ருதஸ்வீகாரே விரோதா4பா4வாத்; நாபி முக்தவத் த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநத்3வாரா வ்யாப்திகல்பநம் யுக்தம், தத்3வத் பா3தா4கஶ்ருத்யாத்3யபா4வாத். விபு4த்3வயாஸம்ப4வ இஹ பா3த4க இதி சேந்ந - காலதத்வே நித்யமுக்தேஶ்வரா-ணாம் த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநே ச விபு4த்வஸ்வீகாராத்" என்றும் "அதோ ஜீவத்வேப்யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு4த்வேந பதிஸ்வரூ-பாநுரூப்யமிதி" என்றும், ஸப்தவிம்ஶாதி4காரத்திலே - "வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஒரொரு உபாத்4யவச்சி2ந்நப்ரதே3ஶமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஶக்தியையுடைத்தாயிருக்கையல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் ப3ஹிர்-வ்யாப்திக்கு விருத்3த4மாம். இத்தை அக4டிதக4டநாஶக்தி-யால் நிர்வஹிக்கில் விருத்3த4ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்" என்றும் ஸ்ரீக்கு விபு4த்வம் ஸாதி4த-மாயிற்று.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸ்ரீர்ந விப்4வீ

ஸ்ரீக்கு விபு4த்வம் கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில், ஈஶ்வரன் அணுக்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு-மென்னுமிடம் கூடாதாகில் பரிஸமாப்யவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற அந்தர்யாமிப்3ராஹ்மணஸுபா3லோபநிஷத்-ப்ரப்4ருதிஸகலப்ரமாணவிரோத4ம் ஸம்ப4விக்கும். திருவாய்மொழி முதல் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாட்டின் ஈட்டிலே "*அவையவைதொறும்* - அவ்வோபதா3ர்த்-த2ங்கள் தோறும், அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்திலே பல தூணுக்காக ஒருத்திரம் கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து

நிற்கும்" என்றும், "(எங்கும் பரந்து) அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாபித்து. இதில் ப்ரமாணமென்னென்னில் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும்" என்றும், பத்தாம் பாட்டில் "இப்படி வ்யாபித்து நின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே சேதநனுக்கொரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதிறே. அப்படியே இவனுக்குமிவற்றோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில், அது செய்யாது, அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்குமென்று வ்யாப்திஸௌகர்யத்தையருளிச்செய்கிறார். (பரந்த தண் பரவை) இத்யாதி. பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமாணுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும்; நீர்ச்செறிவாலே திரண்டுதோற்றுகிறவித்தனையிறே; பரமாணுஸங்காதமிறே. "ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத்" என்கிற வஸ்து ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அல்பாவகாஶமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்னில், பரந்த அண்டம் இது எனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. ஓரண்டத்தைச் சமைத்து அதிலே ஓர் ஏகாகியை வைத்தாப்போலே இருக்கும். இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபித்துவிடுமத்தனையோ என்னில்" என்றும் "(இடந்திகழ் பொருடொறும்) - அவ்வவ ஶரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய்க்கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள்தோறும், (எங்கும் பரந்துளன்) சேதநன் ஶரீரத்திலே வ்யாபிக்கும்போது அதில் ஏகதேஶத்திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக்கடவனாயிருக்கும். இவன், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். விபுத்வத்தை அவனுக்குச்சொல்லி அணுத்வத்தை இவனுக்குச்சொல்லி இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அதுகூடுமோவென்னில், (இவையுண்டகரனே) சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் "தயிருண்ட பொன்வயிறிவ்வேழுலகுமுண்டுமிடமுடைத்தால்" என்கிறபடியே - பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வஶக்தி - சிறியவற்றிலே குறைவற

இருக்கமாட்டாளோ என்கிறார். இப்படி ஸாத்ருடப்ரமாண-ஸித்தனென்று மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று, ஸகல-ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார் (பரந்த-வண்டமிதென - இடந்திகழ் பொருடொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துளன்) என்று ஸாப்தமாக அருளிச்செய்ததை நம்பிள்ளை முதலானோர் விவரிக்கையாலே ஆழ்வார்கள் திவ்யஸூக்திகளோடும், ஆசார்யதிவ்யஸூக்திகளோடும் விரோதமாம்.

"அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்" என்று அணீயஸ்த்வ-மஹீயஸ்த்வங்களைச் சொல்லி "அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய..." என்று அணுவுக்குள்ளிலும் விபுவுக்குப் புறம்பும் வ்யாபிக்குமென்று சொல்லி, இப்படிக்கூடுமோ-வென்று ஶ்ருதிதானே ஶங்கித்து "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே" என்று அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி பரிஹரித்ததிறே. ஆகையாலே பரமமஹானாயிருக்கிறவனுக்-கும் அணுவுக்குள்ளே அந்தர்வ்யாப்தி கொள்ள வேணும். திருவாய்மொழியீட்டில் முடியானேயில் "கொள்வன் நான் மாவலி" என்கிற பாட்டிலே, "எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்" என்கிற அடியிலே, "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வம் அவிஶிஷ்டமாய் இருக்கச்செய்தே பத்தரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதி மஹிஷிகளும்; "அநந்யா" என்கிற பிராட்டியின் வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்ல-லாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாரிருப்பது. ஈஶ்வர-னுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் பேதம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாமல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னு-மிடம் சொல்லுகிறன. ஐக்யம் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையைப்பற்றச் சொல்லுகிறனவென்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார்" என்று வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

தத்வங்கள் மூன்றேயாகையாலும் ஈஶ்வரகோடியிலே கூடினால் ஈஶ்வரத்விதம் வருகையாலும், சேதநகோட்யந்-தர்பூதையாகையாலே அணுஸ்வரூபையாயிருக்குமிப்-

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகத4ர்மமாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரன் இருந்தவிடமெங்கும் *ஈஶ்வரீம்* என்று ஶ்ருதையான அக4டிதக4டநாஶக்தியாலே வ்யாபிக்கத் தட்டில்லை. 'ப4ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரத2மசரமபத3ங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு' என்றும், 'நாரங்களானவன்' என்று தொடங்கி, 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான' என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இதன் வ்யாக்2யாநத்திலே 'ஈஶ்வரசேதநவாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்குண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்' என்றும், 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமாராவார் - *ஏவம்பூ4தபூ4மிநீளாநாயக!*,*தே3வி! த்வாமநுநீளயா ஸஹ மஹீ தே3வ்யஸ்ஸஹஸ்ரம் தத2ா* என்கிறபடியே ப்ரதா4நமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார்முதல் தத்ஸமானைகளான பூ4மிநீளைகளும் மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிற நாய்ச்சிமாரும்' என்றும், 'லக்ஷ்மீப்ரப்4ருதிமஹிஷீவர்க்க3ங்களும்' என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது' என்றும் பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்திலே *ஶ்ரிய:பதி:* என்கிறபடியே பிராட்டி ப4க3வத்ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே, 'யத்3யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்பு4க்3ணதை3வதம் கு3ணக3ணம் மநஸாऽநுதா4வேத், தத2ாப்யந்தர்கு3ணக3ணமேவ தே3வதாம் ப4ஜதே, தத்ராபி ஸகு3ணைவ தே3வதா ப்ராப்யதே' என்கிற கு3ணஸித்3தி4ந்யாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4மும் ஆர்த்த2மாக இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றாயிற்று. *அணுரப்யாத்மா* என்று ஆத்மஸாமாந்யப்ரயுக்தமாய் இவளுக்கு வரும் அணுத்வமும், *யதா2 ஸர்வக3தோ விஷ்ணு: ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம* இத்யாதி3களிலே சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரனோபாதி இவளுக்குண்டான ஸர்வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் விருத்3த4மாய் ஏகாஶ்ரயஸ்த2மாகக் கூடாமையாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக *அநுபபத்3யமாநார்த்த2தர்ஶநாது3பபாத3கார்த்த2ாந்தரகல்பநம் அர்த்த2ாபத்தி:*

என்கிற அர்த்த$_2$ாபத்தியின்படியே அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான ஸ்வரூபவைப$_4$வத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரன் அத்யந்த-ஸௌக்ஷ்மங்களான பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களிலே பண்ணும் அவ்வவ வ்யாப்திக்கு ஒரு ஶக்திவிஶேஷத்தைக்கொள்ளுமோபாதி இவளும் ஒரு ஶக்திவிஶேஷத்தாலே வ்யக்த்யாஶ்ரயமான ஜாதி போலே ஈஶ்வரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக்-கடவளாகையாலே ஈஶ்வரஸ்வரூபநிரூபிகை என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். வ்யக்திக்கும் ஜாதிக்கும் உண்டான ஸம்ப$_4$ந்த$_4$ம் போலே ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$-மும். அதில் ஜாதியாகிறது – வ்யக்திஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கடக்க நிற்கவற்றாய் அதில்லாதவன்று தானில்லையென்ன-லாம் படியுமாய் வ்யக்தியுள்ள விடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கடவதாய், ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு இதரவ்யவச்சே$_2$த$_3$கமுமா-யிருக்கும். வ்யக்தியாகிறது – ஜாதிக்கு ஆஶ்ரயமாய் ஜாதி-யோடே வ்யாப்தமுமாய் ஜாதிவ்யவச்சே$_2$த்$_3$யமுமாய் ஜாதிக்கு விஶேஷ்யமுமாயிருக்கும். அதில் ஜாதிபோலே பிராட்டியும், *அநந்யா ராக$_4$வேணுஹம் ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யதா$_2$*, *அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யதா$_2$* என்றும், *நித்யைவைஷா ஜக$_3$ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபா-யிநீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதி$_3$த்யனுடைய ப்ரபை$_4$ போலே பிரியில் ஸ்தி$_2$தையாகாதபடி ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயமாக-வுடையளாய், *யதா$_2$ ஸர்வக$_3$தோ விஷ்ணு: ததை$_2$வேயம் த்$_3$விஜோத்தம । த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப$_3$ ஜக$_3$த்$_3$-வ்யாப்தம் சராசரம்* என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுள்ளவிட-மெல்லாம் வ்யாப்தையுமாய், *ஶ்ரிய:பதி: – நித்யஶ்ரீ:* என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்திநுடைய இதர வ்யவச்சி$_2$ந்ந-பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஹேதுபூ$_4$தையாய் *விஷ்ணுபத்நீ* என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷபூ$_4$தையுமாயிருக்கும். அவனும் வ்யக்தி போலே இவளுக்கு ஆஶ்ரயமாய், இவளோடே வ்யாப்தனுமாய், இவளைக்கொண்டு அறியவேண்டுமவனுமாய், இவளுக்கு ஶேஷியுமாயிருக்கும்.

'இனி ஜாதி நிரூப்யமான க$_4$டவ்யக்தியைச்சொன்ன போதே நிரூபகமான ஜாதியும் தன்னடையே அந்வித-

மாமாப்போலே இப்பத3மும் நிரூப்யனான ஈஶ்வரனைச் சொன்னபோதே நிரூபகபூ4தையான பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாய்விடும்' என்றும், கு3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே (வி-ப.-வ) "அர்த்தோ2 விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று அர்த்தா2ம்ஶம் அவனதாய் ஶப்3தா3ம்ஶம் இவளதாயிருக்கை - "பும்நாமா ப4க3வாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீ:" என்கிறபடியே புல்லிங்க3பதா3ர்த்த2ம் அவனதாய் ஸ்த்ரீலிங்க3பதா3ர்த்த2ம் இவளதாயிருக்கை' என்றும், 'சென்னியோங்கு வ்யாக்2யாநத்திலே - (சதிரா) தன்னடியார் - ஒருமிது2நம் ஶேஷியானால் தம்மடியாரென்ன வேண்டாவோவென்னில், அடியாரென்கிறதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்பா4வம் தனக்குண்டாகையாலேயென்னுதல். இத்தால் நாரகோடிக4டிதை என்கை' என்றும், பரந்தரஹஸ்யத்திலே 'நார'ஶப்3தா3ர்த்த2விவரணத்திலே 'லக்ஷ்மீப்ரப்4ருதி மஹிஷீவர்க்க3ங்களும் என்று பிராட்டி நாரகோடிக4டிதையாகையாலே இப்பத3த்தில் லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4மநுஸந்தே4யம்' என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

தத்வஸங்க்3ரஹத்திலே 'ஏவமாத்மநாமணுத்வே கத2மயம் வ்யவஹார: "யதா2 ஸர்வக3தோ விஷ்ணுஸ்ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம" இதி ஶ்ரிய:। அத்ராஹு: - நேயமாத்மாந்தர்பூ4தேதி கத2மித3மநந்தர்பா4வவசநம், போ4க்3யாந்தர்பா4வாத், ஈஶ்வராந்தர்பா4வாத், கோடித்ரயாதிரேகாத்3வா? நாத்3ய:- ஜ்ஞாத்ருத்வவிரோதா4த் (ஜ்ஞத்வாஜ்ஞத்வவிரோதா4த் இதி தாலகோஶஸ்த2பாட2:)। ந த்3விதீய:, ஈஶ்வரத்வஸ்ய த்3விநிஷ்ட2த்வாஸம்ப4வாத், தயோ: ஸ்வாஜ்ஞாவ்யாகா4தத்வேநாநீஶ்வரத்வாபத்தே:। அத ஏவ ஶ்ரூயதே - "ஈஶாதே தே3வ ஏக:" இதி। நேயமேவ ஸ: தத்பத்நீத்வேந நிர்தே3ஶாத்। ந ச இயமேகைவ த்3விதா4ऽவஸ்தி2தேதி யுக்தம் வக்தும், ஏகத்வே ப்ரமாணாபா4வேந தத்கல்பநாநுபபத்தே:। ந ச "அர்த்தோ4 வா ஏஷ ஆத்மநோ யத்பத்நீ" இதி ஸாதா4ரணவசநாத் அத்ராப்யேகத்வஸித்3தி4:।

ஸுக2து3:கா2தி3வ்யவஸ்தா2லக்ஷணாத் ஆத்மபே4த3ஹேதோ:

ஶ்ருதே: ஸ்துதித்வாவஸாயாத் । யத்₃யஸ்தி ஏகதயா நிர்தே₃ஶ: க்வசித், ஸோபி அவிநாப₄ாவ நிப₃ந்த₄நதயா அவக₃ந்தவ்ய: "ஏகைவ வர்த்ததே பி₄ந்நா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ₃தி₄தே:" இதி ப்₃ராஹ்மபுராணே த₃ர்ஶநாத் । யதா₂ ஜ்யோத்ஸ்நா, ஜ்யோத்ஸ்நாவதோ பி₄ந்நாபி அவிநாபூ₄தா வர்த்ததே இத்யர்த்த₂:। அநேந காரணாந்தர்ப₄ாவோப்யபாஸ்த:, ஈஶ்வரத்வவத் தஸ்யாபி த்₃விநிஷ்ட₂த்வாஸம்ப₄வாத் । ஜக₃ஜ்ஜந்மாதி₃காரணத்வம் ஆஶ்ரயாந்தரேபி ப₄வேத் । ப்₃ரஹ்மலக்ஷணதயா ந ★நிர்தே₃ஶ்யத்வம் ஸ்யாத் {நிர்தே₃ஷ்டவ்யம் ஸ்யாத் இதி தாளகோஶஸ்த₂பாட₂:}லக்ஷணஸ்ய அஸாத₄ாரணத₄ர்மத்வாத் । நிர்த்தி₃ஶ்யதே ச "ஜந்மாத்₃யஸ்ய யத:" இதி । கிஞ்ச, குத்ரேயம் அநுவிஶதி? ந தாவது₃பாதா₃நே, தஸ்ய "ஸதே₃வ, ஏகமேவ" இத்யேகத்வாவத₄ாரணாத்। க்வசித் அநுப்ரவேஶோபி ஏகத்வாவிரோதீ₄தி சேத் – ந தயோரநுப்ரவேஶாப₄ாவே ஜக₃து₃பாதா₃நத்வம் ந நிர்வஹதி ப்₃ரஹ்மண:, அபரிணாமித்வாத், பரிஶுத்₃த₄த்வாச்ச।

நசைவமத்ர த₄ர்மிக்₃ராஹகத்வாத் அந்வயவ்யதிரேகாப்₄யாம் அநுபபத்தே: வசநப₃லாத்₃வா கஸ்யசித் காரணத்வம் அப்₄யுபக₃ந்தவ்யம் । ந சதுஷ்டயமப்யத்ரேதி கத₂மியம் காரணதயா ஸ்வீக்ரியதே। ஸ்வரூபாந்தர்ப₄ாவாத் அவர்ஜநீய: தத்ஸந்நிதி₄ரிதிசேத் – ஸத்யம், அவர்ஜநீயதயைவ ஸந்நிதி₄ரஸ்யா:, ந து காரணதயா, தத₃ாத்வே ப்ரமாணாப₄ாவாத் । நாபி நிமித்தேऽந்தர்ப₄வதி, அத்₃விதீயபத₃ப்ரகோபாத், ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய தஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। அநேந உபாயாந்தர்ப₄ாவோப்யுபருத்₃த₄:। தஸ்ய "மாமேகம்" இத்யேகத்வநிர்தே₃ஶாத், அமோக₄ஸங்கல்பதயா ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। நநு – ஶ்ரீமத ஏவ தஸ்ய உபாயத்வம் உபதி₃ஶ்யத இதி சேத் – ந – தத்ர சரணயோரேவ ஶரணதயா அவஶ்யமாநத்வாத், தத₂ாபி தயோரேவ **சரணஸ்ய {சரணாநாம் – இதி பாட₂ாந்தரம்.} தத₃ாவஸாய இதி சேத் ந – சரணவிதி த்₃வித்வவிரோத₄ாத்। அதோ விஶேஷணதயா நிர்தி₃ஷ்டாயா:விநியோகா₃ந்தரமந்வேஷ்டவ்யமிதி। ந த்ருதீய:, ப்ரமாணாப₄ாவாத் । நநு – கோடித்ரயாநந்தர்ப₄ாவஹேதுவத் ஆத்மஜ்ஞாத்யநந்தர்ப₄ாவ-

ஹேது:, வ்யாபகத்வேஶ்வரத்வயோ: ப4க3வதீவ அஸ்யா அபி வித்3யமாநத்வாத் நாத்மஜாத்யந்தர்பூ4தா, தாப்4யாமேவ ஹி புருஷாந்யத்வம் உத்தமபுருஷஸ்யோபதி3ஷ்டம் । *உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதா3ஹ்ருத:। யோ லோகத்ரய-மாவிஶ்ய பி3ப4ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர:* । இயமபி தத2ா வ்யபதி3ஶ்யதே, *யத2ா ஸர்வக3தோ விஷ்ணு: ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம* *ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ4தாநாம்* இத்யாதி3ஷ்விதி சேத் ந – ப்ரத2மஸ்து ஸ்வரூபாஸித்3தே4ா ஹேது: தைஸ்தைஶ்-ஶரீரவிஶேஷை: ஸர்வத்ர ஸந்நிதே4ரேவ ஸர்வக3தார்த்த2-த்வேந விவக்ஷிதத்வாத் । தத2ாத்வம் ச ப்ரஶ்நப்ரதிவசநோப-பாத3நப்ரகாரைரேவாவத4ார்யதே । தத2ாஹி – பூர்வத்ர – *தே3வௌ தா4த்ருவிதா4தாரௌ ப்4ருகோ3: க்2யாதிரஸூயத। ஶ்ரியம் ச தே3வதே3வஸ்ய பத்நீம் நாராயணஸ்ய ச* இதி ஶ்ரிய: க்2யாத்யாம் ப்4ருகு3பத்ந்யாம் பராஶரோக்த்யா உத்பத்திம் உபஶ்ருத்ய மைத்ரேய: ப்ருச்ச2தி – *க்ஷீரோத4ாத் ஶ்ரீ: ஸமுத்பந்நா ஶ்ரூயதேऽம்ருதமந்த2நே । ப்4ருகோ3: க்2யாத்யாம் ஸமுத்பந்நேத்யேதத2ாஹ கத2ம் ப4வாந்* இதி। ந ச ஏகஸ்யா அநேகத்ர உத்பத்திவிரோத4தி4யா அயம் ப்ரஶ்ந:, தஸ்ய காலாதி3பே4தே3ந ஸம்ப4வாத், மஹதாம் யுக3பத்ஸம்ப4வாச்ச, *தத்தத்கல்பாந்தவ்ருத்தாந்தமதி4-க்ருத்ய மஹர்ஷிபி4:। தாநி தாநி ப்ரணீதாநி வித்3வாநத்ர ந முஹ்யதி* இத்யத்ர பரிஹ்ருதத்வாச்ச। அதோயமேவ ப்ரஶ்நார்த்த2:, நித்யதயா நிகி2லஜக3ஜ்ஜநநீத்வேந ப4க3வதா நிரபாயதயா ச ப்ரதி2தாயா: கத2மயமுபதே3ஶ:? தத2ாத்வே நித்யத்வாத்3யநுபபத்தேரிதி । அயமேவ யுக்த:, உத்தராநு-கு3ண்யாத் । தஸ்யோத்தரம் – *நித்யைவைஷா ஜக3ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ। யத2ா ஸர்வக3தோ விஷ்ணு: ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம* இதி । தஸ்யாயமர்த்த2: ந நித்யத்வாதே3ர் ஜந்மநோ விரோத4: உப4யோர்விஷ்ணௌ ஸஹஸந்த3ர்ஶநாத். யத2ா விஷ்ணு: நித்யத்வாதி3கு3ண-கஸ்ஸந் ஸர்வஜக3த்த்ராணாய ஸர்வேஷு தே3ஶகாலாதி3-விஶேஷேஷு க3த: தைஸ்தை: ஶரீரை: ஸந்நிஹித: ஏவம் இயமபி நித்யா நிகி2லஜக3ஜ்ஜநநீ – நிரபாயா ஸதீ தைஸ்தை: தத3நுரூபைஶ்ஶரீரை: ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதேதி நாநுப-

பத்திரிதி । அஸ்யாயமேவார்த்தோ2 யுக்த: "அர்த்தோ2 விஷ்ணு-ரியம் வாணீ" இத்யுபக்ரம்ய அத்4யாயஶேஷேண - "ப4க3வத்3விக்3ரஹவிஶேஷைஸ்தத3நுகு3ணை: ஏதத்3யை: விக்3ரஹைஶ்ச ஜக3த்3வ்யாப்திப்ரகாரோபபாத3நாத்। அந்யதா2 ஸர்வக3தத்வநிர்தே3ஶஸ்ய ஸ்வரூபவ்யாப்திபரத்வே உப4யோ: ஸர்வத்ர வ்யாப்த்யுபபாத3நாத் புல்லிங்க3கா: பதா3ர்த்தா2: ப4க3வத்3ரூபம், ஸ்த்ரீலிங்க3கா: பதா3ர்த்தா2: லக்ஷ்மீ-ஸ்வரூபமிதி விபா4கோ3 நோபபத்3யதே।

ஏவமுத்தரத்ராப்யுபபாதி3தம். "அம்ஶைர் யதா2 ஜக3த்ஸ்வாமீ தே3வதே3வோ ஜநார்த3ந:। அவதாராந் கரோத்யேஷா ததா2 ஶ்ரீஸ்தத்ஸஹாயிநீ । புநஶ்ச பத்3மா ஸம்பூ4தா ஆதி3த்யோ-பூ4த்3யதா2 ஹரி:। யதா2 து பா4ர்க3வோ ராம: ததா3பூ4த்3த4ரணீ-த்வியம் ।। ராக4வத்வேऽப4வத்ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண-ஜந்மநி । அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாऽநபா-யிநீ ।। தே3வத்வே தே3வதே3ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ। விஷ்ணோர்தே3ஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாऽத்மநஸ்-தநும் ।।" அநயைவ தி3ஶா - "த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப3! ஜக3த்3வ்யாப்தம் சராசரம்" இத்யாதி3கமபி நேயம். "ஸௌம்யா-ऽஸௌம்யைர்ஜக3த்3ரூபை:த்வயைதத்தே3வி பூரிதம்" இதி தத்ரைவ விவ்ருதத்வாத் ஏவமுபபாத3நாத் உப4யோர்ஶ-ரீரவிஶேஷைர்வ்யாப்திரித்யவதா4ர்யதே। தேஷு ஸர்வேஷு ஶரீரேஷு ஸௌப4ரிப்ரமுக2வத் கு3ணாத்3வாரா வ்யாப்திரித்-யுபபத்தே: ந க4டகுடீப்ரபா4தாநுகார:। ஸூத்ரிதம் சைதத்- "கு3ணாத்3வாऽऽலோகவத்" இதி । யஶ்ச த்3விதீயோ ஹேது:, ஶோப்யப்ரஸித்3த4: ஸ்வேதரஸகலபதா3ர்த்தே3ஶ்வர-த்வஸ்யைவ புருஷாந்யத்வஸாத4கத்வாத், அந்யதா2 கதிபயேஶ்வரத்வமாத்ரேண புருஷாந்யத்வே ஸர்வேஷாம் பும்ஸாம் ஈஶ்வரத்வாபத்தே:। ந ஹி ஸ்வஶரீரமாத்ரஸ்யாப்ய-நீஶ்வர: கஶ்சித் அஸ்தி' இத்யாதி3யும், 'ஶாந்தாநந்தேத்யாதி3-ஶ்லோகோக்தம் ச' என்றும், ஏதத்3வ்யாக்3யாநத்திலே - 'தி3வ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் ப்ரியதரமாயிருக்கக்-கடவதாய், மூர்த்தம் ப்3ரஹ்ம என்னும் பெயரையுடைத்தான

தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹம் தொடக்கமான அவனுடைய நாநாவிக்3ரஹங்களுடைய அவனுக்கு அநுரூபமான அவ்வவ விக்3ரஹங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஆலிங்க3நம் பண்ணிநிற்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது' என்றும், "அர்த்தோ2 விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று தொடங்கி அத்4யாயஶேஷத்தாலே இவருடைய விக்3ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஜக3த்3வ்யாப்திப்ரகாரத்தைச்சொல்லி உபபாதி3க்கையாலும், 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு விக்3ரஹவ்யாப்தியே அர்த்த2மென்னக்குறையில்லை. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறதாகில் - "தே3வதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா ப4க3வாந் ஹரி:। ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்3யதே பரம்" புல்லிங்க3ஶப்3த3வாச்யமானவை ப4க3வத்3ரூபம், ஸ்த்ரீலிங்க3ஶப்3த3மானவை லக்ஷ்மீஸ்வரூபமென்று பிரித்துச்சொல்லக்கூடாது.' என்றும் - 'இவ்வோ அர்த்த2ங்களை ப்ரமாணஸித்3த4முமன்றியிலே ஸம்ப்ரதா3யஸித்3த4முமன்றியிலே, ஸத்தாவத்துமன்றியிலேயிருக்க யாவர் சிலர் ரஹஸ்யரூபேண உபதே3ஶித்து ஜக3த்தை மோஹிப்பிக்கிறார்கள், அவர்கள் ஸகலசித3சித்3வஸ்துவிலக்ஷணமாய், நிகி2லஜக3த்3ககாரணமாய், நிரஸ்தஸமஸ்தஸமாப்4யதி4கவஸ்துஜாதமாய், 'நாராயண'ஶப்3த3வாச்யமான பரப்3ரஹ்மமே ஸகலவேதா3ந்தவேத்3யமென்று ப்3ரஹ்மமீமாம்ஸாஸூத்ரந்யாயத்தாலே அறுதியிடுமவர்களாய், வேத3வித3க்3ரேஸரருடைய நினைவைப் பின்சென்றிருக்கக்கடவ நம்மாசார்யர்களாலே அங்கீ3கரிக்கப்படார்களென்றிட்டு நம்மாலும் ஆத3ரிக்கப்படார்' என்றும் நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே 'லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமாய்க் கொண்டு வ்யாபிக்குமென்கிற பக்ஷம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்சொல்லுகிற ஸ்வவிபூ4திபே4த3த்தாலேயாதல், ஸ்வரூபநிரூபகத்வநிப3ந்த4நமான அப்ருத2க்3பா4வத்தாலேயாமித்தனையல்லது, ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தோபாதி ஸ்வரூபத்தினுடைய பரமமஹத்வத்தாலாக மாட்டாது. அப்படியாமாகில், ஈஶ்வரத்3வித்வாதி3களாகிற தோ3ஷங்களுண்டாம். இவளுடைய பத்நீத்வஶ்ருதியோடும் ஈஶ்வரனுடைய ஏகத்வஶ்ருதியோடும் விரோதி4க்குமாகையாலே ஶ்ரிய:பதித்வநிரூபித-

மானஸ்வரூபமே வ்யாபகமென்றதாயிற்று' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே – 'அதிஶயகரியான லக்ஷ்மிக்கும் வஸ்துஸம்ஸ்தா2நரூபஜாத்யாதி3போலே நிரூபகத்வநிப3ந்த4நமான ஸ்வரூபாந்தர்பா4வமுண்டாகையாலே' என்று வாதி3கண்ட2ரவரான யாமுநாசார்யர் அருளிச்செய்தார். அத்3வைத-பே4தா3பே4த3பக்ஷங்களில் விருத்3த4ஸமுச்சயநிப3ந்த4நமான ஈஶ்வரனுடைய அக4டிதக4டநாஶக்தியைக் கொள்ளாமையாலே அது அஸத்ப்ரதிப3ந்தி4. 'அதோ ஜீவத்வேப்யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு4த்வேந பதிஸ்வரூபாநுரூப்யமிதி', என்றதும். "வாலாக்3ரஶதபா4க3ஸ்ய ஶததா4 கல்பிதஸ்ய ச பா4கோ3 ஜீவ:", "த்ரஸரேணுப்ரமாணாஸ்தே" இத்யாதி3ஶ்ருதிவிருத்3த4ம். ஜீவத்வப்ரயுக்தமான அணுத்வம் அவர்ஜநீயமாகையாலும், இவளுடைய விபு4த்வப்ரமாணங்கள் அந்யதா2ஸித்3த4ங்களாகையாலும், 'வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்துபூர்ணத்வமாவது– ஒரொரு உபாத்4யவச்சி2ந்நப்ரதே3ஶமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஶக்தியையுடைத்தாயிருக்கை' என்று கல்பிக்கைக்கும் கல்பகமில்லை. ஜாதி வ்யக்திதோறும் பூர்ணமாக வ்யாபிக்கக்காணுமையாலே இவளுக்கிது கொள்ளில் ப3ஹிர்வ்யாப்திக்கு விரோத4ப்ரஸங்க3மில்லை. இதை அக4டிதக4டநாஶக்தியால் நிர்வஹிக்கில் விருத்3த4ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரபக்ஷத்தின் படியாகாதாப்போலவும், வேத3ம் ப்ரமாணமென்கிறவிடத்தில் ஈஶ்வரப்ரணீதமின்றியிலே அபௌருஷேயத்வாதி3பே4த3முண்டாகையாலும், தே3ஹாதிரிக்தன் ஆத்மா என்கிறவிடத்தில் ப4க3வச்சே2ஷத்வாதி3பே4த3முண்டாகையாலும், பரபக்ஷத்தின்படியாகா என்னில் ஈஶ்வரனுடைய அந்தர்வ்யாப்திப3ஹிர்வ்யாப்திகளில் அக4டிதக4டநாஶக்தியாலே பரபக்ஷத்தின்படிஆகாதென்று கைக்கொள்ளுவது.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ஶ்ரீவிபு4த்வக2ண்ட3நம் நாம
த்3விதீயோ விவேக: ஸமாப்த:

அத பூர்வபக்ஷ:
ஶரணவசஸ: ஸாதநமிதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்துமூன்றுமதிகாரத்திலே - ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றி வரும் கலக்கங்களும், அவற்றின் பரிஹாரங்களும் சொல்லுகிறோம். 'அநாதிகாலம் அநாதரித்த ஈஶ்வரன் இன்று ஒருத்தனை ஆதரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்யமாத்ரத்தாலேயன்றோ? இங்ஙனன்றாகில், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப்புறம் போகப்புணர்த்தது என்செய்வான்" என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் "சூழ்விசும்பணி முகில் தூரியம் முழக்கின" ஒழிய வேறொரு உத்தரம் அருளிச்செய்தானோ? ஆகையால் நாமொரு உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகை என்னென்பது. "நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை" என்கிறபடியே "அருள் புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்த"வன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோ' என்று சிலர் கலங்குவர்கள். இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி - ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும், வைஷம்யநைர்க்ருண்யமாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அத்தை அவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்ன, திருமால்வந்து என் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்... இப்படியானால், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கும் மூலமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமேதென்னில் - அது சொல்லுகிறோம் - ஈஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விஶேஷகாரணங்களை அநாதரித்துப்பண்டென்னைப் பராங்முகனாக்குகைக்கும், இவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விஶேஷகாரணங்களை ஆதரித்து இன்றென்னை அபிமுகனாக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதாநகாரணம் கண்டிலேன்.

எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீ கண்டதுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, ஈஶ்வரன் நிருத்தரனுயிருக்கிறவிருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருபைகளினுடைய ப்ராதா4ந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால் இச்சேதநனை வஶோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா4நகாரணம் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம். இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவாஹாநாதி3யான ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்க4நம். இவனை போ4கோ3பகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா4நகாரணம் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாபா4விககாருண்யம். இதுக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான ஈஶ்வரநிக்3ரஹத்தை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர் பெற்றது - இவனுடைய ஸுக்ருதவிஶேத்3வாரகக்ருபையடியாகவந்த வஶீகரணவிஶேஷங்கள் என்று ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வபா4வத்தையும், வைஷம்யநைர்க்4ருண்யங்களில்லாமையையும், ப3ந்த4மோக்ஷாதி3வ்யவஸ்தை2யையும் ப்ரமாணப்ரதிநியதமானபடியே அநுஸந்தி4த்து ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலேயூன்றிப் போரவடுக்கும் என்று கருத்து' என்றும், நாலாமதி4காரத்திலே 'முக்தராவார் - ஶாஸ்த்ரசோதி3தங்களான உபாயவிஶேஷங்களாலுண்டான ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தாலே அத்யந்தநிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய்' என்றும், 'ப்ரதா4நவிரோதி4க்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை, *தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்ச2ரணாக3திரேவ* என்று கட2வல்லியில் வஶீகார்யபரம்பரையை வகுத்தவிடத்தில் பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்' என்றும், இருபத்து மூன்றும் அதி4காரத்திலே 'க்ருபாவிஶிஷ்டனை ஈஶ்வரன் *க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்* என்கிறபடியே ஸித்3தோ4பாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாத3நங்களான ப4க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்4யோபாயங்கள். ஓரதி4காரிவிஶேஷத்துக்கு கர்த்தவ்யமாக *மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி4க்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதி4காரிவிஶேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதி4காரிவிஶேஷணத்துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அதிவாத3ம். இங்ஙனல்லாதபோது, ஈஶ்வரன் உபாயமாய் நிற்க, உபாஸநாதி3ஶாஸ்த்ரார்த்த2ங்களும் அதி4காரிவிஶேஷணங்களாம். ஆகையாலே ப்ரபத்தியுங்கூடஉபாயமன்றென்று

சிலர் அதிவாத3ம் பண்ணுகிறதும் ஸித்3தோ4பாயத்தி-னுடைய ப்ராதா4ந்யமடியாகவித்தனை. அது ப்ரதா4நமான படி ப்ரஸாத3நங்களாலே, ப்ரதிப3ந்த4கமான நிக்3ரஹம் ஶமித்தால் ஸ்வாபா4விகாநுப4வத்துக்கு ப்ரயோஜகமாகை-யாலே' என்றும், 'ஸித்3தோ4பாயம் ப்ரதா4நமேயாகிலும், தத்3வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத்4யோபாயாநுஷ்டா2நத்துக்கு "இன்றென்னை" இத்யாதி3பூர்வாசார்யவாக்யவிரோத4ம் இல்லை' என்றும், 'இப்படி ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யஸஹஜ-காருண்யங்களடியாகவரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னோம். ஸம்ப3ந்த4விஶேஷமடியாகவரும் கலக்கத்துக்கு பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம்' என்றும், 'இவையெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப்பொருந்துமோ என்று சிலர் ஸித்3தோ4பாய-முக2த்தாலே ஸாத்4யோபாயஶரீரத்தை அழிக்கப்பார்ப்பர்-கள். அவர்களை விலக்கும்படி – பரமர்ஷிகளும், ஶ்ரீபா4ஷ்யகாரா-தி3களும், விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த2நாத்மநிக்ஷேபாதி3-களைத்தாங்களும் அநுஷ்டி2த்து, இதுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களை மூதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதே3ஶபரம்பரையும் நடத்திப் போருகையாலே ஶேஷித்வாதி3ஸம்ப3ந்த4ம் நித்யமேயா-கிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈஶ்வரன் ஒரு ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஶாஸ்த்ரநிஷ்ட2ருக்கு பரிக்3ரஹிக்கவேணும்' என்றும், 'தன்னை ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்ப3ந்த4த்தோடுகூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில், அதுவும் அநுபபந்நம்' என்றும், இருபத்தேழாமதி4காரத்தில், 'ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தாலே வஶீகார்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸித்3தோ4பாயம்' என்றும், 'புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4நமாக ஶாஸ்த்ரவிஹித-மான ஸாத்4யோபாயமும் ப4ரந்யாஸபர்யந்தமாக அகிஞ்சந-னுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்த2மாக அநுஸந்தே4யம்' என்றும், 'உபாயப்ரகாரம் வஶீகரணவிஶேஷம்' என்றும், 'அகிஞ்சநனான அதி4காரிக்கு யதா2விதி4ரக்ஷாபேக்ஷாபூர்வகப4ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாத ஸித்3தோ4பாயத்தை

மாமேகம் என்று காட்டி அதினாலே வஶீகரணார்த்த2மான
ஸாத்4யோபாயத்தை *ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி4யாலே
காட்டுகிறது. இப்படி விதி4க்கிற ப்ரபத்திரூபவித்4யைக்கு
ஶரண்யப்ரஸாத3நமாசோதி3தத்வத்தாலே வருகிற உபாய-
த்வமும் ப4க்தியோடு துல்யம் என்றும், இருபத்தொன்பதா-
மதி4காரத்திலே "*என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்
அதுவுமவனதின்னருளே* என்றும், *இசைவித்தென்னை
உன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே* என்றும் சொல்லு-
கிறபடியே உபாயபூ4தனான அவன்செய்விக்கச்செய்கிற
வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாயமாக எண்ணுகை
உசிதமன்றென்று ஏகஶப்3த3தாத்பர்யம். இப்படி ஸித்3தோ4-
பாயத்தைப்பற்ற ஸாத்4யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய் ப்ரதா4ந-
மின்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப்பற்ற 'ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாந-
மாத்ரம், ஸித்3தோ4பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம்,
அநுமதிமாத்ரம், அசித்3வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யக்ருத்யம்,
சித்தஸமாதா4நம், அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்று இப்புடை-
களிலே அதிவாத3ம் பண்ணினார்கள். இவ்வந்யபரோக்தியைக்
கொண்டு இவைதானே அர்த்த2மென்று அறுதியிடவொண்ணாது.
இவை எல்லாம் *ஶரணம் வ்ரஜ* என்கிற விதி4க்கு விருத்3த4ங்-
களாம். அதிப்ரஸங்கா3தி3தோ3ஷங்களுமுண்டு. அதெங்ஙனே
யென்னில், ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரமென்றாலும், ஸித்3தோ4-
பாயப்ரதிபத்திமாத்ரமென்றாலும், அது வாக்யமாத்ரஜந்ய-
மாகில் விதி4விஷயமாகமாட்டாது. அவிதே4யஜ்ஞாநத்தாலே
மோக்ஷமென்பாருக்கு உபாஸநாதி3விதி4விரோத4ம் பா4ஷ்-
யாதி3ஸித்3த4ம். தத்வஜ்ஞாநமுடையவருக்குப் பின்பு கர்த்த-
வ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில், ப்ரபத்தியினுடைய விதி4-
லக்ஷணாநுஷ்டா2நவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதன்
ஸ்வரூபமங்கீ3கரிக்கவேணும். ஸித்3தோ4பாயஸ்வீகாரமென்ற
பாசுரத்துக்கும் - ஸித்3தோ4பாயத்தையறிந்து அது தனக்கு
கார்யகரமாம்படிபண்ணுகிற விதி4ப்ராப்தப்ரார்த்த2நாபூர்வக-
ப4ரந்யாஸரூபாதி4காரிக்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம்.
அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காதமாத்ரமானால் ரக்ஷக-
னான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் விலக்கினானா-
கில், ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபரா-

த4த்தாலே நிக்3ரஹத்தை உண்டாக்கி விலக்கினுனாகில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்திப்ரஸாத3நமேயாக வேணும். ஸ்வரக்ஷணார்த்த2வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினுனென்னில் - நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்திப்ரளயாத்3யவஸ்தை2களிலும், வ்யாபரிக்க யோக்3யனுயிருக்கிற ஜாக்3ரத்3த3ஶையிலும் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரத3ாநம் பண்ண ப்ரஸங்கி3க்கும். அநுமதிமாத்ரமென்னுல், அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அசித்3வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதி-கூலத3ஶையிலுமுண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீய-தைக்கு உறுப்பாகாது. சைதந்யக்ருத்யமென்னுல், உபாஸநாதி3-களும் மற்றுமுள்ள சேதநவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்ய-க்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொரு வாசி சொல்லிற்றுகாது. சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில், உபதே3ஶா-தி3கள் வேண்டாதொழியும். ப2லாநுபயுக்தசித்தஸமாத4ாந-மாத்ரமேயென்னில், தந்தாம் ருச்யநுரூபமாக ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடும். "வ்ரஜ" என்று விதே4யமாய், ப2லஶத்காமநாதி3க-ளன்றிக்கேயிருக்கிறவித்தை அதி4காரிவிஶேஷணமென்ன-வொண்ணுது. கர்த்தவ்யமாக விதி4க்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதி3-களையும் இப்படிக்கண்ணழிக்கலாம். அப்போதும், இம்-முக2ங்களாலே உபாஸநாதி3களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்திசொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வ-விஷயஸ்வீகாரவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப2லப்ரத3மாகா-நிற்கச்செய்தே இஸ்ஸித்3தே4ாபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று பு3த்3தி4பண்ணவேணுமென்னில், இது த்3ருஷ்டிவிதி4போலே ஆரோபிதமாதல் ஸ்வவசநவிருத்3த4மாத-லாம். ஆகையால் ஈஶ்வரன் ப்ரஸாத3நீயனுய் ப்ரத4ாநமான ஸித்3தே4ாபாயம், ப4க்திப்ரபத்திகளிரண்டும் ப்ரஸாத3நங்க-ளாய்க்கொண்டு ப்ரத4ாநமல்லாத ஸாத்4யோபாயங்கள். 'இவையிரண்டத்தொன்றிலே யத2ாதி4காரம் நிலையாகக் கடவது' என்றும், 'இப்படி ப4க்த்யாதி3கள்போலே ஶரணுக3தி-த4ர்மமும் கர்த்தவ்யமாக விதி4க்கப்படுகையாலே 'தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈஶ்வரனுல் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே' என்கிற பிள்ளான்

வார்த்தைக்கு பக்திப்ரபத்த்யாதிகளெல்லாம் அவனால் வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய பராதீநகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம்.

'அந்யவிஶ்வாஸஸித்த்யர்த்தம் பக்த்யுபாயவிதிம் வதந்। ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷ்வவிஶ்வாஸம் ஆதத்தே முகபேதத:॥ மத்யோபஹ்ருதபாத்ரஸ்த தீர்த்ததத்ருஷ்டாந்தவர்ணநம் । அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி பக்திவத்' ஆகையால் *ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா* இத்யாதிகள், முன்பு தான் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு க்ஷமைகொள்ளுகிறபடியென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் அஹங்காரஸ்பர்ஶாதிஶங்கையைப்பற்றவாமத்தனையல்லது யதாஶாஸ்த்ரமநுஷ்டித்த ப்ரபத்தி அபராதமாய் அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிறபடியன்று. அப்படியாகில், *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத* என்கிற பூர்வாசார்யபுரஸ்காராதிகளும் தான் செய்கிறதாகையாலே அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளவேண்டி அநவஸ்தையாம். இது ஸ்வபரநிர்வாஹமாகில், அதுபோலே முன்பு பண்ணின ப்ரபதநமும் ஸ்வபரநிர்வாஹமென்னலாம். இங்குச்சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியும் அபராதமாயறுகையாலே பூர்வர்களை முன்னிடவுமொண்ணாதொழியும்' என்றும், 'புந:ப்ரபதநம் வேண்டாவென்கையும் பரபக்ஷமாம். இவ்விடத்திலே சிலர் – *வ்ரஜ* இத்யாதிவிதிகளை அந்யபரங்களாக்கி *யோந்யதாஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே। கிம்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா*, *யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: । தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குருந் கம:*, *ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர* இத்யாதிகளில் தாத்பர்யகதிகளையும் பராமர்ஶியாதே இவற்றைக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரஜந்யஸம்பந்தஜ்ஞாநமொழிய வேறு முமுக்ஷுவுக்கு அநுஷ்டேயமாய் இருப்பதொரு உபாயமில்லை என்பார்கள். இது பக்திப்ரபத்த்யாதிவிதிஸ்வாரஸ்யவிருத்தம்' என்றும், 'இங்ஙனல்லாத போது புந:ப்ரபத்திவிதாயகஶாஸ்த்ரமும், அப்படிகளுக்கு ஶிஷ்டா–

நுஷ்டா2நமும் பூர்வஸம்ப்ரதா3யமும் விரோதி4க்கும்' என்றும், இருபத்துநாலாமதி4காரத்திலே 'உபாஸநாதி3கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாத3ம் பண்ணினார்களாமித்தனை. எங்ஙனேயென்னில், நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களென்னவொண்ணாது' என்றும், 'மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராக3த்3வேஷாதி4களாலே வந்த காம்யநிஷித்3த4ங்கள்போலே ப3ந்த4கங்களல்லாமையாலும், மோக்ஷார்த்தி2தனக்கே விதி4க்கையாலும் உபாஸநாதி3களுக்கு ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே அநர்த்த2ாவஹத்வரூபமான ஸ்வரூபவிரோத4ம் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி3களுக்கு நாஶகத்வாஸம்ப4ாவிதத்வாநர்த்த2ாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத4ப்ரஸங்க3மில்லை' என்றும், 'உபாஸநாதி3கள் அஹங்காராதி3க3ர்ப்ப4ங்களென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச் செய்தே ஆரோபித்தார்களத்தனை' என்றும், 'அபி4சாராதி3களை விதி4த்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரரோசநாதி3களில் அபி4ஸந்தி4யாலே அதி4காரவிஶேஷத்திலே உபாஸநாதி3களை விதி4த்ததத்தனையன்றோ! முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம் ஸர்வேஶ்வரனொருவனுமேயாகையாலன்றோ? - *அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம் ஸர்வபா4வேந பா4ரத । விமுக்தாந்யஸமாரம்பே4ா நாராயணபரோ ப4வ* என்று த4ர்மதே3வதை தன் புத்ரனுக்கு உபாஸநாதி3களை ப்ராப்யவிரோதி4களென்று நினைத்து நிந்தி3த்ததென்னில், அதுவும் அத்யந்தாநுபபந்நம்' என்றும், '*அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம்* என்கிற விடத்திலும் 'பாதகஶப்3த3த்தாலே உபாஸநாதி3களை நிந்திக்கிற (நினைக்கிற)தென்கைக்கும் ப்ரமாணமில்லை. ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு விஹிதங்களாகையாலே ப4க்திப்ரபத்திகளிரண்டும் யதா2திகாரம் பரிக்3ராஹ்யங்கள்' என்றும், 'இவை *அகிஞ்சநோऽநந்யக3தி:* என்றிருக்குமதி4காரிக்கு ஸ்வாதி4காரவிருத்3த4ங்களென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி4காரவிரோத4மறியாதே உபாஸநாதி3களிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்

பற்ற "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத் உபாயாந்தர-மிஷ்யதே" என்றதும்" என்றும், "இப்படி இவ்வுபாயத்தின் அதி4காரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம். இனிமேல் பரிகரங்களில் வரும் வ்யாமோஹம் ஶமிப்பிக்கிறோம். இவ்வுபாயத்துக்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3கள் வேணுமோ?" "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த :" என்றும், "மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத3ஞ்சந । தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றும், "யதி3 வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றும் சொல்லுகிற "ரிபூணாமபி வத்ஸலனான ஶரண்யன் ஶரணாக3தனுடைய தோ3ஷங்களைப்பார்க்குமோ? "அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்ய" என்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசுரம். ஆகையாலிவை ஸம்பா4விதஸ்வபா4வங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு - ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில் ஆநுகூல்யாதி3கள் அநுவர்த்தியாதொழியிலும், ப்ரதிஸமாதா4நம் பிறந்து ப்ரபத்திப2லமும் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது "ஷட்3விதா4 ஶரணாக3தி:" என்றும், "ந்யாஸ: பஞ்சாங்க3ஸம்யுத:" என்றும், "ஸ்வாங்கை3: பஞ்சபி4ராவ்ருதாம்" என்றும், அங்கா3ங்கி3களை விப4ஜித்துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்3த4ம்" என்றும், இருபத்தெட்டாமதி4காரத்திலே -"ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே அங்க3பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாப4ரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்3வயத்தின் திரண்ட பொருள்...இங்ஙனல்லாதபோது ப4க்திரூபமோக்ஷோபாயங்களை விதி4க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம்" என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வ:பக்ஷ:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:

ந ஶரணவசஸ: ஸாத4நத்வே ப்ரமாணம்

ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லை (உபாயமென்கை

ப்ரமாணவிருத்3த4மாம்.) எங்ஙனேயென்னில் -*இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்கிற பாட்டுக்கு - அநாதி3காலம் ஈஶ்வரன் சேதநனை க்ருபை பண்ணுமைக்கு ப்ரதி4பந்த3கம் ஈஶ்வர-ஸ்வாதந்த்ர்யமென்றும், அப்ரதி4பந்த3கமாவது ஆஜ்ஞாதிலங்க4ந-மென்றும், இவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு அப்ரதி4பந்த3கமாவது ப்ரபத்தி என்றும், தாத்பர்யம் கல்பிக்கைக்கு ப்ரமாணமில்லை. ப்ரத்யுத - நிர்ஹேதுகத்வமே இதுக்கு தாத்பர்யமென்கைக்கு ப்ரமாணங்களு(மு)ண்டு. *ஸ்வகர்மபி4:ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே. ப்4ராம்யமாணே* என்கையாலும், *முன்செய்த முழுவினை-யால்*, *யானேயென்னையறியகிலாதே* என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் அநாதி3காலமிழவுக்கடி கர்மம். *ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுப-ஜாயதே*, *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்*, *நாஸௌ புருஷகாரேண* புருஷகாரமும் மிகையாம்படியிறேயவன் படி. *செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்னுமவனிறே.

(ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா) உபாயாந்தரத்தாலன்று. (கேவலம் ஸ்வேச்ச2யா) அப்ரதி4பந்த3கமுமில்லை. (ஏவ) இப்படியே. இதில் ஸம்ஶயலேஶமுமில்லை. (அஹம் ப்ரேக்ஷே) *அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா। விஷ்ணவாயதநதீ3பஸ்ய தஸ்யைதத்3பு4ஜ்யதே ப2லம்*, *மாதவனென்றதே கொண்டு*, *என்னுள் புகுந்திருந்து*, *திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* இத்யாதி3ப்படியே வைஷம்யநைர்க்4ருண்யபரிஹாரார்த்த2மாக யாத்3ருச்சி2க-ப்ராஸங்கி3கஸா*க்ருதவிஶேஷங்களை கல்பித்து கடாக்ஷிப்பன். (கஞ்சித்) அதி4காரிநியமமில்லை. (கதா3சந) காலநியமமில்லை என்றித்யாதி3ப்படியே ப்ரமாணங்களுண்டாகையாலே இன்று பேற்றுக்கடி க்ருபையேயாகையால் இதுக்கு வஶீகர-ணோபாயம் ஸாத4கமன்று' என்றித்யாதி3யும், *ஸைவ தஸ்யாபி வஶீகரணம் ப4வதி* என்று ஶரணாக3தியை தச்சே2ஷதாப்ரதிபத்தியென்று அதி4காரிவிஶேஷணமாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப4ட்டர் விவரித்தருளினார்.

(பா4ஷ்யகாரரும் பா4ஷ்யத்திலே ப4க்தியை, *ஸ்வாஜ்ஞாதிவ்ருத்திவ்யவஸாய நிவ்ருத்திமாத்ரேண* இத்யாதி3யாலே அதி4காரிவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தார்.) ஆகையால் ஆழ்வார் தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும் பா4ஷ்யகாரர் தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும், ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர்தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும், வஶீகரணோபாயம் ஆர்த்த2மாகக் கல்பிக்கிறவிடமெங்கும் து3ர்வாரம். ஸமந்வயாதி4கரணத்திலே ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப4ட்டர் ஶேஷஶேஷிபா4வரூபோபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தாலே சேதநேஶ்வரர்கள் ஸங்க3தராகிறதற்கு – த்3ருஷ்டாந்தமாக *தாவுபௌ4 ஸங்க3ச்சே2தே* என்று பூர்வம் அவிஜ்ஞாதஸம்ப3ந்த4ராயிருக்கிற ராஜபுத்ரர்கள் ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஸங்க3தராவர்களென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமே போருமென்கிறத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ரிஷிகளுடைய தாத்பர்யஜ்ஞரான பா4ஷ்யகாரர் க3த்யத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணினதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணியருளினார் என்றும் பிள்ளை முதலானார் வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளினார்கள்.

(ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஸ்வரக்ஷணார்த்த2மான ஸாத்4யோபாயத்தை ஆர்த்த2மாகச்சொல்லுகை அஸங்க3தம். அகிஞ்சநனான அதி4காரிக்கு ப4ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றபேக்ஷையில்லாத ஸித்3தோ4பாயத்தை *மாமேகம்* என்று காட்டி அவனுடைய வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத்4யோபாயத்தை *ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி4க்கையாலே காட்டுகிறதென்கையும், 'ஏக'ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யவிருத்3த4ம். பா4ஷ்யகாரரும் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே எழுந்தருளி மாஸோபவாஸம் பண்ணி சூழரவுகொண்டு பெற்ற அர்த்த2த்துக்கு விருத்3த4மாகையாலே ஸம்ப்ரதா3யவிருத்3த4ம்.

ஶரணம் வ்ரஜ என்று சோதி3தத்வத்தால் வருகிற அதினுடைய உபாயத்வம் *ஏக*ஶப்3த3த்தாலே அபோதி3தம். *என் உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்–அதுவும் அவனதின்னருளே*

என்கிறவிடத்தில் - இருத்துகையும், "இசைவித்தென்னை" என்கிறவிசைவுமே அவனுடைய அருளின் கார்யமாகையாலே அவ்வருளுக்கு அப்ரதா4நமாகவும் காரணமன்றிறே. பா4ஷ்ய-காரர் திருவாய்மொழியைக்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவரே. அப்படிப்பட்டவர் "ஆறெனக்கு நின்பாதமே", "கழல்களவையே சரணாக", "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண்", "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்கிற-வித்யாதி3 ஆழ்வார்பாசுரத்துக்கு விருத்3த4மாக ப்ரபத்தியை அப்ரதா4நவஶீகரணோபாயமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றாரிறே. அப்படிப்பட்டவர் வஶீகரணோபாயமென்றால் அதுக்குக் கருத்து, குத்3ருஷ்டிகளுக்கு ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிட வொண்ணாமையிறே. உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தை பா4ஷ்யத்-திலே அருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்து - அதுவே க3த்3ய-வ்யாக்2யாநத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். பா4ஷ்ய-காரர் தாம் ஸ்வீகாரத்தில் அநுபாயத்வமாகிற "ஏக"ஶப்3த3-தாத்பர்யத்தை அருமைப்பட்டிறே பெற்றது. ஆகையால் அதுவேயிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்கு விருத்3த4மாக "ஏக"ஶப்3த3-தாத்பர்யகல்பநம் அத்யந்தஸாஹஸகார்யமாமத்தனை.) 'ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரம்,ஸித்3தோ4பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்3வ்யாவ்ருத்தி-மாத்ரம், சைதந்யகார்யம், சித்தஸமாதா4நார்த்த2ம், அதி4கா-ரிவிஶேஷணம்' என்கை அதிவாத3மாகிறதும், (இவ்விடம் தாளகோஶத்தில் ஶிதி2லமாயிருப்பதால் ஶாத்3த4பங்க்தி காண-வில்லை)"ஏஷ து வா அதிவத3தி யஸ்ஸத்யேந அதிவத3தி" என்றாலும் விஹிதமான அதிவாத3மிறே. ஆகையால் இவைதானே அர்த்த2மென்று அறுதியிடவேணும்.

இவையெல்லாம் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி4க்கு அத்யந்தம் அநுகூலங்களிறே. ப்ரமாணவிருத்3த4ங்களான அர்த்த2ங்களுக்கேயிறே அதிப்ரஸங்கா3தி3தோ3ஷங்கள் உள்ளது. ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமும், ஸித்3தோ4பாயப்ரதி-பத்தியும் ஆசார்யோபதி3ஷ்டமான திருமந்த்ரரூபவாக்ய-ஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமுமாகலாம், தத்வஜ்ஞாநமுடையவ-

ஞுக்குப் பின்பு "ப்ரபத்3யே" என்கிற வர்த்தமாநநிர்தே3ஶத்தாலே ஸதா3நுஸந்தே4யமான ஜ்ஞாநமுமாகலாம். 'இது உபாயமன்று, ஈஶ்வரனே உபாயம்' என்பாருக்கு உபாஸநாதி3வித்4யாநுகூல்யமும், அதிநுடைய அதி4காரிவிஶேஷணத்வப்ரதிபாத3நமும் பா4ஷ்யாதி3யில் ஸித்3த4ம். ப்ரபத்தியினுடைய – "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ", "ப்ரார்த்த2நாமதி: ஶரணாக3தி:", "ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:", "சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்3யே" என்கிற விதி4லக்ஷணாநுஷ்டாநவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே அதி4காரிவிஶேஷணமாக அங்கீ3கரிக்கவேணும். ஸித்3தோ4பாயஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் அதி4காரிக்ருத்யத்திலே தாத்பர்யமென்ற அம்ஶம் ப்ராமாணிகம். அதிரிக்தம் அப்ராமாணிகம். விலக்காதமாத்ரமானாலும் அநாதி3காலம் ஆஜ்ஞாதிவ்ருத்திவ்யவஸாயத்தாலே விலக்கென்று பண்ணுகிற தந்நிவ்ருத்திரூபப்ரபத்தி அதி4காரிஸம்பத்தியைக்காட்டுகிற வழியாலே ப்ரஸாத3நமாகலாம். அநாதி3காலம் ஸ்வரக்ஷணார்த்த2வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினனேயாகிலும், இப்போது 'ப43வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்தி' என்று அறிந்து தந்நிவ்ருத்தியாலே உண்டாகிற விலக்காமை ஸுஷுப்த்யாத்3யவஸ்த்தை2களில் இல்லையிறே. ஆகையால் அவ்வவஸ்த்தை2யில் மோக்ஷம் வரவேணுமென்கை அஸங்க3தம். அநுமதிமாத்ரமென்றாலும், அது உபாஸநத்துக்குத் துல்யமென்கை இஷ்டம். பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நமான சோதி3தத்வத்தால் வருகிற உபாயத்வம் கழியுமே. "அஸ்தி ப்3ரஹ்மேதி சேத்3வேத3 ஸந்தமேநம்" என்கிற அசித்3வ்யாவ்ருத்தியில்லையே ப்ராதிகூல்யத3ஶையில். ஆகையால் அசித்3வ்யாவ்ருத்தியே ரக்ஷணீயதைக்குப்போரும். சைதந்யக்ருத்யமென்றாலும், இவ்விடத்தில் சைதந்யம் ஸ்வரூபயாதா2த்ம்ய விஷயமாகையாலே "அஜ்ஞாநமதோந்யது3க்தம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபவிஷயமான உபாஸநாதி3களும் பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நமாகையாலே இதுக்கு நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸாமாந்யேந சேதநனுக்குத் தானே வருமென்று அநுக்தோபாலம்ப4ம். சித்தஸமாதா4நம் என்றது தந்தாம் ருச்யநுரூபமாக ப2லம் பே4தி3க்கிலும் அவ்வோ

பலாநுகுணரக்ஷணம் இனிப்பண்ணுமென்றும், சித்தஸாதநம் ப்ரபத்தாக்களில் வேறுபடாது. ப்ரபத்தி ப்ரார்த்தநாரூபமாய், காமனையிலே அந்தர்பவிக்கையாலே அதிகாரிவிசேஷணமென்னத்தட்டில்லை. இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தம் பலபரம்பரையாகையாலும் அநந்யார்ஹசேஷத்வஜ்ஞாநமும் பலமாகையாலும், பகவத்காமநாகார்யமாகையாலும், அதிகாரிவிசேஷணமென்னலாம். பகவத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதிஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான உபாஸநத்துக்கு தந்நிவ்ருத்திரூபத்வம் துர்வசம். ஆகையால், நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸித்தோபாயம் இவன் ஸ்வீகரிக்கும் தசையில் இவனுக்கதிகாரார்த்தமாக தத்ஸாபேக்ஷமொழிய கார்யகாலத்தில் தந்நிரபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வீகாரநிரபேக்ஷமென்னும் நினைவு ஆரோபமன்று. ஸ்வவசநவிருத்தமுமன்று. அப்ரதாநஹேது வல்லாமையாலே அவையிரண்டத்தொன்றிலாகவுமொண்ணாது. எம்பெருமானார்க்கு அபிமதவிஷயமாய் அவர் பக்கலிலே பழுக்கக்கேட்டு, தந்நிஷ்டரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திவ்யஸூக்திக்கு முக்யபாதை இல்லாதிருக்க அமுக்யதாத்பர்யகல்பநமந்யாய்யமென்று — பக்தி அநுபாயமென்றால் பக்திஶாஸ்த்ரத்தில் அவிஶ்வாஸம் வருமென்று தத்பரிஹாரார்த்தமாக "நராணாம் புத்திதௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்கே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் கார்யமாகையாலே ஒரு ஶாஸ்த்ரத்திலும் அவிஶ்வாஸம் வாராது. மத்யோபஹதபாத்ரஸ்ததீர்த்ததத்ருஷ்டாந்தவர்ணநம் ப்ரபத்தியிலும் வருமென்றதுவும் வஶீகரணோபாயம் என்ற பக்ஷத்தில் வருமென்கையாலே இஷ்டம். "மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" என்று ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை நினைத்து இப்படியிறே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறானென்று ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலே கலக்கத்தை எண்ணி அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிறதென்று தோற்றுநிற்க, அல்லாத அஹங்காரஶங்கையை யக்கல்பித்து தந்நிபந்தநமென்கை பரமாசார்யர் திருவுள்ளக்கலக்கத்துக்கு ஹேதுவாம். ஆசார்யபுரஸ்காரத்தாலே ப்ரபதநகர்த்தா தாமன்றிக்கே

ஆசார்யனுகையாலே அவ்விடத்தில் அநவஸ்தையில்லை. "பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்" ளுமாசார்யன் திருவுள்ளம் பூர்வவ்ருத்தத்தையெண்ணிக் கலங்காமையாலே அவ்விடத்திலும் அநவஸ்தையில்லை. "அதுவுமவனதின்னருளே" என்கிறபடியன்றிக்கே ஆசார்யனுகையாலே அவன் ப்ரஸாதகார்யமான ப்ரபத்தியை அவனுக்கு ப்ரஸாதநமென்னுமிடத்திலே ஆத்மாஶ்ரயமும், அந்யோந்யாஶ்ரயமும், அநவஸ்தையும் வரும். எங்ஙனே யென்னில், ஸாத்யோபாயம் தன்னையுண்டாக்குகிற ஸித்தோபாயத்தை வஶீகரிக்கும்போது தானுண்டாகையாலே ஆத்மாஶ்ரயம். ஸாத்யோபாயம் வஶீகரணத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும், வஶீகரணம் ஸாத்யோபாயத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும் அந்யோந்யாஶ்ரயம். ஸாத்யோபாயமுண்டாயேயிதுக்கு வஶீகரணத்வமுண்டாகவேணும், ஸாத்யோபாயஜநகத்வம் ஸித்தோபாயத்துக்கு உண்டாயே ஸாத்யோபாயம் ஸித்திக்கவேணுமென்று சக்ரகம். இப்போது ஸாத்யோபாயமுண்டாகை அவனருளாலே. அந்தவருள் அதுக்கு முந்தின அருளாலே' என்று அநவஸ்தையாம். பீஜாங்குரந்யாயத்தாலே அநவஸ்தை தோஷாய அன்றென்னில், மேல் வஶீகரணபரம்பரைக்கு ஸாத்யோபாயப்ரதாநபரம்பரையே பலமாய் அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். ப்ரதமப்ரபத்திக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு புநः ப்ரபதநம் வேண்டாவென்றது ஸ்வபக்ஷமொழிய பரபக்ஷமானபடி எங்ஙனே? தான் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஈஶ்வரனை வஶீகரித்தால், ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற ஆத்மாபஹாரம் வருமென்று அது வாராமைக்காக 'அவனோட்டை அவிவாதமே போரும்; உனக்குமவனுக்குமுண்டான ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்தை எப்போதும் நினை'யென்று சொல்லுகிற "யோந்யதா ஸந்தம்", "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா" "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேः ஸ்வாம்யம்" இத்யாதிப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமான தாத்பர்யகதிகல்பநம் ஆசார்யாநுஷ்டாநஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு விருத்தமாம். "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய", "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தः", "ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி:" இத்யாதிப்ரமாணாநுகுணமாக, "ப்ராயஶ்சித்தி-

ரியம் ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்* என்கிற விதுக்கு தாத்பர்யம் கொள்ளாதே புந:ப்ரபத3நமாமென்கையும், ஶிஷ்டாநுஷ்டா2நஸம்ப்ரதா3யவிருத்3த4ம். ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3களையும் அங்க3மென்கையும் ஸம்பா4விதஸ்வபா4வங்களென்கிறத்தை ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் அநுவர்த்தியாதொழியிலும் ப2லம் குறைவற்றிருக்குமென்கையும், அங்கபஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறதென்று த்3வயத்தில் திரண்ட பொருள் என்கையும், 'இங்ஙனல்லாதபோது ப4க்திப்ரபத்திரூபோபாயங்களை விதி4க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம்' என்கையும் *அஹமஸ்ம்யபராத4நாமாலயோகிஞ்சநோSக3தி:। த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:॥ ஶரணாக3திரித்யுக்தா ஸா தே3வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்* என்கிற லக்ஷணவாக்யவிருத்3த4ம். அவதா4ரணத்தாலே, அவனையொழிந்ததொன்றுக்கும் உபாயத்வமில்லையென்று கழிக்கையாலே, அங்க3த்வம் சொல்லுகிற வசநங்களுக்கும் ஸம்பா4விதஸ்வபா4வ(த்வ)த்திலே தாத்பர்யமாககக்கடவது. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அநந்யஶரணத்வப்ரதிபாத3கமான நமஸ்ஸுதானே, 'உபாஸநாதி3கள் அநந்யஶரணத்வத்துக்கு விருத்3த4ங்கள்' என்கைக்கும் ப்ரமாணமாயிருக்க, ப்ரமாணமில்லையென்றும், அத்தை ஸ்துதியென்றும், அதிவாத3மென்றும், அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத4ம் சொல்லவொண்ணாது என்றும், *த்3வ்யக்ஷரஸ்து ப4வேத் ம்ருத்யு: த்ர்யக்ஷரம் ப்3ரஹ்மண: பத3ம் । மமேதி த்3வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாநந்யஶரணத்வாநந்யபோ4க்3யத்வஸ்வரூபநாஶகத்வமுண்டாயிருக்க, அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத4ப்ரஸங்க3மில்லையென்றும், *ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே3வதாவிஷயாந்தரை:। ப4க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:* என்றும், *தே3வதாந்தரஶப்3த3ாதி3ப4க்திக்ருஷ்ணைக்3யஹேதுஷு । ஸாம்யக்ருத் பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீதி பு3த்3தி4மாந்* என்றும் வஶீகரணோபாயமென்று ப4க்திகளை தே3வதாந்தரவிஷயங்களோடொக்க ஸ்வரூபநாஶகங்களாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத4-

ப்ரஸங்க3மில்லை என்றும், அஹங்காரக3ர்ப்ப4மென்று ஆரோபித்தார்களென்றும், "அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம்" என்கிற இடத்தில் 'பாதக'ஶப்3த3த்தாலே உபாஸநாதி3களை நினைக்கிற-தென்கைக்கும் த4ர்மபுத்ரனுக்கும் த4ர்மாநுஷ்டா2நம் ஒழிய வேறு பாதகமில்லாமையே உபபந்நமாயிருக்க, அநுபபந்ந-மென்றும், "ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே", "ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ3யந்தே", "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் புண்யத்தையும் 'பாப'ஶப்3த3த்-தாலே சொல்லாநிற்க, அப்படிச்சொல்லவுமில்லையென்றும், இவற்றுக்கு அநந்யஶரணத்வஸ்வரூபவிரோதித்வம் ஸர்வாத்ம-ஸாத4ாரணமாயிருக்க, அத்தைச்சிலரிடத்திலேயொதுக்கி அவர்களதி4காரத்துக்கு விருத்3த4மென்றும் ப்ரமாணவிருத்3தா4ர்த்-த2ங்களைச் சொல்லுகை அதிஸாஹஸம். ஶலிதாசரிதே "அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத் க்ருதம் மயா। விஷ்ண்வாயதநதீ3பஸ்ய தஸ்யைதத் பு4ஜ்யதே ப2லம் ॥ ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதி: ஜந்ம மாநுஷ்யம் ஶோப4நம் வபு:। வஶ்ய: பதிர்மே ஸர்வாஸாம் கிம்புந: தீ3பதா3யிநாம் ॥" இத்யாதி3.

ஸௌவ்ரதோபாக்2யாநே – "ஶ்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே! நிமித்தம் க3த3தோ மம। யேந த்வம் ப்3ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று தொடங்கி இஜ்ஜந்மஹேது புறத்திண்ணையிலே வைஷ்ணவன் வந்து இருந்தானென்று சொல்லிற்று. கா3ருடே3 ஶ்ரீரங்க3மாஹாத்ம்யே – "ப4த்3ரே த்வயா ஸுஷ்டு2 க்ருதம் ந கிஞ்சிதி3ஹ வித்3யதே। இதோ த்3வாத3ஶஜந்மாந்தே த்வாம் கஶ்சித் ஸித்3த4 ஆவிஶத் ॥ விஷ்ணுப4க்தோ நிவாஸார்த்த2ம் ராத்ர்யாம் து தவ வேஶ்மநி। தத்ஸந்நிதா4நப்ரப4வ: தவ ஸாது4ஸமாக3ம:। ஸா ஹி வை ப்3ரஹ்மவிது3ஷீ ஶ்ரீமத்3ரங்க3முபாஶ்ரிதா। தத்ர தீர்த்தே2ாத3கம் ஶ்ரீமத3ஶ்வத்த2ம் நாம ஸம்ஶ்ரிதா। த4ர்ம-ஜ்ஞாத4ர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்க3மோப4வத்" இத்யாதி3. "நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீ3யேந மஹாமதே। ஆசார்ய-விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் க3திம் ॥ சித:பரம-சில்லாபே4 ப்ரபத்திரபி நோபதி4:। விபர்யயே து நைவாஸ்ய

ப்ரதிஷேதா4ய பாதகம்", "நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி, அவனதூரரங்கமென்னுது அயர்த்து வீழ்ந்தளிய மாந்தர் கவலையுட்படுகின்றுரென்றதனுக்கே கவல்கின்றேனே", (அருளினன்)(திருவா.மொ.1.1.1) நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தலே. எனக்கு அருளினன் என்றுதொழிந்தது - ப4க3வத்3விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) இத்தலை அர்த்தி2க்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தலே. "த4ாது: ப்ரஸாத3ாத் மஹிமாநமீஶம்" என்கிற படியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தலே என்றும், '(உடையானிடை) (1-2-1) அவனுடையவனுய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும், 'நான், என்னது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பாருங்கோள். அவன் உடையவனுன பின்பு அவனோடு அவிவாத3மே உங்களுக்கு வேண்டுவது' என்றும், "தேந சேத3விவாத3ஸ்தே" - உடையவனுயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத3ம் உண்டாகில், இத்தால் பேறு என் என்பாயோ? "மா க3ங்க3ாம் மா குருந் க3ம:" - ஒரு தீர்த்த3ம் தேடிப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரம் தேடிப்போதல் செய்ய வேண்டா. அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகையாவது - நிஷித்3த3த்3ரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து மெழுகூட்டினவோபாதியிறே. உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிறே ப்ராயஶ்சித்தமும். உடையவன் ஸர்வேஶ்வரன், த்3ரவ்யங்களில் ப்ரத4ாநத்3ரவ்யமான ஆத்மத்3ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது. அபஹரித்த த்3ரவ்யத்தைப் பொகட்டு ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேணுமே. பொகடுகிற த்3ரவ்யம் தானுகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு வேறு அதி4காரமுமில்லையே. ஆகையால் நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடு செய்மினோ. வீடு - ஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது - இசைகை' என்றும் '(வெறிதே அருள்செய்வர்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர், ஆருக்கென்னில்-

(செய்வார்கட்கு) "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கென்னில், 'வெறிதே' என்னக்கூடாதிறே. ஆனாலுமொரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், உகப்பாயிற்று ஹேது. "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப₄வதி" என்னக்கடவதிறே. ருசியுண்டானாலும் இவன் சேதநனை வாசிக்கு சைதந்யப்ரயுக்தமான ஸ்வபா₄வமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது பேற்றுக்கு ஸாத₄நமாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே' என்றும், " 'மதி: அநுமதி:' என்றுக்கி அநுமதிமாத்ரத்தாலே' என்பர் ப₄ட்டர். அதாவது 'அவன் புகுகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலன் என்கை' என்றும், '(வைத்தேன் மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே) - அநுமதியாலே என் நெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். ஓர் அநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை ப₄லமுண்டாவதே. (எய்த்தே ஒழிவேனல்லேன்) - இனிப்பிறந்து க்லேஶிக்கக் கடவேனல்லேன்' என்றும், முதற்பாட்டில் யாத்₃ருச்சி₂கமாகக் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனை தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினானென்கிறார். (திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி₃) முன்பு அநாதி₃காலம் ஈஶ்வரனுக்குத்தம் பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கேயிருக்க, இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கொள்ளுகைக்கடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோ தே₃ஶங்களில் மலைகளைச்சொல்லாநின்றால் ஓரோ விஶேஷங்களையிட்டுச் சொல்லக் கடவதாயிருக்குமிறே. அப்படியே திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன். (என்ன) மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிமர், உக்திமாத்ரமே என் பக்கலுள்ளது. 'இவன் மோக்ஷபூ₄தனாயிருந்தானாகில், உபாயபா₄வம் நம்பக்கலிலேயாயிருந்ததாகில், இவனுடைய பேறு நம் பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனை வாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?' என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒரு மலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே. இதுக்கடி ஆராயுமவனல்லனே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரபா₄வமேயமையும் என்னுமவன் இதுக்கு அவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய

ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விஶேஷத்தைச் சொல்லிற்று — இதிலுண்டான ஆதராதிஶயமன்றோ என்றிராநின்றானாய்த்து அவன். ஆக இவர்க்கொன்றில்லை என்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படியிருக்கிறதிறே இதுதானே. (திருமால்) அஹ்ருதயமாகச் சொன்னது தன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக் கொடுப்பாருமருகேயுண்டு என்கிறார். (வந்து) 'அவன் வருவதே' என்றிவர் விஸ்மயப்படா நிற்க, 'பிபாஸை வர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றோ' என்றாய்த்து அவன் வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஶ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றோ என்றிராநின்றான். எல்லார்க்கு அதிகம்யனானவனுக்கு நான் அபிகம்யனானேன். "ஸோப்யகச்சத் ஶபரீம்" என்னுமாபோலே. (என்னெஞ்சம்) அந்த உக்தி ஸஹக்ருதமான என்னெஞ்சிலே (நிறையப் புகுந்தான்) விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாஶமில்லாதபடி புகுந்தான். அத்ரிபகவானாஶ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன், இவள் மைதிலி, இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே, அக்காட்டில் பாழடையத்தீரும்படி புக்காப்போலே என் நெஞ்சில் பாழ் தீரப்புகுந்தான்' என்றும், (இன்றென்னைப் பொருளாக்கி) அஸத்கல்பனான என்னை இன்று ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி. 'பொருளல்லாத வென்னை' என்றாரிறே. (தன்னை) ஸத்துக்களுக்கு(ம்) {அஸத்துக்களுக்கும் — என்று விகிதபுஷ்கபாடம்} ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. (என்னுள் வைத்தான்) தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஶமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான். (அன்று) அவன் விஶேஷகடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ள நாளையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது — மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. (என்னைப் புறம் போகப்புணர்த்ததென் செய்வான்) பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்பு போகப் பண்ணிற்று, என் செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது— உபேக்ஷிக்கை. 'இழந்த நாளிழந்ததுமவனாலே, பெற்றவின்று பெற்றதுமவனாலே' என்றிருக்கிறார். பரதந்த்ரவஸ்து செல்ல நிற்கவற்றோ, வரநிற்கவற்றோ. (குன்றித்யாதி) இப்படி

மதிப்படுணவன் மலைகளைச் சேரவைத்தாப்போலே விளங்கா-
நின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். (ஒன்றெனக்கு
அருள் செய்ய) முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு-
மாம், இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவு-
மாம். (உணர்த்தலுற்றேனே) இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம்
அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி
விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டியிராநின்றேன். 'இதுநாம்
சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ' என்றான். 'அடியேன்
அறியேன், ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச் செய்யவேணும்'
என்றார். 'ஆனால் நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்-
கிறஇடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர். அத்தாலேகாணும்'
என்றான், 'ஓம், அது தானுண்டோ, யானொட்டி என்னுள்
இருத்துவம்' என்றார். 'அதில்லையாகிலும் புகுந்த பின்பு
நம்மை ஆதரித்தீரே' என்றான். '*மருவித்தொழும் மனமே
தந்தாய்* என்று அதுவும் தேவர் செய்த வித்தனை' என்றார்.
'ஓங்காணும், அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க
விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேயிருந்தீரே' என்றான்.
'*என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்* என்று அதுவும் தேவரே-
யன்றோ' என்றார். 'இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்
தந்த மதிநலத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போந்தீரே' என்றான்.
'*காதல்கடல் புரையவிளைவித்த காரமர் மேனி* என்று
அதுவும் தேவரீரேயன்றோ' என்றார். இப்படியிவர் முடியத்-
துடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினாரைப்போலே
போக்கற்றான். 'இதுக்கு ஈச்வரன் சொன்ன உத்தரமென்?'
என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, 'இவர் தலையிலே ஒரு
பழியையேறிட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்வதென்'
என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலேதரையைக்கீறி நிற்கு-
மித்தனைபோக்கி வேறுத்தரமுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார்.
அதாவது– 'முன்பு ருசியில்லாமையாலே' என்னமாட்டான்,
'இப்போது ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே' என்ன
மாட்டான். ஆனால் பின்னை ஈச்வரனுக்கு வைஷம்யநைர்-
க்ருண்யாதிகள் வருதல், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருதல்
செய்யாதோவென்னில், அது செய்யாது. அடியிலே அத்வேஷ-
மும், இச்சையும் பிறக்கைக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணி, அது

பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கையாலே; அவன் கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணமையாலே, 'அறிந்தோம் இதுக்கு ஹேது - இங்ஙனேயாகவேணும்' என்று பார்த்தார். 'தன்னுடைய ஸ்பர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகை தவிர்ந்து விலக்காத ஸமயம் பார்த்திருந்தானுதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாத₄நபு₃த்₃தி₄ தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானுதலாக-வடுக்குமென்று பார்த்தார். ஆனாலிதுதன்னை அவன் உத்தர-மாக அருளிச்செய்யாதொழிவானென்னென்னில், 'சைதந்ய-ப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்₃வேஷத்தை ஸாத₄நமென்ன மாட்டானே, உபாயபா₄ரவம் தன்தலையிலேயாய்த்தே, நெடு நாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது' என்று பேசாதே இருந்தான். "*ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா* என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து நிற்குமவ-னிறே. இவர்தாமெடுத்துவைத்து வார்த்தை சொல்லும் படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிறே' என்றும், *சார்வேதவநெறிக் கு ஒன்பதாம் பாட்டிலே "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு* என்கிற படியே அநேககால ஸாத்₄யமான ப₄க்தியாலே லபி₄க்கப்-படுமவனை, கேவலம் அவன்ப்ரஸாத₃த்தாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் காணடலுமே வின்டே-யொழிந்த* என்றும், '(அவனதருளால்) அவனுடைய ப்ரஸாத₃த்தாலே . ப்ராப்யமவனே என்கிற நிப₃ந்த₄நத்தோ-பாதி ப்ராபகமுமவன் ப்ரஸாத₃மேயாயிருக்கிறபடி.(உறல் பொருட்டு) ப்ராபிக்கையின் பொருட்டு, ப்ராப்யப்ராபகமவனே-யாகில், நீர் இதில் அந்வயித்த அம்ஶமேதென்ன, (என்னுணர்வி-னுள்ளேயிருத்தினேன்) அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். *வைத்தேன் மதியால்* என்றது தானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீ₃நமோ-வென்னில், (அதுவும் அவனதின்னருளே) அந்த இச்சை₃ தான் பிறந்தது அவன் ப்ரஸாத₃த்தாலே' என்றும் ஈட்டில் பிள்ளையருளிச்செய்தருளினார். *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்றும், *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்றும், *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று

நாடொறுமேகசிந்தையனாய்" என்றும், "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றும், கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன் அருளிச்செய்தார்.

"தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்ச2ரணாக3திரேவ" என்று ஶ்ரீப4ாஷ்ய-காரர் அருளிச்செய்தது-அவ்விடத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் 'கத2ம் ஸர்வஸ்மாத்பரஸ்ய அநீஶ்வரேண ஸம்ஸாரிணா வஶீகர்த்தும் ஶக்யத்வம், ஶக்யஶ்சே(ஞ்சே)த் தத்ப்ரகாரோऽபி க்வசித் ஶ்ரூயேத । ந ச ஶ்ரூயதே। "யச்சே2த் வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞ:" இத்யாதௌ2 தஸ்ய வஶீகார்யத்வஶ்ரவணம் த3ர்ஶ-யிஷ்யதே । இத்யுக்தவஶீகரணப்ரகாரப்ரதிபாத3க"தத்3யச்-சே2த் ஶாந்த ஆத்மநி" இதிஶ்ருதிவ்யாக்2யாநே "தத்3யச்சே2த் ஶாந்த ஆத்மநீ"தி ஶாந்தே: ஸ்வேத ஊர்மிஷட்கப்ரதிப4டே மஹத ஆத்மநோ ஜீவஸ்ய நியமநம் நாம தச்சே2ஷதா-ப்ரதிபத்தி:। ஸைவ தஸ்யாபி வஶீகரணம் ப4வதி' என்று ப4ட்டராலே அதி4காரிவிஶேஷணமான ஶேஷத்வஜ்ஞாந-கார்யமாக வ்யாக்2யாதமாய்த்திறே. "ரசநாநுபபத்தே:" இத்யாத்3யதி4கரணத்திலே, "வ்யதிரேகோऽநவஸ்தி2தே:" என்கிற ஸூத்ரப4ாஷ்யத்திலே 'ஸ்வஶாஸநாதிவ்ருத்தி-வ்யவஸாயநிவ்ருத்திமாத்ரேண அநாத்3யநந்தகல்போபசித-து3ர்விஷஹாநந்தாபராத4ாநங்கீ3காரேண நிரதிஶயஸுக2-ஸம்வ்ருத்3த4யே ஸ்வயமேவ ப்ரயததே। யதோ2க்தம் -"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப4ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । த3தா3மி பு3த்3தி4-யோக3ம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே", "தேஷாமேவாநு-கம்பார்த்த2ம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம:। நாஶயாம்யாத்மப4ாவ-ஸ்த2: ஜ்ஞாநதீ3பேந ப4ாஸ்வதா" இதி' என்று ப4க3வத3ாஜ்ஞா-திலங்க4நபு3த்3தி4நிவ்ருத்திஸ்த2ாநத்திலே ப்ரீதிபூர்வகப4ஜநத்-தையும் ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். 'வாக்யாந்வயாத்' இத்யத்ர ச 'அதோத்ர பரமாத்மைவ அம்ருதத்வோபாயதயா 'த்3ரஷ்டவ்ய:' இத்யாதி3நா உச்யதே' என்று ப4க3வானே உபாயமென்று ப4ாஷ்யகாரர் முக்தகண்ட2மாக அருளிச்-செய்தார். "பரமதஸ்ஸேதூந்மாந" இத்யாத்3யதி4கரணத்தில்-"உபபத்தேஶ்ச" என்கிற ஸூத்ரப4ாஷ்யத்திலே-'ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வஸ்யைவ உபாயத்வோப-

பத்தே: । "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய: ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இத்யநந்யோபாயத்வஶ்ரவணாத்' என்றும், ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலே 'அநந்யோபாயத்வஶ்ரவணாத் – ப்ராப்யஸ்யைவ உபாயத்வஶ்ரவணாதி3த்யர்த்த2: "விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இதி அநேந ப்ராபகத்வம் ப்ராப்யத்வம் ச க3ம்யதே' என்றும், "ப2லமத உபபத்தே:" என்கிறவிடத்தில், 'உபாஸீநாநாம் பரஸ்மாதே3வாஸ்மாத் புருஷாத்தத்ப்ராப்திரூபம் அபவர்க்க3ாக்3யம் ப2லமிதி ஸம்ப்ரதி ப்3ருதே' என்றும், 'உபபத்தே: ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்தி: மஹோதா3ர: யாக3தா3நஹோமாதி3பி4: உபாஸநேந ச ஆராதி4த: ஐஹிகாமுஷ்மிகபே4ாக3ஜாதம் ஸ்வஸ்வரூப4ாவாப்திரூபமபவர்க்க3ம் ச தா3துமீஷ்டே । நஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்4வம்ஸி காலாந்தரபா4விப2லஸாத4நம் ப4விதுமர்ஹதி' என்றும், "ஶ்ருதத்வாச்ச" என்கிற ஸூத்ரபா4ஷ்யத்திலே '"ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அந்நாதே3ா வஸுதா3ந: ஏஷ ஹ்யேவ ஆநந்த3யாதி" இதி பே4ாக3ாபவர்க்க3ரூபம் ப2லம் அயமேவ த3தா3தீதி ஹி ஶ்ருயதே' என்றும், 'ஸித்34த4ர்மமேமோக்ஷஸாத4நம், ஸாத்4யத4ர்மம் தத்ஸமாராத4நம்' என்றும் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்டது. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் – ப்ரமேயஸாரத்திலே – "கருமத்தால் ஞாநத்தால் காணும் வகையுண்டே" என்று தொடங்கி நாலு பாட்டாலே நமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2மான அநந்யஶரணத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். (நமஸ்ஸூக்கர்த்த2ம் – அநந்யஶரணத்வமிறே). 'நாலாம்பாட்டு – ஶேஷியானவன் திருவடிகளை, அத்திருவடிகள்தானே தருகையொழிய உபாயாந்தரங்களால் காண விரகுண்டோ? என்கிறார்' என்றும், 'அஞ்சாம் பாட்டு – ஸித்3தே4ாபாயத்தின் படியைக்கண்டால் உபாயாந்தரங்களை ஸவாஸநமாக விட்டு, அதுதன்னிலும் தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு3த்தி4யற்றுத்தன் வெறுமையை அநுஸந்தி4த்திருக்குமது – ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபாப2லமென்கிறார்' என்றும், 'ஏழாம் பாட்டு– 'குறையேதுமில்லார்க்கென்றுமிறையேதுமில்லாதயாம்' என்று அருளிச்செய்த

ப்ரஸங்க₃த்திலே – இப்படியிரண்டு தலைக்கும் உள்ள இல்லா-மையை அநுஸந்தி₄த்து மோக்ஷியானவனை ஜயித்திருப் பாரில்லை. அதொருவருக்கு ஸித்₃தி₄க்குமதோ? என்கிறார்' என்றும் தத்₃வ்யாக்₂யாநத்திலே ஜீயர் அருளிச்செய்தருளினார்.

"தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று ஸ்வக₃த-ஸ்வீகாரத்தினுடைய ஹேயதையையும், பரக₃தஸ்வீகாரத்தி-னுடைய ஶ்லாக்₄யதையையும், பரமரஹஸ்யத்திலே ராத்ரி ப₄ர்த்தாவோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிந்தவாறே கூலிதர வேணுமென்னுமாபோலே ப₄க்தியை உபாயமாக்கிக்கொள்-ளுகை. உபேயவிஷயத்தில் எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப் பெறுமித்தனைபோக்கி, தந்தாம் நன்மை கொண்டு பெற நினையார் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்' என்றும் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்தார்.

ப₄ட்டர் – ரஹஸ்யத்ரயவிவரணமான அஷ்டஶ்லோகியில்-"கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ரபத்துமநலம்" என்று ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கும் யோக்₃யதையில்லாமையை அருளிச்-செய்தார் (எம்பெருமான்படியையநுஸந்தி₄த்து).

க₃த்₃யவ்யாக்₂யாநத்திலே 'அநந்தரம் – கீழ் ஶரணம்புக்க அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறார். க்ஷாமணம் பண்ணுகிறது-ஆருடைய ஹ்ருத₃யத்தாலேயென்னில், ஸ்வஹ்ருத₃யத்-தாலே. அதென்னென்னில், அநாதி₃காலம் அபராத₄த்தைப் பண்ணிக்கூடுபூரித்தவன் இன்றாக ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணினானேயாகிலும், "ரிபூணாமபி வத்ஸல:", "யதி₃ வா ராவண: ஸ்வயம்" என்றிருக்குமீஶ்வரனுடைய படியைப் பார்த்தால் கைக்கொள்ளுகைக்கு ஒருகுறையுமில்லை. பதிவ்ரதையானவள் நெடுநாள் வ்யபி₄சரித்து, பின்பு ப₄ர்த்தா-வானவன் பழியா(ள)னென்கிறவிதுவே ஆலம்ப₃நமாக வந்தென்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று முன்னே நின்றால், வருகைதானே அபராத₄ம், அதுக்குமேலே என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்கையாவது அபராத₄த்துக்கு மேலெல்லையாய்

ஸ்த்ரீத்வஹாநியுமாயிருக்குமிறே. அப்படியே இவனும் அநந்யார்ஹஶேஷபூ₄தனுமாயிருந்துவைத்து, கனக்க அபராத₄த்தைப்பண்ணிப்போந்து இன்று வந்து ஶரணம் புகுருகையாவது அபராத₄த்துக்கு மேலெல்லேயுமாய், ஶேஷத்வ-ஹாநியுமாயிருக்கக்கடவதிறே. ஆகில், ஶரணம்புகுருகை அபராத₄மாகில், அது பண்ணுவானென்னென்னில், "தமேவ ஶரணம் க₃த:" என்று புறம்பு புகலில்லாமையாலே ஶரணம்புகவும் வேணும், பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பாரா பண்ணின இதுவும் அபராத₄மென்று ப₄யஹேதுவாகை-யாலே க்ஷாமணம் பண்ணவும் வேணும்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். 'உபாயத்தில் அஹங்காரமாவது - ஸ்வக₃தஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு₃த்₃தி₄யை த்யஜித்து பரக₃த-ஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயபூ₄தனாகை' என்று இவர்தாமே (வார்த்தாமாலையில்) அருளிச்செய்தார்.

'ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ? க்ருபா-மாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ?' என்றிங்ஙனே ப்ரஸங்க₃மாக, முதலியாண்டான் - 'ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நா-சார்யனாலே' என்ன, ஆழ்வான், 'க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நா-சார்யனாலே' என்ன, ஆண்டான் - 'குற்றமின்றிக்குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய்' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்ய-னாலேயாக வேணும்,' என்ன, அவ்வளவிலே, ஆழ்வான் - 'அங்ஙனன்று, "பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர் நம்பி" என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிப்பாட்டிலேயிருக்கிற நமக்கெல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவ்ருத்தி கூடாமையாலே க்ருபாமாத்ரத்திலே மோக்ஷம்' என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஆண்டானும் 'அப்படியாகவேணும்' என்று போர ப்ரீதராய் அருளினார் என்று வார்த்தாமாலாதி₃களிலே ப்ரஸித்₃த₄மிறே.

"இயமிஹமதிரஸ்மது₃ஜ்ஜீவிநீ வரத₃, தவ க₃லு ப்ரஸாத₃ா-

த்ருதே ஶரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்" என்றும், "ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம் க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததபி ஸந்தி விராமமாத்ராத்" என்றும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரிறே. சரம ஶ்லோகவ்யாக்யாநப்ரவேஶத்திலே "இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலில் எழுந்தருளிற்று, நம்பிதாமும் இதிலர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே-இவருடைய ஆஸ்திக்யாதபரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி ஆளரவு கொண்டு மாஸோபவாஸம் கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச்செய்தருளிற்று. நிஷ்க்ருஷ்டதத்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையவனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், பகவத்வைபவம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாயிருப்பானொருவனுண்டாகில், அவன் இந்த ஶ்லோகார்த்தஶ்ரவணாநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே அதிகாரிதுர்லபத்வத்தாலும், அர்த்தகௌரவத்தாலுமித்தைவெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் துர்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்" என்று பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

திருவிருத்தத்திலே - *ஊனச்சொல்* என்கிறபாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே "(ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை) அவனையொழிந்த தானும், பரிக்ரஹிக்கிற உபாயங்களும் அடையக்கழுத்துக்கட்டியென்கை. ஒருவிசை திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளின ஸமயத்திலே இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்தஸ்தலத்திலே எழுந்தருளி எம்பெருமானாரையும்கூடக் கொண்டு புக்காராய், திருப்பணிசெய்வானொருவன் உறங்கிக் குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு 'அநர்த்தப்

பட்டோம்' என்று அவ்விசை தவிர்ந்து மற்றவிசை அருளிச்செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானார் ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்து இருக்கிறவளவிலே உச்சி வெய்யிலிலே தண்டையும் கொண்டு வந்து புகுந்து நம்பி - 'இவ்வர்த்த₂த்தை ஒருவர்க்கும் சொல்லாதேகொள்' என்று அருளிச்செய்தார், 'உனக்குச்சொல்லாதிருக்க மாட்டுகிறி-லேனிறே' என்று ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யத்தை அருளிச்-செய்தாரிறே. இனி ப₂லபே₄ாக்தாவான தன் ஸ்வரூபமும், தான் பரிக்₃ரஹித்த உபாயமுமேயிறே ஸஹகாரியாயுள்ளது. அத்தைத்தவிர்க்கிறது-(நான்கண்ட) கைப்பறியாகப் பறித்த. புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யம் தலையெடுத்தபோதாக வெளிச்செறித்து. அல்லாத போது கலங்கிக் கிடக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு பிறரை ப்₄ரமிப்-பிக்கைக்காகச் சொல்லுகிற விப்ரலம்ப₄கவாக்யமன்றியே, ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃லப்₃த₄மான ஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய், அவ்வெளிச்செறிப்புக்கொண்டு சொன்ன அர்த்த₂ம். இதுதான் பிறர்க்குச்சொல்ல வேணுமென்று சொல்லிற்று-மல்ல. ஹர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டுச்சொன்ன வார்த்தை என்கிறார்' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

முமுக்ஷுப்படியில் த்₃வயப்ரகரணத்திலே, 'உபாயமவனாகை-யாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும்'என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்₂யாநத்திலே, 'அதாவது - ப₂லஸித்₃தி₄க்கு உபாயம் பற்றப்படுகிற ஈஸ்வரனாகையாலும், கரண-த்ரயத்தாலுமுண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாத-ப்ரதீதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக்கழியுண்டுபோம-தொழிய ஸாக்ஷாது₃பாயம் அல்லாமையாலும்' என்றும், சரமஶ்லோகவ்யாக்₂யாநத்திலே - வரணத்திலே ஸாத₄நதா-ராஹித்யத்தையும், மூலத்திலே - '(ஏகம்) இந்த 'ஏக'ஶப்₃த₃ம் ஸ்த₂ாநப்ரமாணத்தாலே அவத₄ாரணார்த்த₂த்தைக் காட்டு-கிறது' என்று தொடங்கி - 'உபாயப₄ாவத்தில் அந்தர்ப₄வி-யாது' என்னுமளவும், மற்றும் இதின் வ்யாக்₂யாநத்திலே - 'உய்யக்கொண்டார்' என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம், மூலவ்யாக்₂யாநங்களிரண்டிலும், ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத₃-

வ்யாக்2யாநங்களிலே, 'இதுதன்னைப் பார்த்தால்' என்று தொடங்கி – 'ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே' என்னுமளவாக – உபாயாந்தரஸ்வீகாரங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதி4த்வாநுபாயத்வாதி3களையும், 'ப்ரதிகூலராகிறார்' என்று தொடங்கி 'இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது – ஆஸ்ரயணாதே3ரஷஜ்ஞமானத்தை' என்னுமளவாக உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும் வரணரூபப்ரபத்தியை உபாயமென்றால் வரும் அவத்3யத்தையும், அதின் அங்க3நைரபேக்ஷ்யத்தையும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3களினுடைய ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவத்வத்தையும், ஸஹவாஸநிவ்ருத்திக்கு அவிஷயமாகச் சொன்ன ப்ரதிகூலாந்தர்க3தமென்னுமிடத்தையும், 'இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை' என்றும், 'த்ரிபாத்3விபூ4தியிலே' என்று தொடங்கி, 'நிவர்த்யஜ்ஞாநம் ப4யஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அப4யஹேது' என்னுமளவாக மூலவ்யாக்2யாநங்களிரண்டிலும் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தையும், தனி சரமத்திலே '(ஏகம்) நஞ்சீயர் இதுக்கு அவதா4ரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்வர். எங்ஙனேயென்னில், "த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வ" என்றும், "தமேவஸரணம் க3ச்ச2" என்றும், "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே" என்றும், "தமேவ சாத்3யம் புருஷம் ப்ரபத்3யே" என்றும் ஸ்தா2நப்ரமாணஸித்3த4மாகையாலே. ஆனால் இவ்வவதா4ரணத்துக்கு வ்யாவர்த்யமாவது ஏதென்றால், கீழே உபாயாந்தரங்களை த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலே, அவற்றை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னவொண்ணாது, "மாம்" என்று அஸாதா4ரணாகாரத்தைக் கீழே சொல்லுகையாலே, தே3வதாந்தரம் வ்யாவர்த்யமென்னவொண்ணாது. பின்னையேதாவதென்றால், இனி இங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும், ஸ்வீகாரமும், ஸ்வீகர்த்தாவுமாக வேணுமிறே. அதில் ஸ்வீகார்யன் உபாயமாய் நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிறே. அந்த ஸ்வீகர்த்தாவோபாதி ஸ்வீகாரமும் உபாயத்தில் புகாதென்கிறது. ஆவதென், "உபாயோபேயத்வே ததி3ஹ தவ தத்வம் நது கு3ணௌ" என்கிறபடியே, உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாக

வன்றோ உபாயமாகிறது. *யத3நந்தரம் யத்3ப4வதி, தத்தஸ்ய காரணம்* என்கிறபடியே இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாக வல்லது ஈஶ்வரனுடைய உபாயபா4வம் ஸித்3தி4யாமையாலே இது உபாயமாதல் ஸஹகாரி(யா)யாதலாக வேண்டாவோவென்னில், *மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ* என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷாது3பாயத்வமில்லை. இனி ஸஹகரிக்கையாவது - உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தல், ப2லப்ரதா3நத்திலே ஸஹகரித்தலாய்த்து. ப4க்த்யுபாயம் கர்மஜ்ஞாநஸாத்4யமாகையாலே உத்பத்தியிலே சேதநஸாபேக்ஷம், அசேதநமாகையாலே ப2லப்ரதா3நத்திலீஶ்வரஸாபேக்ஷம், இவ்வுபாயம் ஸித்3த4வஸ்துவுமாய், நிருபாதி4கஸர்வஸுஹ்ருத்துமாயிருக்கையாலே, உத்பத்திநிரபேக்ஷம். ஸர்வஶக்தத்வாதி3கு3ணவிஶிஷ்டமாகையாலே ப2லப்ரதா3நத்தில் நிரபேக்ஷம். ஆனால் 'ய(த்ய)த்ஸாங்க3ம், த(த்த)த்ஸாத4நம்' என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்க3மாயன்றோ இருக்கவேணும். இவ்வுபாயம் ஸித்3த4மாயிருக்கிறபடியென் என்னில், உபாயமாகில் ஸாங்க3மாயிருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப3ந்த4மில்லை. அவை ஸாத்4யமுமாய் அந்யஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே ஸாங்க3மாக வேண்டிற்றித்தனை. இவ்வுபாயம் ஸித்3த4முமாய் அந்யநிரபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே நிரங்க3முமாயிருக்கும். ஆனால் உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வவ்யபதே3ஶம் பண்ணுகிறது - ப2லப்ரத3ங்களான தே3வதைகளுக்கு ப்ரஸாத3கங்களான முக2த்தாலேயன்றோ? அவ்வோபாதி இவ்வுபாயமும் ஈஶ்வரப்ரஸாத3கமானவோவென்னில், தே3வதைகளில் சேதநருக்கு பூர்வமே ப2லத்தைக்கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே இச்சேதநருடைய க்ரியையாய்த்து அவர்கள் ப்ரஸாத3த்தை ஜநிப்பிக்கிறது. ஈஶ்வரவிஷயத்தில் வந்தால், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்பா4வத்தையுண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருகையாலே, அவனுக்கு ப்ரஸாத3ஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை. உண்டென்றிருக்கையாகிறது, தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதி4கமாக்குகிற-

ளித்ததனே' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினார்.

இதி ஸித்$_3$தா$_4$ந்த:

பூர்வபக்ஷாந்தரம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தைந்தாமதி$_4$காரத்தில் 'இப்படி த்$_3$வயத்தில் த்$_3$விதீயாந்தபத$_3$ங்களாலே ப்ரகாஶித-மான ஸித்$_3$தோ$_4$பாயவிஷயமாகவும், ஆக்$_2$யாதபத$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்$_4$யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாகுலங்களை ஶமிப்பி(க்க வேணும்)க்கிறோம்' என்றும், 'ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா:விப்ரா பா$_4$க$_3$வதா: ஸ்ம்ருதா:। ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்$_3$ரா: யேஹ்யப$_4$க்தா ஜநார்த$_3$நே॥' என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியாகிற கு$_3$ணவிஶேஷஸத$_3$ஸத்$_3$-பா$_4$வங்களாலே அபக்ருஷ்டஜாதியரை உத்க்ருஷ்டஜாதிவாசக-ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லியுமிருந்தது. இதடியாக ப$_4$க$_3$வத்$_3$-ப$_4$க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று சில ம்ருது$_3$-ப்ரஜ்ஞர் நினைப்பார்கள். 'இங்ஙனேயாகில், பா$_4$க$_3$வத-ப்$_3$ராஹ்மணன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான், பா$_4$க$_3$வத-ஶூத்$_3$ரன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான் என்று ஆசார-நியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் விரோதி$_4$க்கும். கேவலப்$_3$ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்$_3$ரனுக்குமுள்ள எல்லை பா$_4$க$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணனுக்கும் பா$_4$க$_3$வதஶூத்$_3$ரனுக்-கும் கொள்ளவேணுமென்றும், இவரை ஸமரென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் பரமபுருஷார்த்த$_2$ஸாம்யாதி$_3$களாலே என்றும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தார்' என்றும், 'ஜாதிபே$_4$தி$_3$யாது. திருஸூரபி$_4$யானாலும் கோ$_3$த்வம் கழியாதிறே' என்றும், 'ஶ்ரீவிது$_3$ரரும் ஸ்வஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாதி$_3$களைப் பண்ணினார்', 'பு$_4$க்தவத்ஸு த்$_3$விஜாக்$_3$ர்-யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே। விது$_3$ராந்நாநி பு$_3$பு$_4$ஜே ஶுசீநி கு$_3$ணவந்தி ச' என்றித்தைக்கேட்டு து$_3$ர்யோத$_4$நன், 'பீ$_4$ஷ்ம-த்$_3$ரோணாவதிக்ரம்ய மாம்சைவ மது$_4$ஸூத$_3$ந। கிமர்த்த$_2$ம் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ பு$_4$க்தம் வ்ருஷலபோ$_4$ஜநம்' என்று கேட்க, "த்$_3$விஷத$_3$ந்நம் ந போ$_4$க்தவ்யம்

த்3விஷந்தம் நைவ போ4ஜயேத் । பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்ட3வா:* என்று உத்தரமருளிச்செய்கையாலே ஶ்ரீவிது3ரருக்கு து3ர்யோத4நன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை ப4க3வான் இசைந்தானாயிற்று. ஆனால் ப்3ராஹ்மணர்க்கும் க்ஷத்திரியர்க்கும் ஶூத்3ரனுடைய பக்வாந்நத்தை பு4ஜிக்கை நிஷித்3த4மன்றோவென்னில், 'ஆர்யாதி4ஷ்டி2தா வா ஶூத்3ரா:(அந்ந) ஸம்ஸ்கர்த்தார: ஸ்யு:' என்று ஆபஸ்தம்பா3தி3கள் சொல்லுகிறபடியே யுகா3ந்தரங்களில் ஆர்யபரதந்த்ரரான கு3ணவச்சூ2த்3ரர்கள் ஆர்யர்க்கு அந்நஸம்ஸ்காரம் பண்ண அநுஜ்ஞாதராகையாலே அவ்விடத்தில் நிஷேத4மில்லை. இது 'ஶுசிஸ்து ப்ரயதோ பூ4த்வா விது3ரோந்நமுபாஹரத்' என்று ஶ்ரீவிது3ரருடைய கு3ணவிஶேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸூசிதம். 'ப்3ரஹ்மவித்தான இவர் யோக3ப்ரபா4வத்தாலே தே3ஹந்யாஸம் பண்ணினபின்பு ப்ராப்தனான த4ர்மபுத்ரன் செய்த ஸம்ஸ்காரவிஶேஷம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி2தமாதல், வ்யக்திவிஶேஷநியதமாதலாமித்தனை. அதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணாது' என்றும், 'மோஹஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன ஜாத்யுத்3தா4ராதிகளை ப்ராமாணிகர் நினைக்கலாகாது. சருவ்யத்யாஸாதி3களான சில விஶேஷநிதா3நங்களாலே வருகிற விஶ்வாமித்ராதி3களுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக்கூடுமென்கை வசநவிருத்3த4ம். விது3ராதி3களிலும் உத்க்ருஷ்டப்ரபா4வரான ஆழ்வார்களுடைய வ்ருத்தாந்தவிஶேஷங்களை நம்மநுஷ்டா2நத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது. அவர்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்தால், ஸ்வஜாதிநியமத்தைக் கடந்தமையில்லை' என்றும், 'இப்படியானாலும் வித்3யாமந்த்ராதி3களுடைய க்3ரஹணம் ப்3ராஹ்மணாதி3விஷயத்திலேயாக வேணுமென்னுமிடம் 'ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்3வக்து முத்ஸஹே' என்ற ஶ்ரீவிது3ரவாக்யத்தாலே ஸித்3த4ம். துலாதா4ரத4ர்மவ்யாதா4தி3களும் ஸந்தே3ஹம் கேட்கவந்த ப்3ராஹ்மணரைத் தாங்கள் ஸம்பா4வித்து, தீர்த்த2யாத்ரையிலே வழிதிகைத்தாரை வழியிலே சேர்த்தமாத்ரம், அவர்களைத் தெளிவித்து விட்டார்களாமத்தனையல்லது - முக்2யமான ஆசார்யகர்மம்

பண்ணுகிறார்களன்று. இப்ரகாரங்கள் அவ்வோ இதிஹாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது. "ப4க்திரஷ்டவிதா4 ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா2ஹ்யஹம்" என்றதுவும், கந்யாப்ரதா3நபரமன்று, ஜ்ஞாநப்ரதா3நபரமென்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார்கள். 'பூஜ்ய:' என்கிற ஶப்3த3மும் ஸாதா4ரணமாகையாலே ப4ாக3வதத்வம் உண்டானால் ஸர்வரும் ஶாஸ்த்ரம் சொன்னமட்டுக்களிலே ஆத3ரணீயர்' என்றும், 'அதோ ஜாதேர்நிக்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா வா விநாஶத: । ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுப4க்தாநாமிதி மந்த3மித3ம் வச:' என்றும், 'ஶாரீரகு3ணவிஶேஷமடியாக வ்யவஸ்தி2தங்களான ஶரீரஜாதிவிஶேஷங்கள் உத்பத்திஸித்3த4ங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்தி2ரங்களாயிருக்கும்' என்றும், 'போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே' என்றதுவும் கு3ரு விஷயமாமத்தனை' என்றும், 'இதில் ஶேஷஶப்3த3ம்' 'அந்நஶேஷ: கிம் க்ரியதாம்? இஷ்டைஸ்ஸஹ பு4ஜ்யதாம்' இத்யாதி3களில் ந்யாயத்தாலே ப4ாண்ட3ஸ்த2விஷயமானால் விரோத4மில்லை' என்றும், இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே 'மாத்ருபி4: பித்ருபி4ஶ்சைவ பதிபி4ர்தே3வரைஸ்ததா2 । பூஜ்யா பூ4ஷயிதவ்யாஶ்ச ப3ஹு கல்யாணமீப்ஸுபி4:॥ ஜாமயோ (ஜ்ஞாதிநாம்) யாநி கே3ஹாநி ஶபந்த்யப்ரதிபூஜிதா:। தாநி க்ருத்யாஹதாநீவ விநஶ்யந்தி ஸமந்தத: ॥ ஏவமாதி3ஷு பூஜோக்தி: யதௌ2சித்யாத் நியம்யதே । ப4க்தம்லேச்சா2தி3 பூஜோக்தி: ஏவமேவ நியம்யதாம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்யவாந்தரபூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத ஸித்3தா4ந்த:

ஜாதி போகாதென்கிறது ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4மாகையாலே, அயுக்தம். எங்ஙனேயென்னில், அபக்ருஷ்டஜாதீயரை ப4ாக3வதஶபி3த்3ரரென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுகையும், ப4க3வத்3ப4க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று நினைக்கிறவர்களை ம்ருது3ப்ரஜ்ஞர் என்கையும்,

அவர்களுக்கும் கலக்கங்கள் உண்டென்று சொல்லுகையும் அநுகத்வவிநிக்ரஹமுமாய், அவர்கள் பரமாசார்யர்களாகையாலே ஆசார்யாபசாரமுமாம். ஏகஜாதீயராலும் ஆசாரநியமங்களைச்சொல்லும் சாஸ்த்ரவிரோதப்ரஸங்கமுமில்லை. வர்ணாச்ரமாதிகளிலே அவதரித்த பாகவதரெல்லார்க்கும் பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமொன்றேயாயிருந்தாலும், *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* என்கிறபடியே, 'அடியேன் பாணன். அடியேன் பாணன்' என்று ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநிகளுக்குத் திருப்பாணாழ்வார் விலங்கியோடுகையாலும், திருமழிசையாழ்வார், 'க்ருஷ்ணநாம வ்ரீஹீணாம் நகநிர்பிந்நம்' என்கிற ஶ்ருதியை உச்சரியாமையாலும், பண்டைக்குலம் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமானது ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டிகளுக்கொழிய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்குத்தோற்றாமையாலும், 'லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்துமர்ஹஸி' என்று தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன் தான் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக விதிக்கையாலும் *அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச* இத்யாதி, *அநபேக்ஷா஽பி தாம் ப்ரதி । உபாயத்வக்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ: । ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண: । மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத் । ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம் । ப்ரியோபி ந ப்ரியோ மே஽ஸௌ மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத்* என்றும் பிராட்டி விதித்தருளுகையாலும், ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநத்திலே - 'வர்ணாச்ரமாசாரத்தை அநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசநங்களோடும், பூர்வாசார்யவசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே.' என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கையாலும், ஜாதி போமென்கிறத்தில் ஶாஸ்த்ரவிரோதப்ரஸங்கமில்லையிறே. பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமாவது - ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்ரனுக்கும் உள்ள எல்லை அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான பின்பு கொள்ள வேணுமென்கை காயாந்நஸ்தல-

ஶூத்ரி பண்ணின வ்ருத்தாசாரவிருத்தம். {இதின் அர்த்தம் ஶ்ராத்தத்தின் முடிவிலே ஸ்பஷ்டமாகும்} "மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண: । அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்" ஜாதிபோகாது என்கிறவிடம் விஶ்வாமித்ரவீதஹவ்யாதிகளிடத்திலே பாதிதம். 'பகவத்பக்தா ந ஶூத்ரா:' என்னுமாபோலே, 'தேவஶூரபி: ந கௌள:' என்று ப்ரமாணமில்லாமையாலே அது த்ருஷ்டாந்தமன்று. 'கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! மாம் சைவாதிக்ரம்ய வ்ருஷலபோஜநம் புக்தம்' என்று கேட்க, 'த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம்' என்று உத்தரம் அருளிச்செய்கையாலே, நீ என் உயிர்நிலையிலே த்வேஷிக்கையாலே, 'யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்' என்கிறபடியே, 'நீ அந்த்யரேதஸ்ஸாகையாலே உன்னை பரித்யஜித்தோம்' என்றும் 'பாகவதா விப்ரா:' என்கிறபடியே ஸ்ரீவிதுரர் விப்ரர் ஆகையாலே அவருடைய அந்நத்தை புஜித்தோமென்றும், தாத்பர்யம் ஸூசிதம். ஆகையால் துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை 'பகவத்பக்தா ந ஶூத்ரா:' என்று நிராகரித்தானாய்த்து.

தர்மபுத்ரர் விதுரர்க்குப் பண்ணின ப்ரஹ்மமேதத்தை தூஷ்ணீமநுஷ்டிதமென்கை, 'லோகைவைகுண்டநாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ । யதி, தர்மமவாப்தோऽஸௌ' என்கிற வசநவிருத்தம். வ்யக்திவிஶேஷநியதமென்று கல்பிக்கைக்கு கல்பகமில்லை. மோஹநஶாஸ்த்ராதிகளில் சொன்னதன்றே. "ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா:" இத்யாத்யுக்தஜாத்யுத்தாராதிகளில் விஶ்வாமித்ரனுடைய விப்ரத்வம் சருவ்யத்யாஸாதிநிதாநமாகில், அந்த விப்ரத்வம் தபஸ்ஸுக்கு பூர்வமே வர வேணும். தபஸ்ஸாலே வந்தாலும், ப்ராஹ்மணாநுக்ரஹமூலகமிறே. வீதஹவ்யாதிகளுக்கும் பரத்வாஜாத்யநுக்ரஹாதிகளாலே வந்ததென்று அநுஶாஸநாதிகளிலே சொல்லாநின்றதிறே. "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட: தத்ததேவேதரோ ஜநா:" என்கிறபடியே ஆழ்வார்களுடைய அநுஷ்டாநத்தை நம் அநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாம். அவர்களநுஷ்டாநத்தை ஆராய்ந்தால் பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்தாலும்

லோகத்ருஷ்டயநுகுணமாக அநுஷ்டாநம் நைச்யநிபந்தநமாக உண்டாயிருக்கும். அதுகொண்டு அவர்களுக்கும் பண்டைக்குலம் தவிரவில்லை என்று நினைக்கை மஹாபாதகவதாபசாரம். வித்யாமந்த்ராதி க்ரஹணமும் ப்ராஹ்மணாதி நியமவிஷயமென்கையும், "ததோ க்ராஹ்யம்", "ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ர்யம்", "கொடுமின் கொள்மின்" இத்யாதிகளோடு விரோதிக்கும். "யசோத்ரயோநௌ" இத்யாதிநைச்யாநுஸந்தாநமென்று கொள்ளவேணும். ஆசார்யத்வமும் தர்மஸந்தேஹம் பாமிப்பரிக்கைதானேயிறே. ஆகையால் விஷ்ணுபக்தர்களெல்லாம் பண்டைக்குலம் போய்த்தொண்டக்குலமென்று, பெரியாழ்வார், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானோர் அருளிச்செய்தார்கள். 'அதுவும் மந்தவசநமிறே' என்கை, அவர்கள் பக்கல் அபசாரமாம். 'பரீரஜாதிவிபேஷங்கள் உத்பத்திஸித்தங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்திரமாயிருக்கவேணும்' என்றதும் ஆழ்வாராசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளோடும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளோடும் விரோதிக்கும். "போனகம்செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" என்றது குருவிஷயமென்றாலும், நாராயணைகநிஷ்டரெல்லாரும் குருதுல்யராகையாலே, "தச்சிஷ்டம் பாவநம்" என்கிறபடியே பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டரெல்லாரும் விஷயமென்றபடி. 'பாண்டஸ்தவிஷயமானால் விரோதமில்லை' என்கிறது 'கலத்ததுண்டு' என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும். 'பக்தம்லேச்சாதிபூஜோக்திரேவமேவ நியம்யதே' என்று சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, 'ஸ ச பூஜ்ய:' என்கிறதும், மணவாட்டிப்பெண்களை 'பூஜ்யா:' என்றமாத்ரம்' என்கையும் "யதாஹ்யஹம்" என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநத்திலே '(பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து) ப்ரயோஜநாந்தரபரர் அநந்யப்ரயோஜநரான பின்பு முன்புத்தை நிலை பண்டைக்குலமாய்த் தோன்றின படி. லங்கையில்நின்று கால்வாங்கினபோதே ராவணனை 'நிஶாசரன்' என்றானே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். 'ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்' என்றாரிறே பெருமாள்தாமும். க்ஷத்ரியனு-

யிருக்கச் செய்தே தபோப₄லத்தாலே ப்₃ராஹ்மணோத்தமனாய் அத்₄யயநம் பண்ணுவிக்கவும் யஜிப்பிக்கவும் கடவனானிறே விஶ்வாமித்ரன்' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே, தே₃வதாதி₄கரணத்திலே 'பஶ்சாத் விஶ்வாமித்ரப்ரப்₄ருதீநாம் ச ப்₃ராஹ்மண்யாத்₃யப₄வ-ப்ரஸங்கா₃த்' என்று விஶ்வாமித்ராதி₃களுடைய ப்₃ராஹ்மண்-யாதி₃களை ஜந்மப்ரப்₄ருதியன்றியே பின்பு வந்ததாக அருளிச்-செய்தார். 'ஏதேந ஸர்வே வ்யாக்₂யாதா:' இத்யத்ர 'தபோ-விஶேஷாத் வர்ணவிப₄ராகோஸ்தி' என்று அருளிச்செய்தார்.

ஜ்ஞாநஸாரவ்யாக்₂யாநத்திலே 'குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகநகை கேள்வனடியார்க்கு'. '(குடி) - க்₃ராமம். (குலம்) கோ₃த்ரம். (எல்லாம்) என்றது மற்றும் நிரூபகமாய்ப்போரு-மவை பலவுண்டாகையாலே. அவையாவன-சரண-ஸூத்ராதி₃கள். (கோகநகைகேள்வனடியார்க்கு அவனடியே-யாகும்) அதாவது - முன்பு ஔபாதி₄கமாக நிரூபகமாய்ப் போந்த குடியும் குலமுமெல்லாம் போய், ஶேஷியானவன் திருவடிகளில் ஸம்ப₃ந்த₄மே நிரூபகமாய், அத்தைவிட்டு வ்யபதே₃ஶிக்கும்படியாய்விடுமென்கை. இதுக்கு த்₃ருஷ்-டாந்தமருளிச்செய்கிறார்மேல் - (படியின்மேல்) என்று தொடங்கி - பூமியின் மேலுண்டான ஜலஸம்ருத்₃தி₄யடைய நதி₃களின் நாமமும் வர்ணமுமெல்லாம் ஸமுத்₃ரத்தை ப்ரவேஶிக்கவே பின்பு காணவொண்ணாதபடி போமா போலே என்கை. "ஏகாந்தீ வ்யபதே₃ஷ்டவ்யோ நைவ க்₃ராம குலாதி₃பி₄: । நத்₃யாஸ் தஸ்யைவ நாமாதி₃ ப்ரவிஷ்டாயா யதா₂ர்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணு-மேகாந்திநஸ்தத₂ா" என்னக்கடவதிறே.

ஶ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலே - 'க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்₃ரஹ்மர்ஷியானான்' என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்₂யாநத்திலே- 'இப்படி இதிஹாஸாதி₃களாலே பா₄க₃வதனைப₄வம் சொல்லப்-பட்டதேயாகிலும், "ந ஶூத்₃ரா ப₄க₃வத்₃ப₄க்தா விப்ரா

ப4ாக3வதா: ஸ்ம்ருதா:", "ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டித:" என்று சொன்ன விப்ரத்வாதி3கள் அர்த்த2வாத3மாமித்தனையல்லது. அபக்ருஷ்டஜந்மாவானா-வன் அந்த ஶரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனுகைக்கூடுமோவென்ன, கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதா3ஹரணதயா அருளிச்செய்கிறார் - க்ஷத்ரியனை என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷத்ரியகுலோத்3ப4வனை விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிஶேஷமடியாக வஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னுட்டாதபடி ப்3ரஹ்மர்ஷியாய்விட்டானிறே. ஆகையாலே அத்யந்தாப-க்ருஷ்டகுலோத்3ப4வராகிலும் அந்த ஶரீரந்தன்னோடே அநவதி4கஶக்திகப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்ட-தமராகக் குறையில்லை என்கை. அல்பஶக்திகவஸிஷ்ட2-வாக்யம் செய்த படிகண்டால், ஸர்வஶக்திகஸம்ப3ந்த4-விஶேஷம் என் செய்யமாட்டாது' என்றும், ஆசார்யஹ்ருத3ய-வ்யாக்2யாநத்திலே - 'பா4க3வதவைப4வத்தைப்பல உதா3-ஹரணங்களாலும் ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, 'இவ்வாகா-ரங்களறிந்தார்க்கிறே ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவது' என்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே. (ம்லேச்ச2னும் ப4க்தனுனல் சதுர்வேதி3களநுவர்த்திக்க அறிவுகொடுத்துக் குலதெய்வந்தோ-டொக்கப்பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாத3னுமென்கிற திருமுகப்-படியும், விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்ததுளஸீப்4ருத்யரோடே உடன்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார்பாடலாலே ப்3ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகா2வாய், தம்பிக்கு முன்பிறந்து, வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து, தமையனுக்கினையோன் ஸத்3ப4ாவம் சொல்லும்படி - ஏககுலமான-மையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக்ஸஹ3ா-ஸைரபோ4ஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானுரிருவர்க்கு த4ர்ம-ஸூநுஸ்வாமிகள் அக்3ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரின், நால்வரின் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடா3-ஶமாகச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக3போ4க3மண்டபங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்க3ரை முடி

மன்னனும், வைதி3கோத்தமரும், மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், பா4கவதாநுயோகோ3த்3த4ாவிதி4களில் காயாந்தஸ்த2ஸாத்3தி4, பக்ஷணில ஷருத்3த4ாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாப-கர்ஷங்கள் தெரிவது" என்கிற (85வது) ஸூத்ரமாகிற ஒரு சூர்ணை.} (ம்லேச்சனும் ப4க்தனானால் இத்யாதி3).. (சதுர்வேதி3கள் அநுவர்த்திக்க, அறிவுகொடுத்து) "ஸவிப்ரேந்த்3ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" என்றும், "பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்ட-வர்ணரான சதுர்வேதி3கள் அபி4ஜநாத்3யபி4மாநதூ3ஷிதஸ்வ-ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யார்த்த2மாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதா3நம் பண்ணி, (குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு). "ஸ ச பூஜ்யோ யதா2ஹ்யஹம்", "நின்னோடுமொக்கவழிபட வருளினாய் போல்" என்கிறபடியே, "மம நாத2ம், மம குலதை3வதம்" என்று குலதை3வமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஶ்வரனோடொக்க 'அவரெங்கள் குலதெய்வம்' என்கிறபடியே குலதை3வமாய், அவர்களைப் பூஜை கொண்டு, (பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும்), "தத்-பாதா3ம்பு3வதுலம் தீர்த்த2ம் தது3ச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்று அவன் திருவடி விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்த2ம், அவனமுதுசெய்த ஶேஷம் பரமபாவநமென்கை-யாலே அஹங்காரமஹாபாநமத3மத்தரான அஶாத்3த4ரும் இந்த தீர்த்த2ப்ரஸாதா3ந்வயத்தாலே ஶுத்3த4ஸ்வரூபராம்படி பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாதனுமென்று அருளிச்செய்த ப4க3வ-து3க்தியான திருமுகமும், அதின்படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும் (விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்ததுளஸீப்4ருத்யரோடே உடன்கலந்து தொழுகுலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்று பாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துகையாலே, "கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்4யா ப்ரவர்த்ததே உத்திஷ்ட2 நரஶார்தூ3ல கர்த்தவ்யம் தை3வமாஹ்நிகம்" என்றும், "அரவணையாயாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெ-

ழாயே" என்றும்,"அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றும், திருப்பள்ளியுணர்த்தின விஶ்வாமித்ரன், பெரியாழ்-வார், துளபத்தொண்டாய ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோ3த்ரியாய், "வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க்காளென்றுள் கலந்தார்" என்கிறபடியே ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்ய-ப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனாய் உள்கலந்து, "என் தொழுகுலம்" என்று விஶேஷஜ்ஞர் ஆத3ரிக்கும் ஏற்றத்தை அடைந்த ஜந்மஸித்3த4தைந்யனான ப4ாக3வதன், (நிலையார் பாடலாலே ப்3ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும்), சரகுலோத்3ப4வனான 'ஸோமஶர்மா' என்கிற ப்3ராஹ்ம-ணன் உபக்ரமித்த யாக3த்தை யதா2க்ரமம் அநுஷ்டி2யாமை-யாலும், அது ஸமாப்திக்கு முன்னே மரிக்கையாலும், ப்3ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்கச்செய்தே,"த்வம் வை கீ3தப்ரபா4வேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி। ஏவமுக்த்வாத2 சண்டா3லம் ராக்ஷஸ: ஶரணம் க3த:" என்கிறபடியே 'நீ உன்னுடைய கீ3தப்ரபா4வத்தாலே என்னை இப்பாவத்தி-னின்றும் கரை ஏற்றவேணும்' என்று ஶரணம்புக, "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ3தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்। ப2லேந தஸ்ய ப4த்3ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பி3ஷாத்" என்று நம்பி ஸந்நிதி4யில் பின்பு பாடின நிலையார்பாடலான கைஶிகப் பண்ணாலே, "ஏவம் தத்ர வரம் க்3ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்3ரஹ்மஸம்ஜ்ஞக:। யஜ்ஞஶாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமஶர்மா மஹாயஶா:" என்னும்படியாக வைகல்யதோ3ஷத்தால் வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மணனுடைய யாக3த்தில் குறையைத்தலைக்கட்டின படியும், (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸக2ாவாய்) நிஷாத3-வம்ஶஜராகையாலே, "ஏழையேதலன் கீழ்மகன்" என்னும் படி ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகு3ஹப் பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாவற்றாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவளவு-மன்றிக்கே த4ர்மைக்யத்தாலே வானோர் தலைமகனாயிருக்-கிற சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு "உகந்த தோழன் நீ" என்கை-யாலே ஸமனான ஸக2ாவாய், (தம்பிக்கு முன்

பிறந்து) "உம்பியெம்பி" என்கையாலே இவர்தம்பியான இளைய- பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய் (வேலும் வில்லுங்-கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்து) இப்படித் தம்மை அங்கீ3கரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளா-நிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்த4ாநத்தா-லுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளையபெருமாளை அதிசங்கைபண்ணி "கூரணிந்தவேல்வலவன்" என்றும், "ததஸ்த்வஹம் சோத்தமசாபபா3ணாத்4ருக் ஸ்தி2தோப4வம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுத4ராய்க் கொண்டு அவர்மேலே கண்ணாய் நின்று, அவர் நினைவு போதி4த்து, (தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்3-ப4ாவம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும்), "ஆசசக்ஷேத2 ஸத்3ப4ாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: ப4ரதாயாப்ரமேயாய கு3ஹோ க3ஹநகோ3சர:" என்கிறபடியே ராமவிரஹ-க்லிஷ்டனாய்த் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு த்தம்பியான இளைய பெருமாளுடைய, "பா3ல்யாத் ப்ரப்4ருதி ஸுஸ்நிக்3த4:" என்றும், "பரவாநஸ்மி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்-படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வ-ப4ாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரோடு ஏககுல-மானபடியும், (தூதுமொழிந்தித்யாதி3) "முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து" என்று பிராட்டிக்கு தூ3த-வாக்யத்தைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், "ஶப3ர்யா பூஜித: ஸம்யக்3ராமோ த3ஶரத2ாத்மஜ:" என்கிறபடியே ஸ்ரீஶப3ரிகையால் பண்ணின ஸம்யக்3-போ4ஜநமும், "குடைமன்னரிடைநடந்த தூதா" என்னும்படி பாண்ட3வர்களுக்காகத் தூதுபோன க்ருஷ்ணன், பீ4ஷ்ம-த்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களைவிட்டு, "விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்கிறபடியே பாவநத்வபோ4க்3ய-த்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிது3ரர்திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகு3ணபோஜநமும், "தூதுவந்த குரங்கு"

என்கிற திருவடி "த்3ருஷ்டா தே3வீ" என்கிற ப்ரீதியாலே "உபகாராய ஸுக்3ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீ4ஷண: நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோ4ஜநம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கோதில் வாய்மையினாயொடுமுடனே-யுண்டபன் நான்" என்ற பெருமாளோடே பண்ணின ஸஹ-போ4ஜநமும், (ஒருபிறவியிலே இத்யாதி3) யது3குலத்திலே பிறந்து கோ3பகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே, ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு த4ர்ம-புத்ரர் தம்முடைய யாக3த்திலே அக்3ரபூஜை கொடுத்த-மையும், ருஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து, பொருந்தரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே, ஒருபிறவியிலே இருபிறவி யான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாக3த்திலே அக்3ரபூஜை கொடுத்தமையும், (ஜுவரிலித்யாதி3) பாண்ட3வர்களைவரில் ப்ரத2மரான த4ர்ம-புத்ரர், ஸ்ரீவிது3ரர்க்கு ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தையும் அஶரீரி வாக்யத்தையும் கொண்டு ஸந்தே3ஹியாமல் செய்த புத்ர-க்ருத்யமும், த3ஶரத2ாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரத2மரான பெருமாள், "ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்ட2ாநி நிர்மதி2ஷ்யாமி பாவகம்। க்3ருத்4ரராஜம் தி3த3க்ஷாமி மத்க்ருதே நித4நம் க3தம்" என்று ஸஹஜரான இளையபெருமாளும் கூட நிற்கச் செய்தே அவர்கையிலும் காட்டாமல், "ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீ3ப்தாமாரோப்ய பதகே3ஶ்வரம்। த3த3ாஹ ராமோ த4ர்மாத்மா ஸ்வப3ந்து4மிவ து3:கி2த:" என்கிறபடியே பெரியவுடையா-ருக்குச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், பெரியநம்பி திருக்-கோட்டியூர் நம்பி, பெரியதிருமலை நம்பியென்று ஸப்3ரஹ்ம-சாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஸேவிக்கையாலும், ப்ரஸித்3த4ரான நம்பிகள் மூவரிலும், ப்ரத2ாநரான பெரியநம்பி மாறனேர்நம்பிக்கு புரோட3ாஶத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்' என்று அருளிச்செய்து போன படியே புரோட3ாஶமாக நினைத்துச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், (புஷ்பத்யாகே3த்யாதி3) "சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்" என்கிறபடியே புஷ்பமண்ட3பமான திருமலையிலே பணிப்-பூவும் கையுமாய்த் திருவுள்ளமறியப்பரிமாறுகையாலே, திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்க3ரான குறும்பறுத்த

நம்பியை "துளங்குநீண்முடியரசர் தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்" என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாக்ர்யரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், 'வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரி: ஸ்வயம் । வரத: ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருஶ்யதே' என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில், திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், "தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையால் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்" என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில், வீணையும் கையுமாய், பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், (யாகாநுயாகேத்யாதி) 'யஜ-தேவபூஜாயாம்' என்கையாலே யாகஶப்தவாச்யமான திருவாராதநத்திலே பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே காயஶுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் தத்ஸமாப்திருபேண பண்ணப்படுமதாகையாலே அநுயாகஶப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்திலே, பிள்ளையேறு திருவுடையார் தாஸர் கரஸ்பர்ஶத்தாலே அந்நஶுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலஶுத்தி பண்ணின நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமுமறிவார்க்கிறே, 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்' என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவது என்றபடி. இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர்கள் பகவத்பக்தராணர்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர்ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய் ஈஶ்வரனோபாதி அவர்களுக்கு பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வர்களையும் ஶுத்தராக்குமவர்களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம் படியையும், அவர்களளவில் பகவத்தீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தநப்ரகாரங்களையும், அவர்களு-

டைய ஸ்பர்ஶமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய-பூ4தனான ஈஶ்வரனுடையவும், ப்ரமாத்ருபூ4தரான ததீ3யருடையவும், வசநாநுஷ்டா2நங்களாலே மந்த3மதிகளும் அறியும்படி ப்ரகாஶிப்பித்தாராய்த்து' என்றும் பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தருளினார்.

'அஜ்ஞர் ப்4ரமிக்கிற வர்ணாஶ்ரமவித்3யாவ்ருத்தங்களை, கர்த்த3ப4ஜந்மம், ஶ்வபசாத4மம், ஶில்பநைபுணம், ப4ஸ்மாஹுதி, ஶவவித4வாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்' என்றும், 'ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்கு-வித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க3-மேற்றினபோதே தெரியும்' என்றும், 'ஸர்வவர்ணஶௌத்3ரத்வம் காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன்வேடம் தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி ஶ்வபசரில் பத்திபாசநுமறிவார் ஆரார மரரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகர விழுவர்' என்றும் பிள்ளை லோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்தார். தத்தத்ஸூத்ர வ்யாக்2யாநங்களிலே பெரிய ஜீயரும் விஶதீ3கரித்தருளினார். விஷ்ணுசித்தனுக்குப் போலே பண்டைக் குலத்தைத்தவிர்ந்து தொண்டக்குலமானபடியும், ஆசார்யவிஷ்ணுவத்பூஜ்யத்வபாவநத்வாதி3க்2யாதி3களும், விஶ்வாமித்ரவிப்ரத்வதபோமூலத்வமும் ப்ராமாணிகமென்று நம்மாசார்யர்கள் ஏககண்ட2மாக ஸ்தா2பித்தருளினார்கள். "விஶ்வம் க்ராந்தம் வாஸுதே3வம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் க3ச்ச2தே தத்வத3ர்ஶீ" இத்யாதி3ஸ்ருதிகளுமுண்டு.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ந கைவல்யம் முக்தி:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, சரமஶ்லோகாதி4காரத்திலே, 'ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி கைவல்யத்துக்கும் ப4க3வத்ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோ என்கை மந்த3சோத்3யம்.

எங்ஙனேயென்னில், ஸர்வபாபம் கழிந்ததாகில் ஸ்வத: ப்ராப்தமான பகவதநுபவத்தையிழந்து கிடக்கைக்குக் காரணம் இல்லை. அப்போது பகவதநுபவரஹிதமான ஆத்மாநுபவமாத்ரம் கூடியாது. ஆகையால் அவ்வவஸ்தையில் ஐஸ்வர்யமும் ஜராமரணாதிது:க்கங்களும் வருகைக்கீடான கர்மங்கள் கழிந்து பரிபூர்ணபகவதநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே, 'யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:' என்னும்படி இருப்பதொரு ஸ்வாத்மாநுபவாநந்தவிஶேஷம்- 'ஆத்மார்த்தீ, சேத் த்ரயோப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:' என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு ஸாத்யமாயிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தாலே ஸித்தித்தால், இவ்வநுபவத்தை அசிதநுபவத்தோடும், பகவதநுபவத்தோடும் துவக்கில்லாதபடியாலே கைவல்யமென்று பேரிட்டார்கள். பகவத்ப்ராப்தியில் 'கைவல்ய'ஶப்தம் ஸர்வோபாதிநிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்மமாத்ராநுபவவிஷயமாக, 'ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திருக்தா' இத்யாதிகளில் ப்ரயுக்தமான 'முக்தி'ஶப்தமும், "விகதேச்சாபயக்ரோதோ யஸ்ஸதா முக்த ஏவ ஸ:" இத்யாதிகளிற்போலே நிர்வாஹ்யம். 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்றதுவும் தேவர்களுடைய அமரத்வவ்யபதேஶம் போலே ஆபேக்ஷிகம். க்ரமேண முக்திபர்யந்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விபவவ்யூஹஸாலோக்யாதிமாத்ரத்தில் 'முக்தி'ஶப்தமும் நிர்வாஹ்யம். "லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்ருஶம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:" என்று நியமிக்கப் பட்டதிறே. இதில் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் பரமபதத்திலே சென்றவனுடைய போகஸாம்யம்.

கேவலாத்மாநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாக்ஷாத்மோக்ஷமன்று என்னுமிடமும் "சதுர்விதா மம ஜநா: பக்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா:। தேஷாமேகாந்திந: ஶ்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா:।। அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராஶீ: கர்மகாரிணாம் । யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ பக்தா: பலகாமா

ஹி தே மதா:। ஸர்வே ச்யவநத4ர்மாண: ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்து மோக்ஷபா4க்" என்கிற வசநத்தாலே ஸித்3த4ம். "முச்யேதா-ஸ்ஸர்த்தஸ்தத3ா ரோக3ாத் ம்ருத்வேமாமாதி3த: கத3ாம்। ஜிஜ்ஞாஸுர்லப4தே ப4க்திம் ப4க்தோ ப4க்தக3திம் லபே4த்" என்கையாலே ஸ்ரீகீ3தையில் "ஜிஜ்ஞாஸு:" என்கிற ஆத்ம-நிஷ்ட2னும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று. "மன்னுறில்" என்று ப4க3வத3நுப4வத்தை நித்ய-மென்கையாலும், இதுக்கு வ்யவச்சே2த்3யமாகச் சொல்லும் ஆத்மமாத்ராநுப4வம் நித்யமன்று என்னுமிடம் வ்யஞ்-ஜிதம். இதுக்கு "இறுதிகூடா" இத்யாதி3களில் நாமமில்லே என்கிற பாசுரமும் சாதுர்மாஸ்யாதி3கர்மப2லவிஶேஷங்க-ளில் அக்ஷய்யத்வோக்தி போலே "எண்ணரூழி" என்கிற அதிசிரகாலஸ்த2ாயித்வாபி4ப்ராயம் என்றும், கீ3தாதாத்பர்ய சந்த்3ரிகையிலே, ஏழாமத்4யாயத்திலே, "(கேவலாத்மநய-பர்யவஸ்யந்நிதி) நகாரம் ப்ரவிவிக்ஷோரத்4வக3ஸ்ய ச2ாயா-தருமூலஸ்வாபவத் ஆத்மாநுப4வவிலம்ப3: இதி பா4வ: । அத்ர ஜிஜ்ஞாஸோர்வக்தவ்யம் ஸர்வம் அஷ்டமே ப்ரபஞ்ச-யிஷ்யாம:" என்றும், அஷ்டமத்திலும் - "நித்யஶ: இத்யநேந ஆத்மாநுப4வாதி3ப2லாந்தரவ்யவதா4நநைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமித்யாஹ" என்றும், "அக்ஷரயாதா2த்ம்ய நிஷ்ட2ா-நாம் து ஸ்வஸ்வரூபமேவ பூர்வம் போ4க்3யம், வஸ்வாதி3-பத3ப்ராப்திபூர்வகப்3ரஹ்மப்ராப்திஸாத4நமது4வித்3யாதி3-ந்யாயாத் அந்ததோ ப்3ரஹ்மப்ராப்தி: । ஈத்3ருஶபர்வக்ரம-ப்ரதிநியமஶ்ச ப்ராசீநாபேக்ஷாயா ருசிபே4த3ாத் । ஸ ச ப்ராசீநகர்மவிஶேஷாத் "சதுர்விதா4 ப4ஜந்தே மாம்" இதி ப்ராகே3வ த3ர்ஶித:" என்றும், "ஆத்மமாத்ராநுப4வஸுக2ஸ்ய அஸ்தி2ரத்வாதே3வ ச்யவநத4ர்மத்வமுச்யதே" என்றும், "அவ்யவஹிதமோக்ஷபா4க்த்வம் ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்யோச்யதே" என்றும், "ப்3ரஹ்மகாயநிஷேவணஸங்க3ாத் முக்தஸ்ய தே3வயாநேந மார்க்கே3ண பரமாகாஶக3மநமுச்யதே । தத்3வதி3ஹாபி ஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநாத் ப்ரச்யுதஸ்ய பரமவ்யோமாதி4ரோஹ: ஸ்யாத் । அர்ச்சிராதி3க3திஶ்சாஸ்ய அவாந்தரப2லாநுப4வாத் பஶ்சாத்3வா க3திமத்4யே வா த3க்ஷிணாயநம்ருதஸ்ய சந்த்3ரமஸ: ஸாயுஜ்யவத் விஶ்ரம-

மாத்ரரூபோயம் அவாந்தரப3லாநுப4வ இத்யுப4யத2ாபி ந விரோத4:' என்றும், 'ஸ்மரந்திச - ஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநம் முக்திஸ்த2ாநாத3ர்வாசீநம். 'யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்த2ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்' இதி' என்றும், 'ஸர்வ-த4ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷராந் । லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தே5வ்ரஜம் விபே4ா ॥ (இதி). "கைவல்யம் ப4க3வந்தம் ச மந்த்ரோயம் ஸாத4யிஷ்யதி" இத்யாதி3ஷ்வபி கைவல்யஶப்3தே3ந ஆத்ம-மாத்ராநுப4வஸுக2ம் தத3பேக்ஷிபி4: ப்ராப்யமுச்யதே । ஏதச்ச அந்தராயகோடிநிவிஷ்டத்வாத் ஆதி3த: ஸாவத4ாநா ஜ்ஞாநிந: பரிஹரந்தி । கேசித்து - ப்3ரஹ்மாநுப4வவைமுக்2யேந நித்யம் ஆத்மாநுப4வஸுக2மிச்ச2ந்தி. ந தத்ர பா4ஷ்யகாரா-தி3ஸம்ப்ரத3ாயம், ப்ரமாணம், யுக்திம் வா பஶ்யாம: । நிஶ்ஶேஷ-கர்மக்ஷயே ஸ்வாப4ாவிகரூபாவிர்ப4ாவேந ப்3ரஹ்மாநு-ப4வாவஶ்யம்ப4ாவாத், கர்மஶேஷயோகே3 து ஸம்ஸார-ப்ரஸங்க3ாச்ச । ஜராமரணாதி3ஹேதுபூ4தஸர்வகர்மவிநாஶாத் அஸம்ஸார: । தாவந்மாத்ரேண ச முக்தத்வவ்யபதே3ஶ: । ப்3ரஹ்மாநுப4வப்ரதிப3ந்த4ககர்மணஸ்து அவிநாஶாத் தத3நுப4வாப4ாவ: இதி சேத் - அஸ்த்வேவமேதத், கர்ம பரஸ்தாத3பி ந நங்க்ஷ்யதீத்யத்ர ந நியாமகமஸ்தீத்யேஷா தி3க்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த:

கைவல்யம் முக்தி:

'ஸர்வபாபநிவ்ருத்திகைவல்யத்துக்கும் ப4க3வத்ப்ராப்திக்-கும் பொதுவன்றோவென்கை மந்த3சோத்3யம்' என்கையே மந்த3சோத்3யமாமத்தனை. எங்ஙனேயென்னில், பாபமாவது அநிஷ்டாவஹமிறே. கேவலனுக்கு அநிஷ்டாவஹம் - ஈஶ்வராத்3யநுப4வஹேதுக்கள். அதடையக்கழிந்தால் ப4க3வத3-நுப4வத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ப4க3வத3நுப4வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமானாலும் ப்ரதிப3ந்த4கநிவ்ருத்திஹேதுஶூந்யமிறே.

ப்ரத்யுத விரோதி4யான பரமாத்மஶரீராத்மாநுப4வஹேதுவும் கிடக்கையாலே, அந்த ஆத்மமாத்ராநுப4வமொழிய ப4க3வத்3நுப4வப்ரஸங்க3மும் க4டியாது. அந்த ஆத்மமாத்ராநுப4வஹேதுவும், "பராபி4த்4யாநாத்" இத்யாதி3ஸூத்ரோக்தமான உபாஸநாநுகு3ணாப4ஸாத4கப4க3வத்ஸங்கல்பம். அது பின்னை, 'தே3ஹயோகா3த்3வா ஸோபி' என்கிறபடியே தே3ஹாதி3மூலமாகில் மோக்ஷமின்றியிலேயொழியு-மென்னில், ஆத்மாநுப4வவிரோதி4ஸகலகர்மங்களும், அதடியான ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4மும் கழிகையாலே இத்தை மோக்ஷமென்னத்தட்டில்லை. இது ப4க்திப்ரபத்திரூபபுண்ய-ப்ரபந்நப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2தத்கைங்கர்யங்களுக்கும் ஒக்கும். அவற்றுக்கு ஸ்வஸ்வரூபஸாத4நமொழிந்த ஸ்வ-ஸ்வவிரோதி4ஸகலகர்மக்ஷயமுண்டேயென்னில், அது ஆத்மாநுப4வத்துக்கும் ஒக்கும். ஆத்மாநுப4வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமன்றேயென்னில், ப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2தத்-கைங்கர்யங்களும் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மமகாரமாகையாலே கிங்கரனுக்கு ஸ்வத:ப்ராப்தமன்று. தெளிவிகம்பாகையாலே அவையும் கழியுமென்னில், அதுவும் ஆத்மாநுப4வத்துக்கு-மொக்கும். ஆத்மாநுப4வம் கழிக்கிறது - அங்குத்தை ப4க3வ-த3நுபூ4ஷ்யா உபாஸநத்தாலே என்னில் ப4க3வத3நுப4வ-கைங்கர்யங்களில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தைக் கழிக்கிறபடி என்னவேணும். அங்கவற்றில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தைக் கழிக்கிறது - ப்ராயஶ்சித்த, புருஷகாரஜந்யப4க3வத்-க்ருபையாலே என்னில், ஆத்மாநுப4வைஶ்வர்யகாமனைக-ளுமத்தாலே கழியவேணும். "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே, ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி, ச2ாயா வா ஸத்வமநுக3ச்சே2த், கிங்கரா மம தே நித்யம்" இத்யாத்3யுக்தமான ஆவிர்பா4வ-ஸமத்3ருஷ்டித்வபாரதந்த்ர்யகைங்கர்யங்களும் ப4க3வத்-க்ருபையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி2களுக்கும் வரவேணும். தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவை அவர்களுக்கு வாராதே என்னில், அது உபாயாந்தரநிஷ்ட2ஸ்வப்ரயோ-ஜநபரர்க்குமொக்கும். ஆனால், ப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2-கைங்கர்யங்கள் மோக்ஷமென்னில், ஆத்மாநுப4வமும், 'ஆத்மாநுபூ4திரிதி யா கில முக்திருக்தா, ஜராமரண-

மோக்ஷாய' என்கிற வசநங்களை அந்யதாகரிக்கக்கூடாது. ஸாலோக்யாதிகளில் 'முக்தி'ஶப்தமும் ஆசார்யஹ்ருதய- தத்வ்யாக்யாநங்களிலே 'சதுர்விதமான மோக்ஷம்' என்றும், 'ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாரூப்யஸாயுஜ்யங்களென்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம்' என்றும், எம்மாவீட்டிளீட்டிலே'- {இந்தோடு '(எம்மாவீட்டுந்திறமும் செப்பம்) ஒரு தமிழன் ''எம்மா வீட்டுவிகல்பம் செவ்வியவாம்'' என்றான். அந்த பக்ஷத்திலே'என்கிற சட்டுமுன்பங்க்தியையும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது.} வீட்டுவிகல்ப- மாவது – ஸாலோக்யஸாரூப்யஸாமீப்யஸாயுஜ்யமென்கிறவை. செவ்வியவாகையாவது – ஸாலோக்யாதிகளெல்லாம் இம்- மோக்ஷத்திலேயுண்டாகை' என்றும், பரமபதத்திலே நாலு உண்டாக நிர்வஹிக்கையாலே, அதுவே முக்யமென்று நிர்வாஹ்யம். *யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ பக்தா: பலகாமா ஹி தே மதா: । ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்* என்கிறவிடத்திலே ச்யவநத்துக்கு பல- காமனையை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே,*பலார்த்தீ ந மே பக்த: ஸ வை வணிக்* என்கிறபடியே அநந்யபோக்ய- த்வஸ்வரூபஹாநியே 'ச்யவந'ஶப்தார்த்தம். இங்ஙனன்றிக்கே தாங்கள் அநுபவிக்கிற பலப்ரச்யுதியாகில், ஸ்வகீயபல- காமனையாலே வந்த பகவதநுபவஸ்வார்த்தகைங்கர்யங்க- ளும் அநித்யமாகவேணும். பகவான் நித்யனாகையாலே அவை நித்யம். ஆத்மாவும் நித்யனாகையாலே தததநுபவமும் நித்யமாம். ஆகையால் ஸ்வபலகாமனையால் வந்த ஸ்வார்த்த- பகவத்கைங்கர்யகாமர்க்கும் ஆத்மாநுபவகாமர்க்கும், ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும் ஏகரூபமாக ஸ்வரூபப்ரச்யுதியே ச்யவந- ஶப்தார்த்தமாகக்கடவது. இதில் நித்யபலார்த்திகளுக்கு ஸ்வரூபஹாநி நித்யம். அநித்யபலார்த்திகளுக்கு அநித்ய- மென்றதாயிற்று. நித்யபலங்களை நித்யஸம்ஸாரமாக நினைத்திறே ஸாயுஜ்யத்துக்கு அதில்லாமையைப் பற்ற *ஸ து மோக்ஷ உக்த:* என்றதும், *ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷ- பாக்* என்றதும், 'ஜ்ஞாநியே அத்தைப் பெறுவான்' என்றதும். ஆகையாலே ஜராமரணமோக்ஷமுண்டாகையைப் பற்ற கைவல்யத்தை மோக்ஷமென்னத்தட்டில்லையே.

"முச்யேதார்த்த: தத ாரோக ாத்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில், 'ஆர்த்த'ஶப் த ம் நஷ்டைஶ்வர்யகாமனைச்சொல்லாதே, "ஆரோக் யம் ப ாஸ்கராதி ச்சே த்" என்கிற ஆரோக் யகாமனைச் சொன்னாப்போலே, அந்த ஶ்லோகத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீகீ தையில், 'ஜிஜ்ஞாஸு:' என்கிற ஆத்மநிஷ்ட ன் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்னவில்லை. "மன்னுறில்", "இறுதிகூடா" என்கிறவிடங்களில் பண்ணு-கிற விஶ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியும், அவ்விடங்களில் பூர்வர்கள் பண்ணியருளின வ்யாக் யாநங்களுக்கு விருத் த மாம். நக ரத்துக்குப்போம் வழிப்போக்கர் மரத்தடியிலே உறங்கி-னாப்போலே ஆத்மாநுப வவிளம்ப மென்று கல்பிக்கைக்குக் கல்பகமில்லை. மது வித் யாந்யாயம் அந்யாய்யம். எங்ஙனே என்னில், மது வித் யையில் கார்யகாரணோப யாவஸ்த -ப் ரஹ்மோபாஸநமாகையாலே கல்பாந்தரத்திலே அநித்ய-மான தே ஶத்திலே அநித்யமான வஸ்வாதி ப்ராப்தியாய், அநித்யமான கார்யாவஸ்த ப் ரஹ்மத்தை அநுப விக்கலாம். நித்யமான பரமபத த்தில் அநுப விக்கக்கூடாது. தத நந்த-ரத்திலே காரணாவஸ்த மாய் விஶேஷ்யமான பரப் ரஹ்மத்தை நித்யமான பரமபத த்திலே நித்யனான தான் அநுப விக்கிறு-மாம். விஶேஷணமான ஆதி த்யன் அநித்யனாகையாலே தத நுப வம் பரமபத த்தில் கூடாது. ஆகையால், அங்கு அப்படியாகலாம்.

பஞ்சாக் நிவித் யையில், ப்ரக்ருதிவியுக்தப் ரஹ்மாத்மக-ஸ்வாத்மோபாஸநமாகையாலே, நித்யாத்மாநுப வம் அநித்யதே ஶகாலங்களில் கூடாது. ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மா-நுப வம் ப்ரக்ருதிமண்ட லத்தில் கூடாது. ஆகையால் மது -வித் யாந்யாயம் அந்யாய்யமென்னக்குறையில்லை. ஈத் ருஶ க்ரமேண இச்சை யும் பூர்வமில்லை. 'ஜிஜ்ஞாஸு: - ப்ரக்ருதி-வியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்சு :' என்றிறே ப ாஷ்யம். ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தி - ப்ரக்ருதிமண்ட -லத்தில் கூடாதிறே. (இவ்விடத்தில் சில ப்ரதிகளில் பங்க்தி ஸங் விதமாயும் முன்னும் பின்னுமாயும் காணகிறது. கோஶாந்தர-ஸாஹாய்யத்தினால் ஶோதித்துக்கொள்க) ஸுக்ருதமும் மூலமாயிறே

சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் பர்வக்ரமநியமகல்பநம் மூலக்ரந்தபாதிதம். 'ச்யவநப்ரத்ரார்த்தமும் மூலபாதிதம். அர்ச்சிராதிகதியில் விளம்பகல்பநமும், ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் ஸ்தாநகல்பநமும், "விரஜா பரமவ்யோம்நோ-ரந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதிப்ரமாணவிருத்தம். த்ருஷ்டாந்தகல்பநங்களும் வ்யர்த்தம். "ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் । கைவல்யம் புகவந்தம் ச" இத்யாதிகளில் அக்ஷரகைவல்யபதங்களும் ஜிஜ்ஞாஸுவிஷயம். (இவ்விடத்தில் தாளபத்ரகோஶம் ஶிதிலமாயிருப்பதால் ஶாந்தபங்க்தி கோஶாந்தரங்களில் காண்க) 'அவ்யக்தோக்ஷர இத்யுக்த: யேத்வக்ஷரமநிர்தேஶ்யம்', 'கேவலாத்மநயபர்யவஸ்யந். அத கைவல்யார்த்திநாம்' இத்யாதிப்ரயோகாத் ப்ரஹ்மாநுபவ-ப்ரதிபந்தககர்மண: ஸத்வாத், ஆத்மாநுபவம் நஶியாதென்-கிறதற்கு நியாமகம், "யத்ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம", "தச்சாபுநராவ்ருத்திலக்ஷணம்" இத்யாதி.

கைவல்யம் முக்தியென்றும் நித்யமென்றும் ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். எங்ஙனே என்னில், '(உற்றது வீடுயிர்) ஆத்மா மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது... அது நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கையாலே' என்றும், '"இறுகலிறப்பு" என்றும், "ஞானிக்கும் – ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞருக்கும்' என்றும்,'(6-9-10)(குறுகாநீளா) ஸ்வத: குறுகுகையும் நீளுகையுமின்றிக்கேயிருக்கை. (எீளைமூழி இத்யாதி) காலோபாதியால் வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. (அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும்) இங்ஙனேயிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகத்தை ப்ராபித்தாலும்','(பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி) ஐந்மம் போனால் அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹா து:கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கிக் கீழ்நின்ற நிலைதான் நன்றென்னும்படியிறே இதன் தன்மை. அதுக்குப் பின்பொரு ஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணியாகிலும் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண யோக்யதை உண்டிறே.

"இது நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றே என்று ஆத்மலாப4த்துக்காக வந்து உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்து தோற்ற, அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார் – (சரணமாகியவித்யாதி3)" என்றும், "(திருத்தாள்வணங்கி) பாவியேனுக்கு ப4க3வத்3விஷயமில்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்த2ம், ஐஶ்வர்யம்போலே அஸ்தி2ரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற அபுருஷார்த்த2மென்கை" என்றும், "(யாதுமில்லை இத்3யாதி3) இவ்வாத்மாநுப4வஸுக2த்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை என்று அவ்வருகே ப4க3வத3நுப4வஸுக2முண்டேயாகிலும் அத்தையே பு3த்3தி4பண்ணிக் காதுபெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பலகாலும் அறுத்து வைத்து முண்டத்தை யோக்3யத்தையும் கூடக்கெடுக்குமாபோலே, ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு யோக்3யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஶப்3தா3தி3விஷயங்களை அநுப4வித்திருக்குமத்தையும் இழக்கும்" என்றும், (திருவாய்மொழி 8-8-6) "(அதுவே வீடு) "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்" என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதில்லை. (வீடாமே) அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தி4த்து அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவு போகமாட்டாதே இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ என்கிறார்" என்றும், (8-8-7) "(அதுவே வீடு) கீழ்ச்சொன்னவதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. (வீடுபெற்றின்பந்தானுமது) அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் வரும் ஸுக2முமதுவே.... (அதுவே வீடு) கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். (வீடு பெற்றின்பந்தானுமது) மோக்ஷஸித்3தி4யில் வரும் ஸுக2மும் அந்த ஆத்மாநுப4வம்" என்றும் திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்2யாநத்திலே, "கைவல்யார்த்தி2களை அழைக்கிறார். அவர்கள் உபாஸித்துத்தலைக்கட்டப்புகுகிற மோக்ஷம்தான் அநர்த்த2மென்று தோற்றியிருந்ததிவர்க்கு. அம்மோக்ஷம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கையாலே அத்தைத்தவிர்த்து இங்கே வாருங்கோள் என்கிறார். அநந்தரம் ஸ்வஸ்வரூபாவாப்தி

மோக்ஷமாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லை, இவ்வருகு வரவில்லை. வறுத்தபயறு முளைக்கிற யோக்₃யதையையும் கூடக்கெடுக்கிறதிறே. "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுப₄வத்தை புருஷார்த்த₂மாக அநுப₄வித்து மோக்ஷமாக நினைத்திருப்பது' என்றும், 'ஆத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே அழைக்கிறார் அல்லர், அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்த₂மென்று இருக்கையாலே. அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும் ஐஶ்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலேயாகிலும் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ம் பண்ணயோக்₃யதை உண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்₃யதையும் அழிகையாலே து₃ர்க்க₃தியைக்கண்டு முற்பட அழைக்கிறார்' என்றும், பெரியதிருமொழி (8-2-8) "தொண்டெல்லாம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்₂யாநத்திலே, '(நின்னடியே தொழுது) என்று உன்னையன்றேயிவள் தொழுதது – திருக்கண்ணபுரத்தையிறே. யதோ₂பாஸநமன்றே ப₂லம். ஐஶ்வர்யார்த்தி₂கள் ஐஶ்வர்யவிஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன் ஶுத்₃தி₄விஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது...... இவளும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறாள். யத்₂விஶிஷ்டவஸ்துவைப்பற்றினால், தத்₂விஶிஷ்டவஸ்துவேயிறே ப்ராப்யம்' என்றும், நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்₂யாநத்தில், (5-11) - '(நமோநாராயணாய என்பாரே) 'நமோ நாராயணாயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு' என்றிறே தமப்பனார்வார்த்தை. இக்குடிக்காகவுள்ளதோர் ஆசையிறேயிது.

அதுவே ப₂லமாகப்பெறுவரென்று நல்லாண்டென்று
நவின்று பல்லாண்டென்றுரைப்பார்
நமோநாராயணாயவென்று பல்லாண்டுமேத்துவரிறே. தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே பேறுகையாலே, காதா₃சித்கமாகை தவிருகையேயுள்ளது. ப்ராப்யபூ₄மியிலே புக்கிருந்து இப்பாசுரம் சொல்லி அநுப₄விக்கப்பெறுவர்' என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்.

கீழ் "சமயங்கள் கண்டானவை காப்பான்" என்கிற-விடத்தில், க3ர்ப்பி4தமான ஸம்ஸாராபத்3ரக்ஷகத்வத்தை விவரிக்கிறார் - (4-திருவந்தாதி-88) (உயிர்கொண்டு உடலொழியவித்யாதி3) ஆத்மா ஶரீரத்தைப்பொகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமப4டராலே ப்ரேரிதனாய்ப்போம் போது ஆஶ்ரிதரானவர்களை ஆளிட்டந்திதொழாதே தானே விரைந்து சென்று அவர்கள் த3ர்ஶநத்தால் வந்த அறிவுகேடு முதலான 'து3ரித'மென்று பேர்பெற்றவையெல்லாவற்றையும் போக்கும் ஸ்வப4ாவனானவனுடைய கு3ணசேஷ்டிதாதி3-களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ப்ரீதிபரவஶராய்க் கொண்டு சொல்லி, இவர் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குடலாகச்செய்யக் கடவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகனென்று அவன்தலையிலே ஸர்வப4ரத்தையும் பொகட்டு தத்3கு3ணா-நுப4வம் பண்ணி வாழுமவர்களே பழுதற வாழுமவர்கள். அந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிக்ஷுத்3ரமாய், ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்3ருச்யநுகு3ணமாக வ்யவஸ்தி2தமாய், து3:க2ஹேது-வான அஹங்காரமமகாரக3ர்ப்ப4மாகையாலே ப3ந்த4கமுமா-யிருக்கிற கர்மாத்3யுபாயவிஶேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிற-வர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இவற்றுக்கு உபாயத்வம் முதலிலேயில்லையென்று உள்ளபடி உணர்ந்திருக்கும் ஜ்ஞாநிநாமக்3ரேஸரராகையாலே, (பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது) என்று அவற்றிலொருசரக்கற அருளிச்செய்கிறார்' என்று பெரியஜீயர் ஶ்ரீபாத3த்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அர்த்த2பஞ்சகத்தில், 'கேவலனானவான் - தனியிடத்திலே' என்று தொடங்கி, 'ஆத்மாநுப4வமாத்ரத்தையே புருஷார்த்-த2மாக அநுப4வித்து, பின்பு ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மும் ப4க3வத்-ப்ராப்தியுமற்று யாவதா3த்மப4ாவி அஶரீரியாய்க்கொண்டு திரிவானொருவன்' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்-செய்தார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத, பூர்வபக்ஷ:
புநரபி பரப்ராப்திகத₂நம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, இருபத்தொன்பதாமதி₄காரத்திலே "பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாதி₃களிற்சொன்ன ப்₃ரஹ்மாத்மக-ஸ்வாத்மாநுப₄வம் பண்ணுவார்க்கு ப₄ாஷ்யாதி₃களில் அர்ச்சிராதி₃க₃தியும் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப்பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ர்க்கு ஆத்மமாத்ரா-நுப₄வரூபமான அவாந்தரப₂லம் வந்தாலும், மது₄வித்₃யா-ந்யாயத்தாலே ப்₃ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமாய் விடும்' என்றும், "ஜிஜ்ஞாஸுர்லப₄தே ப₄க்திம்" என்கையாலே ஸ்ரீகீ₃தையில் 'ஜிஜ்ஞாஸு:' என்கிற ஆத்மநிஷ்ட₂னும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியா-மென்று உக்தமாயிற்று' என்றும் கீ₃தாதாத்பர்யசந்த்₃ரி-கையில், 'ஆத்மயாத₂ாத்ம்யநிஷ்ட₂ாநாம்' என்று தொடங்கி, 'அந்ததோ ப்₃ரஹ்ம ப்ராப்த:। ஈத்₃ருஶபர்வக்ரமப்ரதிநியமம்ச ப்ராசீநாபேக்ஷயா ருசிபேத₃ாத்' என்றும், 'ஸ்வாத்மாநுப₄வ-ஸ்த₂ாநாத் ப்ரச்யுதஸ்ய பரமவ்யோமாதி₄ரோஹ: ஸ்யாத்। அர்ச்சிராதி₃க₃தி₃ம்ச அவாந்தரப₂லாநுப₄வாத்பஶ்சாத்₃வா க₃திமத்₄யே வா அவாந்தரப₂லாநுப₄வ:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃த₄ாந்த:
அஸ்மாந்ந பரமபுருஷப்ராப்தி:

பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கு ப₄ாஷ்யாதி₃களிலே அர்ச்சி-ராதி₃க₃தியும், ப்ரக்ருதிவியுக்தப்₃ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்ம-ப்ராப்தியும் ப₄ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலே, அர்ச்சி-ராதி₃க₃திக்கு பூர்வமும் க₃திமத்₄யத்திலும் ப்ரக்ருதிவியுக்த-ப்₃ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியில்லையாகையால், ஆத்மாநு-ப₄வாந்தத்தில் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தி என்கை கூடாது. 'கைவல்யம் முக்தி:' என்கிறவிடத்தில், மது₄வித்₃யையில் நித்யாநித்யோ-

பாஸநமாகையாலும் பர்வக்ரமநியமம் கூடும். இங்கு நித்யோபாஸநமாகையாலே, பர்வக்ரமநியமாபேக்ஷை அவனுக்கு இல்லாமையை, 'ஜிஜ்ஞாஸு:- ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்ச2:' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலும் அதுகூடாதென்று சொல்லப்பட்டது. "ஜிஜ்ஞாஸுர்வப4தே ப4க்திம்" என்கிற ஜிஜ்ஞாஸுவும், 'முச்யேதார்த்த: தத2ாரோக3ாத்' என்று சொல்லப்பட்ட (ஆர்த்தன்) ப்4ரஷ்டைஶ்வர்யகாமனன்றிக்கே, "ஆரோக்3யம் ப4ாஸ்கராதி3ச்சே2த்" என்று சொல்லப்பட்ட ரோக3ார்த்தனுகிறப்போலே கைவல்யார்த்தி2யன்றிக்கே, 'ஈஶ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே2த்' என்கிறவிடத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாநார்ந்வேஷியே. 'ப4க்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ:' என்கிறபடியே, ப4க்தியும் ஜ்ஞாநவிஶேஷமிறே. ஆகையாலே, 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:' என்று சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸு, க்ரமேண ஜ்ஞாநியாவான் என்றும் சொன்னோம். யாவத2ாத்மப4ாவிஸ்வாத்மாநுப4வமே பண்ணுமிடத்துக்கு ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்கள் தி3வ்ய ஸூக்திகளும் காட்டினோம்.

- இதி ஸித்3தா4ந்த: -

அத2 பூர்வபக்ஷ:
தத2ாண்ட3ாந்தர்ப4ாவப்ரமிதிவசநம் கேவலக3தே:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே, '"யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்த2ாநம்" என்று இஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநவிஶேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ்த2ாநவிஶேஷம் பரமபத3மன்றென்னுமிடம் இப்ரகரணந்தன்னிலே, "ஏகாந்தி-நஸ்ஸதா2 ப்3ரஹ்மத்4யாயிநோ யோகி3நோ ஹி யே। தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்த2ாநம் யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று ப4க3வத்ப்ராப்திகாமனுன பரமைகாந்திக்கு ஸூரித்3ருஶ்ய-மான ஸ்த2ாநாந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸித்3த4ம்' என்றும் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையிலே,'ஸ்மரந்தி ச ஸ்வாத்மாநுப4வ-ஸ்த2ாநம் முக்தஸ்த2ாநாத3ர்வாசீநம்,- 'யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்த2ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணும்'

இதி' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஊர்த்4வம் ப்ரக்ருத்யா:

ஆத்மாநுப4வகாமஸ்து ப4க3வதோ போ4க்3யத்வம் பரித்யஜ்ய ஸ்வாத்மாநுப4வப்ரதிப3ந்த4கப்ரக்ருதிவித்4வம்ஸநோபயோகி3தயா பாவநத்வமாத்ரம் அநுஸந்த4ாய தேநைவ நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிப3ந்த4க: பரமபத3ப்ரவேஶபூர்வகம் ஆத்மக3தாதிஶயிதாநுகூல்யவிஶேஷம் உபாஸநாநுகு3ணம் அநுப4வந் அநாக்4ராதப4க3வத்3போ4க்3யதாநுப4வ: வர்த்ததே। அத: கைவல்யார்த்தி2ந: ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநுப4வ: ப்ரக்ருதிமண்ட3லாதிக்ரமணமந்தரேண ந க4டதே இதி தஸ்யாநுப4வஸ்தா2நம் பரமபத3மிதி க3ம்யதே । தே3ஶவிஶேஷப்ரவேஶே ஸத்யபி, ஆவிர்பூ4தாஸங்குசிதஜ்ஞாநதயா ப4க3வத்ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரே ஸத்யபி உபாஸநாநுகு3ணம் ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வபோ4க்3யத்வவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசயதி । உபாஸநாநுரூபப2லப்ரஸாத3கப4க3வத்ஸங்கல்ப ஏவாத்ர ஸங்கோசக:। யது3ப்யுக்தம் – 'அநந்யப்ரயோஜநைகவப்4யதே3ஶவிஶேஷப்ரவேஶ: ப்ரயோஜநாந்தரநிஷ்ட2ஸ்ய கத2முபபத்3யதே' இதி – தத3ப்யவிருத்3த4ம் । விரஜோத்தரஜநந்தரம் பரமாகாஶஶப்3த3வாச்யே தி3வ்யஜநபத3தி3வ்யநக3ரவ்யதிரிக்தப்ரதே3ஶே கேவலாநாம் அவஸ்தா2நம், ந து தி3வ்யஜநபத3தி3வ்யநக3ரப்ரவேஶ இத்யப்4யுபக3மாத் । ப்ரக்ருதிமண்ட3லாதூ3ர்த்4வம் ஶ்ரீவைகுண்ட2ாத3ர்வாக் பரமாகாஶஶப்3த3வாச்யே தே3ஶவிஶேஷே கேவலாநாம் அநுப4வஸ்தா2நமிதி ப்ரதிபாதி3தம் ப4வதி । பாத்3மே புராணேऽப்யேதத் ஸ்பஷ்டமுக்தம்ப4வதி । "விரஜாபரமவ்யோம்நோரந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம் । தத்ஸ்தா2நமுபபோ4க்தவ்யமவ்யக்தம் ப்3ரஹ்மஸேவிபி4:" இதி । "முக்தாநாம் பரமா க3தி:" இத்யேதத்3வ்யாக்3யாநாவஸரே, ஶ்ரீபராஶரப4ட்டமிஶ்ரைரபி ஏவமுக்தம் – 'பரமேதி விஶேஷணேந, முக்தா–

நாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க3திர்க3ம்யதே । க்3ருஹ்யதே ச நிர்முக்தஜராமரணாத்மகைவல்யலக்ஷணா "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" இதி. ஸம்ஸாரபரமபத3யோர்மத்4யே தேஷாம் ஸ்த2ாநம் ச, "யோகி3நாம் அம்ருதம் ஸ்த2ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இதி' இதி। அர்ச்சிராதி3மார்க்க3க3மநமப்யஸ்ய கேவலஸ்யாஸ்தி । ஶ்ரீப4க3வத்3கீ3தாபா4ஷ்யே ப4க3வாந் பா4ஷ்யகாரோபி ஏவமாஹ 'அத2 ஆத்மயாதா2த்ம்யவித3: பரமபுருஷநிஷ்ட2ஸ்ய ஸாதா4ரணீம் அர்ச்சிராதி3காம் க3திமாஹ – த்3வயோரப்யர்ச்சிராதி3க3தி: 'ஶ்ருயதே' இத்யாதி3நா ('ஶ்ருதௌ ஶ்ருத்யா இத்யாதி3நா' என்று ஒரு ஶ்ரீகோஶத்தில் காண்கிறது). "தத்3ய இத்த2ம்விது3: யே சேமேரண்யே ஶ்ரத்3தா4 தப இத்யுபாஸதே தேர்ச்சிஷமபி4ஸம்ப4வந்தி" இதி ஹி ஶ்ருதி:। "ப்ராஜாபத்யம் க்3ருஹஸ்த2ாநாம் ப்3ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம் (ந்யாஸிநாம் ப்3ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் – பா.)" இதி கேவலாஶ்ரமத4ர்மாநுவர்த்திநாம் ஐஶ்வர்யார்த்தி2நாம் ப்ராப்யதயா ப்3ரஹ்மலோகபர்யந்தாநபி4தா4ய, "யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்த2ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இத்யாதி3-சதுர்முக2ாதி3ஸ்த2ாநவ்யாவ்ருத்தம் ஸௌஸ்தி2ரம் ஸ்த2ாநம் கைவல்யார்த்தி2நாம் ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாத்3ய, அநந்தரம், "ஏகாந்திந: ஸதா3 ப்3ரஹ்மத்4யாயிநோ யோகி3நோ ஹி யே। தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த2ாநம் யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" இதி ப4க3வச்ச2ரணார்த்தி2நாம் நித்யஸூரிநிஷேவணீயம் ஶ்ரீவைகுண்ட2ாதி3ஶப்3த3வாச்யம் பரமம் ஸ்த2ாநம் ப்ராப்யதயா ப4க3வதா பராஶரேண ஹி உக்தம்' என்று கைவல்யதத்ஸ்த2ாநாதி3களை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே நம்முடைய நயினார் நிர்ணயித்தருளினார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ப்ரபத்தேர்தௌ3ர்ப3ல்யம்

(இந்த உக்தி – ஶாப்3த3மாதல் ஆர்த்த2மாதலாகக் கடவது. ஶாப்3த3மானபோது, வல்லவர்கள், இருக்கிறவிடம்

பார்த்துக் கண்டவிடங்களிலே ஸங்க்ரஹித்துக்கொள்வது.)

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:
ப்ராபல்யம் ஹி ப்ரபத்தே:

இப்போது ப்ரபத்திக்கு தௌர்பல்யம், துஸ்ஸகத்வ, ஸ்வரூப-விரோதித்வ, விலம்ப்யபலப்ரதத்வ, அதிக்ருதாதிகாரத்வாதிதோஷங்களில்லாமையாலே அவற்றால் தௌர்பல்யம் சொல்லவொண்ணாது. ப்ரகாராந்தரேண தௌர்பல்யம் சொல்லுமதுவும், "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்கிற ஶ்ருதிவிருத்தம். "ஶக்தாநாம் பக்தியோக: ப்ரபதநவிஷய: ஶக்திஹீநாதிகார:" என்கையாலே ஆர்த்தமாக ப்ரபத்திக்கு தௌர்பல்யமு(க்த)மென்ற பக்ஷத்திலும் பக்திப்ரபத்திகளுடைய ஶக்தாஶக்தாதிகாரத்வ-நிராகரணத்தாலே அதுவும் நிராக்ருதம். ஆகையால் ப்ரபத்திக்கு தௌர்பல்யம் ஒருபடியாலும் சொல்லவொண்ணாது.

ஶரணாகதிகத்யவ்யாக்யாநாவதாரிகையில் 'ஆனால் இவ்வுபாயம் வேதாந்தஸித்தமன்றோவென்னில், யாஜ்ஞிகீயமான உபநிஷத்திலே "ஸத்யம் தபோ தம: ஶம: தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநம் அக்நய: அக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம்" என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்று 'தபஸ்ஸுகளில் வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தி' என்று இதினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று. அதுக்குமேலே 'தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச' என்று ப்ரபலப்ரமாணமான ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதுக்கு உண்டு. 'வேதாஶ்ச' என்று வேதமும் அப்ரதாநப்ரமாணமாம்படியிறே வைதிகபரிக்ரஹத்தின் ப்ராமாண்யாதிஶயமிருப்பது. அளவுடையராயிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாயிற்று ப்ராமாண்யத்துக்கு.

இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேதா3ந்தஸித்3த4முமாயிருக்கும். ஆக இப்படி வேதா3ந்தஸித்3த4முமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய், ஆசார்யருசிபரிக்3ருஹீதமுமாய், ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியுமாயிருக்கையாலே அதிலுமிதுவே அநுஷ்டே2யமென்னுமிடத்தைத்தம்மை விஶ்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்துத்தாமும் பெரியபெருமாளும் அறிந்ததாக அநுஸந்தி4த்தவிடம் அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே க3த்3யரூபேண வெளியிடுகிறார்' என்றும், 'வேதா3ந்தங்களிலே மஹாபத2மாகச் சொல்லுகிற ப4க்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கு ஏற்றமென்னென்னில், அது அதி4க்ருதாதி4காரமுமாய், விளம்ப்3யப2லப்ரத3முமாய், ப்ரமாத3ஸம்ப4வனையுள்ளதுமாய், ஸாத்4யமுமாய், ஸ்வரூபாநநுரூபமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்3ருஶமுமாயிருக்கும். இதுவோவென்றால், இதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ஸர்வாதி4காரமுமாய், ஸுகரமுமாய், அவிளம்ப்3யப2லப்ரத3முமாய், ப்ரமாத3ஸம்ப4வனையுமின்றிக்கே ஸித்3த4முமாய், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்3ருஶமுமாயிருக்கும்' என்றும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

- இதி ஸித்3தா4ந்த: -

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய: ஶக்திஹீநாதி4கார:

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே 'வ்யாஸாதி3கள் அதி4காரிபுருஷர்களாகையாலே, விளம்ப3க்ஷமருமாய், உபாயாந்தரஶக்தருமாயிருப்பார்களாகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்களல்லது, ஜ்ஞாநமாந்த்3யமாதல் விஶ்வாஸமாந்த்3யமாதல் உண்டாயிழிந்தார்களன்று' என்றும், இருபத்து நாலாமதி4காரத்திலே, 'ஆதுராதி3களுக்கு அவகா3ஹநாதி3கள்போலே இவை 'அகிஞ்சநோऽநந்யக3தி:' என்றிருக்கும் அதி4காரிக்கு ஸ்வாதி4காரவிருத்3த4ங்களென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி4காரவிரோத4மறியாதே, உபாஸநாதி3களில் ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்பற்ற, "நரஸ்ய

புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதிகளும் அதிகார்யந்தரத்துக்கு யதாதிகாரம் அநுகுணங்கள்'...'அபிசாராதிகளை விதித்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரரோசநாதிகளில் அபிஸந்தி-யாலே அதிகாரிவிஶேஷத்திலே உபாஸநாதிகளை விதித்த-தத்தனையன்றோ' என்றும், ' 'நரஸ்ய புத்தி தௌர்பல்யா-துபாயாந்தரமிஷ்யதே' என்றுமிப்படி அதிகாரத்தில் வரும் கலக்கங்களை ஶமிப்பித்தோம்' என்றும், (29-அ) 'உபாயாந்த-ரத்தில் ஶக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனாய், ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாய்' என்றும்,'அல்லாதபோது உபாயவிதாயக-ஶாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தகங்களாம்'...'உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்டா-நஶக்தியில்லாதார்க்கும்' என்றும், 'உபாயாந்தரங்களில் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலேயாதல், ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க, ஶக்த்யபாவத்தாலேயாதல், ஶோகித்த அதிகாரியைப்பற்ற அவ்வுபாயங்களொன்றிலும், நீ அலையவேண்டா, அவை தனித்தனியே தரும் பலங்கள் உனக்கெல்லாம் ப்ரபத்தி-வஶீக்ருதனான நானொருவனுமே அமையுமென்று சொல்லிற்-றாயிற்று' என்றும், (24ம் அதிகாரத்தில்) 'அவற்றுக்கு ஸாமர்த்யமில்லாமையாலாதல் விளம்பாக்ஷமணல்லாமை-யாலாதல் இப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப்பற்றின-வனை "செய்தவேள்வியன்" என்றும், "க்ருதக்ருத்யன்" என்றும், உபாஸநாதிகளில் ஸமர்த்தனல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதித்தாலும் இப்ரபத்திதானே அவை கொடுக்கும் பலத்தையும் அவைதன்னையும் கொடுக்கவற்றாய் அகிஞ்சநனுக்கு உத்தாரகமாய் அவனபேக்ஷித்தகாலத்திலே பலாவிநாபாவத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அதிக-ப்ரபாவமாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:

பஜநவிதிரஸௌ புத்தி தௌர்பல்யமூல:

ந்யாஸ:ஸர்வாதிகார:

வ்யாஸாதிகள் உபாஸநத்திலிழிந்தது புத்திதௌர்-

பல்யத்தாலே என்னுமிட(மு)ம் ப்ராமாணிகம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வாதிகாரவிருத்தமாகையாலே, (அகிஞ்சநோநந்யகதி:) என்றிருக்குமதிகாரிக்கே அவிருத்தமென்கை யுக்தம். ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் அறிந்திறே "நராணும்" என்று சேதநஸாமாந்யவாசிஶப்தத்தாலே உத்தேஶித்து. "புத்திதௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்று உபாஸகனுக்கு புத்திதௌர்பல்யத்தை ஹேதுவாக விதித்தது. ஆகையால் அகிஞ்சநவ்யதிரிக்தாதிகாரிக்கு அநுகுணமென்னவொண்ணாது. 'கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம்' என்கிறதும் ஸ்வவசநவ்யாஹதம். வ்யாஸாதிகள் உபாயாந்தரநிஷ்டரானது ஜ்ஞாநமாந்த்யாதிமூலமென்னுமிடத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். "ஓராயிரம்" என்கிற திருவாய்மொழியில் மூன்றும் பாட்டிலே – '(அறிந்தனரெல்லாம்) மற்றுமறிந்தாராயிருக்கிற பராஶரவ்யாஸவால்மீகிப்ரப்ருதிருஷிகளும், (அரியை வணங்கி) ஸர்வது:கநிவர்த்தகரை வணங்கி – ஆஶ்ரயித்து, (அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே) ஸம்ஸாரதுரிதபேஷஜமென்னும் இவ்வளவறிந்தார்கள். "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்". அவனுடைய போக்யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேக்ஷாபாயபாவத்தில் இழிந்திலர்கள்' என்றும்,
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநப்ரவேஶத்திலே– "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிற வேதமர்யாதையிலே நின்றார்கள் ருஷிகள்' என்று தொடங்கி இத்தை உபபாதித்துக்கொண்டுபோய், 'இந்த ருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு' என்றும்,

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்யாநத்திலே – (முனிவரை இத்யாதி) (முனிவரை இடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனையும் வெளியிட்ட ஸாங்க்ரதாத்பர்யங்களுக்கு விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம் (1-17)} அதாவது – "இருள்கள்கடியும் முனிவர்" என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸாதிருஷிகளை...யிட்டு வெளியிட்ட

ஶாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹவிஶிஷ்டவேஷம் விஷயம்.. ஶ்ரீபதரிகாஶ்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷம் விஷயம் என்கை என்றும்,

(ஶாஸ்த்ரிகளித்யாதி) (ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப் போலே இரண்டையுமிடுக்கிப்பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்தி-லிருப்பாரைப்போலே இருகையும்விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால-மென்னுவர்கள் - என்று (1-19) }. ஆறுநீந்துவார் தெப்பத்தை ஒருகையாலேயிடுக்கி, தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்யபலவத்க்ருபையுமாகிற உபயத்தையும் அவலம்பித்துக்கொண்டு *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத்தேட, ஸ்வயத்நநிஷேதபூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவ-தேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள் - ஓடமேறினவர்கள் தீரகம-நார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் கைவிட்டுக்கரைகுறுகுவது எப்போதென்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே இருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரையு-மிக்கரையுமூடுருவநின்று ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைக்கடத்தும் வைகுந்தன் என்கிற தோணியை ஸம்ஸாரநிஸ்தாரக-மாகப்பற்றி, தத்ஜ்ஞாநபக்த்யாத்யநுஸந்தாநத்தாலும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநத்தாலும் நிர்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாப்போலே ஸ்வயத்நரூப-உபாஸ-நாதியையும் தத்ஸாத்யபலவத்க்ருபையையும் அவலம்பிக்-கையைவிட்டு கேவலபகவத்க்ருபையே உத்தாரிகை என்று அத்யவஸித்து, *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிறகரை குறுகைக்கீடான காலசிந்தனை பண்ணுநிற்பர்களென்கை' என்றும்,

'(இவை இத்யாதி)('இவை ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்துணர்ந்து உணர்வுமுணர்வைப்பெறவுமிகவுணர்வுமுண்டாம்' என்று 20வது ஸூத்ரம்} இத்தாலிவர்களுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநதாரதம்யமே,

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேது என்றதாய்த்து' என்றும்,
'முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாத$_2$ாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரத$_2$மமத்$_4$யமத$_3$சைகளைப்பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்' (23வது ஸூத்ரம்) 'ஆழ்வார்கள் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற பாரதந்த்ர்யபோ$_4$க்$_3$யதைகள் ஸூர்யதுல்யயாத$_2$ாத்ம்யசரமமாகிறன. ருஷிகள் சாஸ்த்ரத்தாலே பெற்ற சேஷத்வபோ$_4$க்த்ருத்வங்கள் (விதியிற்காணும்) ப்ரத$_2$மமத்$_4$யமத$_3$சைகளாகிறன.
(மண்டினுருமித்யாதி$_3$) ('மண்டினாரும் மற்றையாரும் ஆச்ரயம்' என்று 28வது ஸூத்ரம்) அதாவது "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டினார்" என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபி$_4$நிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபந்நர் கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயம் "விளக்கினை விதியிற் காண்பார்" என்று கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை' என்றும், மேலே பல ஸூத்ரவ்யாக்$_2$யாநங்களிலும் பரக்க அருளிச்செய்தார். திருநெடுந்தாண்டகத்திலே, "கல்லெடுத்து" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்$_2$யாநத்திலே 'அசக்தாதி$_4$காரமிது, சக்தாதி$_4$காரம் ஸாத$_4$நாந்தரங்கள்' என்கிற வார்த்தை நம் ஆசார்யர்கள் கோ$_3$ஷ்டியிலே புகுரக்கடவதன்றியேயிறேயிருப்பது' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிஷ்கர்ஷித்தருளினார்.

பிள்ளைலோகாசார்யரும் முமுக்ஷுப்படியிலே 'கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக' என்று அருளிச்செய்தார். பெரியஜீயர் இதின் வ்யாக்$_2$யாநத்திலே 'ஆப்தனான வேத$_3$புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, பட்டிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு வசப்படுகைக்கு' என்றித்யாதி$_3$ அருளிச்செய்தருளினார்.

ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்திலே 'வேதா$_3$ந்தங்கள் உபாயமாக விதி$_4$க்கிறபடியென்? என்னில், ஔஷத$_4$ஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபி$_4$மதவஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடு-

வாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக்கலந்து விதி4க்கிறதித்தனை. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை போலே விதி4நிஷேத4ங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை. அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது. அதுதோல் புரையே போம். இது மர்மஸ்பர்ஶி' என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'ப4க்தி ஶக்தாதி4காரம், ப்ரபத்தி ஶக்திஹீநாதி4காரம்' என்னவொண்ணாது என்றதாயிற்று.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம் கர்மயோகா3தி3காநாம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே – இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே '*ஸர்வத4ர்மாந்* ப3ஹுவசநத்தாலே – ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநம் ஸர்வவித்3யைகளுக்கும் உபகாரகமான தத்த்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், அவதாரரஹஸ்யசிந்தநம் அநுஷ்டி2க்கிற உபாஸநாதி3களுடைய ஶீக்4ரநிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தே3ஶவாஸாதி3கள் உபாயவிரோதி4பாபக்ஷயஹேதுக்களாய்க் கொண்டு உபாயநிஷ்பாத3கங்களாகவும் ஶ்ரீகீ3தாபா4ஷ்யாதி3களிலே ஸமர்த்தி2க்கையாலே, இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி அங்கி3ப3ஹுத்வவிஷயமான ப3ஹுவசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கையுசிதமன்று. *நாநாஶப்3தா3தி3பே4தா3த்* என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸத்3-வித்3யாத3ஹரவித்3யாதி3பே4த3த்தாலே அங்கி3ப3ஹுத்வம் கிடக்கையால் இப்ப3ஹுவசநம் ஸார்த்த2ம்' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ததி3தர ஶரணாந்யஸ்வதந்த்ராணி நைவ

"ஜ்ஞாநப4க்த்யநுவிதம் கர்ம ஜநகாதி3ஷு த்3ருஶ்யதே । கர்மப4க்த்யநுவிதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண ப4ரதாதி3ஷு ।। கர்மஜ்ஞாநாநுவிதா ப4க்தி: ப்ரஹ்லாத3ப்ரமுகா2ஶ்ரயா" என்று கர்மாதி3கள் ஸ்வதந்த்ரங்களாக ஶாஸ்த்ரோக்தங்களாகையாலும், புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநாதி3கள் ஸர்வவித்3யாஸாதா4ரணங்களானாலும் ப்ரபத்திபோலே ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லாமையாலும், இவற்றை ப்ரதா4நமோக்ஷஸாத4நமாக்கி ப3ஹுவசநார்த்த2மாகச் சொல்லுகை உசிதக்ரமம். ஆகையிறே ஶரணாக3திக3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே '(ஸர்வத4ர்மாம்ஶ்ச) 'த4ர்ம'ஶப்3த3த்தாலே உபாயரூபமான கர்மயோகா3தி3களைச் சொல்லுகிறது' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே '"த4ர்மாந்" என்கிற ப3ஹுவசநம் - கர்மஜ்ஞாநப4க்திரூபத்தாலே அவைதான் மூன்றுவகையாய்ப் பலவாயிருக்குமென்கிறது. இவை மூன்றும் தன்னில்தான் ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு தனித்தனியே புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கும். எங்ஙனே கண்டதென்னில், ஜ்ஞாநப4க்திகளோடே கூடின கர்மம் ஜநகாதி3கள் பக்கலிலும், கர்மப4க்திகளோடே கூடின ஜ்ஞாநம் ஆதி3ப4ரதாதி3கள்பக்கலிலும் கர்மஜ்ஞாநங்களோடே கூடின ப4க்தி ப்ரஹ்லாதா3தி3கள்பக்கலிலும் காணப்பட்டது. அவ்வோ க்ரியைகளை ப்ரதா4நமாக அநுஷ்டி2க்கிற கர்த்தாக்களுடைய பே4த3த்தாலே மூன்றாகச்சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலேயிறே ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரத்தில் கர்மாத்3யுபாயங்கள் மூன்று என்றும், ப்ரபத்தி சதுர்த்தோ2பாயமென்றும் சொல்லப்படுகிறது,' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

முமுக்ஷுப்படி சரமஶ்லோகப்ரகரணவ்யாக்2யாநத்திலே, 'இனி மேல் ப3ஹுவசநார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார்' என்று தொடங்கிப்பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தவற்றையும் கண்டுகொள்வது.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம்ப4வதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே-இருபத்துமூன்றுமதி4காரத்திலே-'க்ருபாவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரன் - *க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்* என்கிறபடியே ஸித்3தோ4பாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாத3கங்களான ப4க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்4யோபாயங்கள்' என்றும், ரஹஸ்யரத்நாவளீஹ்ருத3யத்திலே 'மோக்ஷோபாயமான ஸாத்4யோபாயம் ப4க்தியென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்3ரவ்யமும் இதினுடைய ஸர்வவிஷயவிகாஸத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபையான ஶக்தியும் நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்ப4ாவமப்3த3ம் முக்2யமென்கிற உக்தியாலே மோக்ஷமும் என்றதாய்த்து. {இந்த பங்க்திக்கு ஆகரம் காணவில்லை.}

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த:
அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ந ப4வதி

ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே 'மற்றொன்று கண்ணாவல்லால் என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்3தோ4பாயம்' என்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார். தத்3வ்யாக்2யாநத்திலே - '*குற்றமில் சீர் கற்றுவைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதா3த்மப4ாவியான கு3ணநுப4வத்துக்கு உடலான ஸித்3தோ4பாயத்தை' என்றும், '*யாதுமில்லை மிக்கதனில்* என்று தொடங்கி இவனையொழிய வேறொன்றை 'ரக்ஷகம்' என்று பற்றினவர்கள் பண்டு நின்றநிலையும் கெட்டு அநர்த்த2ப்பட்டுப்போவர்கள்' என்றும் அருளிச்செய்தார் பெரியஜீயர்.

நான்முகன்திருவந்தாதியிலே திருமழிசைப்பிரான் "செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் சிறுசமயப்பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது" என்று ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உடலாகச் செய்யக்கடவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகன் என்று அவன்தலையிலே ஸர்வப4ரத்தையும் பொகட்டு நிர்து3ருதுப4வம் பண்ணிவாழுமவர்களே பழுதற வாழுமவர்கள். அந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிக்ஷுத்3ரமாய் ப்ரதிபுருஷம் நத்தத்3ருச்யநுகு3ணமாக வ்யவஸ்தி2தமாய் து3:க2ஹேதுவான அஹங்காரமமகாரக3ர்ப்ப4மாகையாலே ப3ந்த4கமாயிருக்கிற கர்மாத்3யுபாயவிஶேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸாத்4யோபாயத்தாலே ஸித்3தி4ப்ராப்தியில்லை என்றதாய்த்து.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

விஸத்3ருஶம் ப்ராப்யமென்கிறதுவும் பூர்வபக்ஷக்3ரந்தத்திலே ஶாப்3த3மாகவுண்டாகில் அவ்விடங்களிலே கண்டு கொள்வது. 'ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3தி4ம் ப4வதி' என்கிறத்தாலே அது ஆர்த்த2மாகில், தந்நிராகரணத்தாலே இதுவும் நிராக்ருதமென்று கொள்வது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸத்3ருஶம் ப்ராப்யம்

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திலே, 'ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் ப2லத்துக்கு ஸத்3ருஶமன்று' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்-

செய்தார். பெரியஜீயரும் அதின் வ்யாக்₂யாநத்திலே 'பரமோதா₃ரனான ஈஶ்வரன் இவன் பக்கல் ப₄க்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த₂லக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் ப₂லத்துக்கு இது ஸத்₃ருஶஸாத₄நமன்று என்கை' என்று அருளிச்செய்தார். க₃த்₃யவ்யாக்₂யாநத்திலே 'ப₄க்தி ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்₃ருஶமாயிருக்கும். இது அதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்₃ருஶமாயிருக்கும்' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்.

இதி ஸித்₃தா₄ந்த:
அத₂ பூர்வபக்ஷ:
அந்யேந சாந்யத்

இதுவும் பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂ங்களிலே ஶாப்₃த₃மாய் உண்டான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. 'ஸாத்₄யோபாயேந ஸித்₃த₄ம் ப₄வதி' என்கிறத்தாலே ஆர்த்த₂மாகில், தந்நிராகரணத்தாலே ஏதந்நிராகரணமும் ஸித்₃த₄ம்.

இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃த₄ாந்த:
அந்யேந நாந்யத்

அவன்திருவடிகளுக்கு அவன் திருவடிகளே உபாயமென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். "அஃதே உய்யப்புகுமாறு" என்றும், "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்து உய்ம்மினோ" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. 'நான் சொன்னதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமும், உபேயமும்' என்று தத்₃வ்யாக்₂யாதாக்களும் அருளிச்செய்தார்கள்.

முமுக்ஷுப்படியில் த்₃வயப்ரகரணத்திலே '"சரணௌ ஶரணம்" என்கையாலே ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகம் என்கிறது' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இந்த பக்ஷத்துக்கு பூர்வாசார்யர்களுடைய ஶ்ரீஸூக்திகள்

அபரிமிதங்களென்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.

இதி ஸித்4தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

த்யாக3: ஸித்3த4ாநுவாத3:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே சரமச்லோகாதி4காரத்திலே 'இவ்வநுவாத3த்துக்கு, அதி4காரிவிசேஷத்தைக்காட்டுகையே ப்ரயோஜநம். அதில், 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க3ம் அதி4காரபௌஷ்கல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது.' *அநித்யமஸுக2ம் லோகமிமம் ப்ராப்ய ப4ஜஸ்வ மாம்* என்கிறவிடத்தில், 'ப்ராப்ய' என்கிறது விதி4யன்றிக்கே 'ப்ராப்ய வர்த்தமாநஸ்த்வம்' என்று வ்யாக்2யாதமாறுப்போலே, இங்கு 'பரித்யஜ்ய ஸ்தி2தஸ்த்வம்' என்று விவக்ஷிதமாகக் கடவது. இப்படி அர்த்தா2ந்தரங்களிலும் ப்ரயோக3ம் உண்டாகையாலே *த்வா* ச்ருதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு த்யாக3ம் அங்க3மென்னவொண்ணாது' என்றும், 'இங்ஙனன்றிக்கே, கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம், ப4க்தியோக3ம் என்கிற த4ர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாக3ம் ப்ரபத்திக்கு அங்க3மென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதி4காரமன்றிக்கே ஒழியும். த4ர்மாநுஷ்டா2நசக்தனுக்கிறே அவற்றினுடைய த்யாக3த்தை விதி4க்க வேண்டுவது. இது ப3ஹுப்ரமாணஸித்3த4மான கார்ப்பண்யமாகிற அங்க3த்துக்கும், *புகலொன்றில்லாவடியேன்*, *குலங்களாய*, *குளித்துமூன்று* *ந த4ர்மநிஷ்டோ2ஸ்மி* இத்யாதி3களிலே ப்ரஸித்3த4மான அகிஞ்சநாதி4காரமென்கிற ஸம்ப்ரதா3யத்துக்கும் விருத்3த4மாம். ஈச்வரனைப்பற்ற அத்யந்தபரதந்த்ரனையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நித்யாசக்தனென்று காட்டி இவனுக்கு அவற்றினுடைய த்யாக3த்தை விதி4க்கிறதென்னுமது – ஸர்வசாஸ்த்ரஸ்வவசநஸ்வப்ரக்ருத்யாதி3விரோத4த்தாலே அத்யந்தபரிஹாஸ்யம். அப்போது துல்யந்யாயதையாலே *வ்ரஜ* என்கைதானும் க4டியாது. உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மா

நித்யாஶக்தனென்கை தங்களுக்கு அநிஷ்டமான அநுவாத-பக்ஷத்துக்கு ஸ்திரீகரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:
த்யாகம்சாங்கம் ப்ரபத்தே:

முமுக்ஷுப்படியிலே, '(பரித்யஜ்ய) த்யாகமாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிஶாகமநம் பண்ணுவாரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினேனும் என்கிற புத்திவிஶேஷத்தோடே த்யஜிக்கை. "பரி" என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே, பாதகாதிகளை விடுமா போலே ருசிவாஸனைகளோடும்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது. 'ல்யப்'பாலே, ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணும் என்கிறது' என்றும், தனி சரமத்திலே "த்யஜ்ய" என்கிற 'ல்யப்'பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்கிறபடியே உபாய-ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாகத்தினுடைய அங்கத்வம் சொல்லுகிறது. யாகத்திலே இழியுமவனுக்கு தத்வ்யதிரிக்த ஸர்வதர்மத்யாகம் அங்கமாகிறாப்போலே இதுவும் ஆத்மயாகமாகையாலே தத்வ்யதிரிக்தஸர்வதர்மத்யாகம் அங்கமாகக் கடவதென்றும் முன்பே சொல்லிற்று. இத்தால் ஶாஸ்த்ரவையர்த்யமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விட்டே பற்றவேணுமாகில் ஸர்வாதிகாரத்வபங்கம் வாராதோவென்னில், அஶக்தனுமாய் அயோக்யனுமானவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநவைஶத்யத்தாலே விட்டுப்பற்றக்கடவன். அல்லாதவர்களும் உக்தலக்ஷணத்தாலே அஶக்தராயிருக்குமத்தனை போக்கி, ஸர்வத்திலும் அஶக்தராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையே. அவர்களும் விக்நவிளம்பாதிபயமுடையராகில் யதாயோக்யம் விட்டுப்பற்றக்கடவர்கள். ஆகையாலே ஸர்வா-

திகாரத்வபங்கம் வாராது. இப்படிக்கொள்ளாதே ஸர்வோபாயஶூந்யனுக்கு இது உபாயமென்னும் பக்ஷத்தில், ஸர்வோபாயஶூந்யராயிருப்பாரொருத்தரும் இல்லையாகையாலே அந்த பக்ஷத்துக்கும் இந்த தூஷணம் வருமாகையாலே த்யாகம் அங்கமென்கிறவிது உபபந்தம்' என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

ரஹஸ்யத்ரயத்திலே இவ்விடத்திற்பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. விளம்பாக்ஷமனுள புருஷனுக்கு சிரகாலஸாத்யமான உபாயங்களில் துஷ்கரத்வாதியடியான ஸ்வத: பரித்யாகமும், உபாயஶூந்யத்வமடியான ஶோகோதயமும் கூடும். அதின் விரோதியைப்பார்த்தாலும் அநாகதமான அநந்தகாலத்திலும் ஸந்தாரோபாயம் காணவரிதென்று உபாயாந்தரதுஷ்கரத்வத்தை நச்சி கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்வதஸ்ஸித்தத்யாகம் ஸம்பவிக்கிலும், இங்கு சொல்லுகிறபடி த்யாகம் அதுவன்று. அதாவது, இவ்விஷயத்தில் விதிக்கப்படுகிற ப்ரபதநத்தினுடைய ஸ்வரூபம் உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாது என்னுமிடம் வசநபலத்தாலே கொள்ளவேணும். அந்த உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்காஸஹத்வமாகிற உபாயஸ்வரூபம் இவ்விடத்தில் வேறொரு ப்ரமாணத்தாலே காணவொண்ணாமையாலே ஶாஸ்த்ரவிதியை அபேக்ஷித்திருக்கும். இத்தாலேயிறே 'ஸர்வ'ஶப்தத்துக்கு அர்த்தபூர்த்தி. அல்லாதபோது நிரவஶேஷத்யாகம் ஸித்தியாதே. தானே உபாயங்களை துஷ்கரமென்று விட்டவனுக்கு ஶக்யாம்ஶம் அநுவர்த்தித்தால் விரோதமில்லை.

ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே, 'இன்னமும் அநுவாதபக்ஷத்திலே த்யாகம் துஷ்கரத்வமடியாகவாகை ராஜஸமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநகார்யமல்லாமையால் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். அதாவது, காயக்லேஶபயத்தாலே கர்மத்தை துஃகரமென்று ஸ்வரூபேண விட்டவன் ராஜஸத்யாகம் பண்ணினானாகையாலே, த்யாகபலமான கஷாயபாகமநோநைர்மல்யஜ்ஞாநோத்பத்த்யபிவ்ருத்திகளைப்பெறான் என்று த்யாகத்தை

வித்3யோபதே3ஶத்திலே ஶரண்யன்தானே அருளிச்செய்தான். அந்த ந்யாயத்தாலே இந்த அதி4காரிகளுக்கும் து3ஷ்கரம் என்று விடுமளவில் நிரவஶேஷத்யாக3ம் கூடாமையாலே த்யாக3ப2லமான ஆகிஞ்சந்யம் ஸித்3தி4யாது. விதே4ய-பக்ஷத்தில், த்யாக3ம் ஶாஸ்த்ரமாகையாலும், ஸாத்விகமாகை-யாலும், ஜ்ஞாநகார்யமேயாயிருக்கும்' என்றும், ஆகையால் ஸர்வோபாய ஸம்ஸர்க்க3ஸஹமாநப்ரபத்3நஸ்வரூபம் விதே4யமாகையாலே இவ்விடத்தில் ஸர்வத4ர்மத்யாக3த்-தினுடைய விதே4யத்வம் மிகவும் உபபந்நம்' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார். 'சிலர், 'இங்கு த்யாக3த்தை விதி4க்கிறதன்று, அநுவதி3க்-கிறது' என்பர்கள். அதுக்கு ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யமில்லா-மையாலே, த4ர்மத்யாக3விஶிஷ்டமான ஶரணாக3தியை விதி4க்கிறதென்று ஆழ்வான் பணிக்கும்' என்று சரம-ரஹஸ்யத்திலே நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ப்ரணவவிரஹித: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோஶ்ச

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே மூலமந்த்ராதி4காரத்திலே, "நஸ்வர: ப்ரணவோங்க3ாநி நாப்யந்யவித4யஸ்தத2ா । ஸ்த்ரீ-ணாம் ஶ்ச ஶூத்3ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்கிறபடியே ப்ரணவமொழிந்தபோது, "தத்ரோத்தராயணா-ஸ்யாதி3: பி3ந்து3மாந் விஷ்ணுரந்தத: । பீ3ஜமஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத்தேநாஷ்டாக்ஷரதா ப4வேத்" என்கிறப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்தும் அநுஸந்தே4யமாக விதி4க்கப்பட்டது' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:

ப்ரணவவிரஹித: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோரம்ச

'இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்தில், "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஏகாக்ஷரமாகவும், "நம இதி த்₃வே அக்ஷரே" என்று நமஸ்ஸை இரண்டு அக்ஷரமாகவும், "நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி" என்று நாராயணபத₃த்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஶ்ருதி சொல்லுகை-யாலே, ஸமஸ்தமான நாராயணபத₃த்தில் நாரபத₃த்-தைப் பிரித்து ஷட₃க்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தையொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதி₃க-மாகையாலே அநாத₃ரணீயமாகக்கடவது' என்று முமுக்ஷுப்-படி வ்யாக்₂யாநத்திலே பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

"நஸ்வர:ப்ரணவோங்கா₃நி" இத்யாதி₃கள், நாரதீ₃யாஷ்-டாக்ஷரப்₃ரஹ்மவித்₃யையிலே ஜபப்ரஸ்தாவபடி₂தமாகை-யாலே ஸ்த்ரீஶூத்₃ராதி₃களுக்கு ப்ரணவாதி₄காரநிஷேத₄ம் ஜபவிஷயமாமத்தனையென்று தத்வஜ்ஞர் தெளிந்து கொள்வர்கள். ஆகையால் 'விரோதா₄தி₄கரணந்யாயத்தாலே ஶ்ருதிவிருத்₃த₄ஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமாகையாலே அநாத₃ர-ணீயம்' என்று நிர்வஹித்து, "ந ஸ்வர:" இத்யாதி₃வசநத்-துக்கு க₃தி கல்பிப்பதும் அவிவக்ஷிதமென்று கொள்வது. (ரஹஸ்யத்ரயஜீவாது முதலிய ரஹஸ்யக்₃ரந்த₂ங்களில் இப்படி க₃தி கல்பிக்கப்பட்டது காண்க)

இதி ஸித்தாந்த:

அத₂ பூர்வபக்ஷ:

ஸ்ருஷ்ட்யாதெ₃ள நைவ ஶக்தி: ஸ்பு₂டமதிமஹதாம் நித்யமுக்தாதி₄காநாம்

ஸ்தோத்ரபா₄ஷ்யத்திலே (ஸ்தோத்ரரத்நே ந்யூநாஶ்ரிதாநாம் ஜக₃த்₃த்₃ப₄வஸ்தி₂தி இத்யாதி₃விம்ஶஶ்லோகபா₄ஷ்யே) 'ஏவம் முக்தாநாம் ஜக₃த்₃வ்யாபாரே ஶக்திரஸ்தி, தத்ப்ராப்திர்-நாஸ்தீதிபக்ஷோऽபி ந விசாரார்ஹ:, ந ஹி முக்தாநாம்

ஸர்வஶரீரித்வம், அஸ்ருதத்வாத், அநுபபத்தேஶ்ச। ததபாவே கதம், "பஹுஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்பஶக்தி: ததாவித- ஶக்திஶாலிந: ததப்ராப்திஶ்சாத்ர துர்வசா, ததைவ நித்யாநாமபி। உக்தம் ஹி பாஷ்யே அநந்தபதவ்யாக்யாநே – 'ஸாதிஶயஸ்வரூபஸ்வகுணை: நித்யா வ்யாவ்ருத்தா:' இதி। அத: யதோக்த ஏவார்த:', 'ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிபார: அஸ்மிந் ஸமர்ப்பித இதி' கேஷாஞ்சித் வ்யாக்யாநம் து பகவதத்ருதத்ப்ரபாவாதிஶயப்ரஶம்ஸார்த்தம் । ஏகஸ்- யைவ ஹி ஸர்வஶரீரிண: "பஹுஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்ப- க்ஷமத்வமிதி ப்ராகேவ ஸ்தாபிதம்। அத ஏவ ஹி "ஶ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" இதி ஶ்ரீவைகுண்டகத்யோக்திரபி, பக்தாநாம் ஸ்வாமிநோ வா விக்ருப்ரஶமநே பரிஜநநியோகாதௌ ச யோஜநீயா। விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரே து "விஶ்வம் ஸ்ருஜ" இதி பதம் முக்தவத் ப்ரபூதஸ்ருஷ்டிமாத்ரவிஷயபரம், விஶேஷ்யபூத- பரமாத்மபரம் வா நேதவ்யம்' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ சாஸ்திஶக்தி:ப்ரபுநியமநதோ நித்யமுக்தாதிகாநாம்

விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரத்திலே, "விஶ்வம் ஸ்ருஜ" என்று இவருக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் கண்டோக்தம். "ஸங்கல்பமாத்ரா- வக்லுப்தஜகஜ்ஜந்மஸ்திதித்வம்ஸாதிகே ஶ்ரீமதி விஷ்வக்- ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" என்று ஶ்ரீவைகுண்ட- கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, 'நித்யமுக்தாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதியில் ஶக்தியில்லை' என்கை, எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திக்கு அத்யந்த- விருத்தமாகையாலே எம்பெருமானார் தர்ஶநஸ்தராலே அத்யந்தபரிஹாஸ்யமாயிருக்கும். 'தம்முடைய ஸங்கல்பத்- தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணக்- கடவ ஸேனைமுதலியார் தொடக்கமான திவ்யபுருஷர்களும்

வரிசையிலே ஸேவித்திருக்க' என்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன்தானே தன்னுடைய உப4யவிபூ4தியையும் அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுலகாசிரியருக்கு ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, அப்படியே விஶத3விஶத3தரவிஶத3தமமாக உப4யவிபூ4தியையும் யதா2வஸ்தி2தஸ்வரூபஸ்வபா4வமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாசுரமிட்டருளின அர்ச்சிராதி3யிலும், 'இதில் நித்யராவார் ஒருநாளும் ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மாகிற அவத்3யமின்றிக்கே நிரவத்3யராய் *வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாசுதேவன்* என்கிற வைகுண்ட2நாத2னுக்கு, *விண்ணாட்டவர் மூதுவர்* என்கிறபடியே பட்டம் கட்டுகைக்கு உரியராம்படி மூப்பரான மந்த்ரிகளாய் ஈஶ்வரநியோகா3த் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஶக்தராய்' என்றும், ஸ்தோத்ரரத்நத்தில், *த்வதா3ஶ்ரிதாநாம்* என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்2யாநத்தில், 'தேவரை தூரநின்று ஆஶ்ரயிக்கிற ப்3ரஹ்மாதி3கள் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரகர்மங்களை உபதே3ஶக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்ஸாரவிமோசநத்தைப் பண்ண ஶக்தரான பின்பு, அநந்யப்ரயோஜநராயாஶ்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலையாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாரஸம் அநுப4விக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே ஜாத்யாதி3களை ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுப4விப்பது. *ஸங்கல்பாதே3வ தச்ச்2ருதே:* *ஸங்கல்பாதே3வாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்ட2ந்தே* ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3ப்ராப்தியில்லாமைபோக்கி, ஶக்தியில்லாமையாலே தவறுகிறாரல்லர்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

ப்3ரஹ்மாதி3களுடைய ஏகதே3ஶஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி3ஶக்தி ஈஶ்வராதீ4னையாகிறாப்போலே நித்யமுக்தருடைய ஸகலஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3ஶக்தியும் ஈஶ்வராதீ4னையிறே. ஆகையால் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3யில் ஶக்தி உண்டென்னுமிடம் உபபந்நம்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
தோ3ஷாத்3ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்3வயாதி4காரத்திலே, 'இவற்றில் வாத்ஸல்யமாவது – "தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்கிறபடியே ஆம்ரிதருடைய தோ3ஷம் பாராதே அங்கீ3கரிக்கைக்கீடான இரக்கம்' என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷையில், ப்ருது2க3த்3யாதி4காரத்திலே, 'வாத்ஸல்யம் – 'ஶரணாக3த-வத்ஸல' இத்யாத்3யபி4ப்ரேதா ஸ்வரக்ஷணீயதயாபி4மதேஷு தோ3ஷதிரஸ்காரிணீ ப்ரீதி:, 'தோ3ஷானுமபி கு3ணத்வேந த3ர்ஶநம்' இதி து அதிவாத3:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
தோ3ஷேஷு இச்சை2வ வாத்ஸல்யம்

'வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வபு3த்3தி4: யதா2 மாதுர்வத்ஸே' என்று ஸமந்வயாதி4கரணப4ாஷ்யஶ்ருத-ப்ரகாஶிகையிலும், 'வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேபி கு3ண-த்வபு3த்3தி4: யதா2 ஸத்3ய: ப்ரஸூதாயா தே4நோர்வத்ஸே' என்று ஶரணாக3திக3த்3யஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் வேத3-வ்யாஸப4ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஞானஸாரத்திலே, 'அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயை கோன் குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையனோ– எற்றேதன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்தஆ' (25-பா) என்று அருளாளப் பெருமாளெம்-பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

{இது ப்ரஸித்தம்} (அதற்கு "ப்ரபந்நாந் மாத4வஸ்ஸர்வாந் தோ3ஷேண பரிக்3ருஹ்யதே । அத்3யஜாதம் யதா2 வத்ஸம் தோ3ஷேண ஸஹ வத்ஸலா" {பரிக்3ருஹ்யதே – பரிக்3ருஹ்-

ஹந்த்யர்த்த2: । ஆர்ஜத்வாத் ந தே3ாஷ:} என்று பௌராணிக-ப்ரமாணம் சேர்த்தருளினார் பெரிய ஜீயர்.)

"குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணம் கொள்ளும்" "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்", "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே!" என்றித்யாதி3 ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தார்கள். தே3ாஷம் போ4ாக்3யமாகில் (தே3ாஷம்) பு3த்3தி4பூர்வகமாகச்செய்யவேண்டி வாராதோவென்னில், வாராது. "உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றி", "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ", "ஐவராறுத்துத் தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" இத்யாதி3களிலே ஜ்ஞாநிகளுக்கு தே3ாஷம் ப4யாவஹமாகச் சொல்லுகையாலே பு3த்3தி4பூர்வகமாகச்செய்யானென்னுமிடம் {'செய்யவேண்டா என்னு-மிடம்' - (க2) பாட2ம்} ஸித்3த4ம்.

தனி சரமத்திலே, 'வாத்ஸல்யமாவது - ஸத்3யோஜாதமான வத்ஸத்தின்பக்கல் தே4நுவுக்கு உண்டான காமம். அதாவது - கவடுபட்டதரையிலே புல்தின்னுதை பசு அன்றீன்ற கன்றின் தே3ாஷத்தை தே3ாஷமென்று கருதாதே தனக்கு போ4ாக்3யமாகக் கொள்ளுமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய தே3ாஷத்தைத் தன்பேறுகப் போக்கித் தன்கல்யாண-கு3ணங்களாலே த4ரிப்பிக்கை' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினார்.

இதி ஸித்3த4ாந்த: -

அத2 பூர்வபக்ஷ:
பரது3:கோ2த்3த4ருதீச்ச2ா த3யா

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த3வயாதி4காரத்திலே, 'பரம-காருணிகத்வமாவது - ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷயான பர-து3:க2நிராகரணேச்சை2' என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷயில், ப்ருது2கத்3யாதி4காரத்திலே,'காருணிகத்வம் - அநுத்தி3ஷ்ட-ஸ்வப்ரயோஜநாந்தரபரது3:க2நிராகரணேச்ச2ா । பரது3:க2-

து3:கி2த்வாதி3கம் து ந லக்ஷணம், அவ்யாப்தே: அதி-வ்யாப்தேஶ்ச । ஸர்வப்ரமாஸித்3: ஸாபராத4நிக்3ரஹஸ்யாபி ஶாஸ்த்ரஸித்34த்வாத், தத3நுரோதே4ந காருண்யம் நியந்தவ்யம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
பரது3:க2ாஸஹத்வம் த3யா

ஸ்ரீபா4ஷ்யத்திலே பலவிடங்களிலும், 'த3யா ஹி நாம ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷா பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுதா' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி உயர்வற உயர்நலத்தின் ஈட்டிலே, '"துயரறுசுடரடி" என்று எம்பெரு-மானார் அருளிச்செய்யும்படி "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருஶம் ப4வதி து3:கி2த:" என்றால் து3:க2நிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரற, தான் துயர் தீர்ந்தா-னாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி' என்றும், '(அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரம-பத3த்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணுமிருப்பது. ஸம்-ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி4த்து 'இவை என்படுகிறனவோ' என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெதுப்-போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது. "நோபஜநம் ஸ்மரந்" என்று கொண்டு இங்குத்தை து3:க2த்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது பண்டு து3:கி2யாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை து3:க2த்தை நினைக்குமாகில், அநுப4விக்கிற ஸுக2த்துக்குக்கண்ணழிவாகாதோ என்னும் கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபத3த்திலும், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி4த்துத் திருவுள்ளத்தில் வெ(து)றுப்போடே-யாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு 'பரமபத3த்திலே ஆநந்த3நிர்ப்ப4ரனாயிருக்கிறவிருப்பிலே

திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸநத்தோடே இருந்தான் என்கை உசிதமோ? என்றார்கள்' என்று பண்டிதர் என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம் செய்ய, ' "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:கி₂த:" என்றது கு₃ணப்ரகரணத்திலேயோ, து₃:க₂-ப்ரகரணத்திலேயோ' ('தோ₃ஷப்ரகரணத்திலேயோ' என்றபடி) என்று கேட்கமாட்டிற்றிலீரோ?, இது கு₃ணமாகில், 'கு₃ணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்றுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார். "ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகோ-ஸௌ" என்னக்கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்ம-நிப₃ந்த₄நமாக வருமவையில்லை என்னுமத்தனைபோக்கி அநுக்₃ரஹகார்யமாய் வருமவையில்லை என்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. '"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்றது - நித்யவிபூ₄தியும் கு₃ணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே' என்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

(ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்திலே 'விக₃ர்த்₃ர'நாமபா₄ஷ்யம் அருளிச்செய்யா-நின்ற ப₄ட்டர், "ஸ்வார்த்த₂ஹர்ஷஶோகாத்₃யபா₄வேபி பரார்த்த₂தத்-ப்ரஸக்திரதோ₃ஷ: । அந்யதா₂ பரது₃:க₂து₃:கி₂த்வாத₃யோ கு₃ணா: கத₂ம் அஸ்ய ஸ்யு:" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்து போந்தாரிறே. ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸபட்டரும், "த₃யா ஹி ஸ்வார்த்த₂நிரபேக்ஷா பரது₃:க₂-ஸஹிஷ்ணுதா" என்று ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரணஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும், "காருண்யம் - ஸ்வார்த்த₂நபேக்ஷயா பரது₃:க₂ஸஹிஷ்ணுதா" என்று ஶாரணாக₃திக₃த்₃யஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் அருளிச்செய்தார். "ஆவாவென்றருள் செய்தான்" என்றும், "அடியோர்க்காவாவென்னும்" என்றும், "ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்" என்றும், "அடியோர்க்-காவாவென்றிரங்கி" என்றும், "ஆவாவென்றடியேற்கிறை இரங்காய்" என்றும், அய்யோவய்யோவென்று க்ருபை பண்ணியென்றும், க்ருபையாகிறது- பரது₃:க₂ஸஹிஷ்ணுத்வமென்றும், "மயர்வற மதி நலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்கள்.

தத்வத்ரயத்திலே - ஈஶ்வரப்ரகரணத்திலே, "க்ருபை து₃:கி₂களுக்கு" என்கிறவிடத்தில் வ்யாக்₂யாநத்திலே, "க்ருபையாவது - பரது₃:க₂-

ஸஹிஷ்ணுத்வமாகையாலே "ஆவாரார் துணையென்றலைநீர்க்கடலுள் அழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை முதலான து:கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை" என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.}

ஆகையால் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களும், எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்தருளின ஸூக்திகளுக்கு விருத்தமாக அர்த்தகல்பநம் அத்யந்தாநுபபந்நம்.

இப்படிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பெரியஜீயர் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்களுக்கே ப்ரமாணோபபத்தியில் ஸம்ப்ரதாயமுண்டாகையாலே இதுவே ப்ராமாணிகருக்கு உபாதேயமென்றதாயிற்று.

அழகியமணவாளநயினார் அருளிச்செய்தரஹஸ்யவிவேகம் முற்றிற்று.